

Giới thiệu Ai Nói Tôi Không Yêu Em

Ai Nói Tôi Không Yêu Em - Đang tiến hành - Bắc Khuynh

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Vậy ra nhiều năm đã trôi qua rồi sao? Vậy mà, tôi vẫn luôn luôn giữ lại chiếc radio này bên mình, vì trong đây có tiếng nói quen thuộc của người đàn ông kia, dịu dàng mà ấm áp, khiến mỗi lần nghe xong, trái tim tôi dường như mềm ra mấy phần.

Cũng chính nhờ khả năng truyền cảm bẩm sinh, mỗi câu nói của anh phát ra dù có là ngắn hay dài đi chăng nữa thì đều được anh biểu cảm một cách vô cùng trôi chảy và đi vào lòng người.

Cuộc đời này của cô gái tên Tùy An Nhiên, có một việc mà cho đến bây giờ cô vẫn luôn thấy mình làm là đúng nhất đó chính là yêu thích một người chỉ vì giọng nói của đối phương, rồi cứ thế, cô dần yêu thích tất thảy mọi thứ thuộc về người đàn ông ấy.

Trích một đoạn nhỏ:

Tùy An Nhiên cô đây đã phải ngậm chịu đựng người đàn ông này rất nhiều năm rồi, hôm nay liền mượn chút men say trong người mà đánh liều hỏi Ôn Cảnh Phàm: "Anh biết tôi không?".

Ôn Cảnh Phàm ban đầu là sững sốt, sau đó anh vội vàng đỡ lấy người cô cô, hàng lông mày khẽ nhíu lại: "Uống rượu rồi à?".

Tùy An Nhiên không còn tiếp tục nói chuyện mà chỉ nhìn thật sâu vào người đối diện, cô quả thực vô cùng cố chấp muốn nhận được đáp án. Giằng co một lúc lâu, anh nâng một tay lên nhẹ nhàng che mắt cô lại, nhỏ giọng nói: "Quen biết."

Giọng nói vô cùng ấm áp, dịu dàng của anh rót vào tai cô, giống như lần đầu bọn họ gặp gỡ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Tùy An Nhiên mở vòi nước, cô đưa tay vốc nước lên mặt, dòng nước mát lạnh khiến đầu óc mơ màng của cô tỉnh táo hẳn lên. Hít sâu một hơi, cô xoay người lại lau đi những giọt nước trên mặt mình.

Cô vừa mới có kỳ nghỉ phép ngắn hạn, quay về liền phải trực đêm, hôm nay chính là ngày thứ hai cô trực. Tùy An Nhiên buồn ngủ đến mức ngáp một hơi dài, xoay người nhìn vào gương liền thấy đôi mắt đỏ bừng do thiếu ngủ.

"Thực khuya đúng là kẻ địch lớn nhất của phụ nữ..." Cô thì thầm xong liền nhìn vào đồng hồ trên tay. Đã qua mười hai giờ đêm rồi, chắc là sẽ không có tình huống đặc biệt gì xảy ra.

Trở lại phòng làm việc của mình, cô lật đi lật lại bảng số liệu của quý này. Vừa lúc định chớp mắt nghỉ ngơi thì di động để trên bàn đột nhiên reo lên.

"Quản lý Tùy, có một vị khách quan trọng muốn vào ở khách sạn chúng ta."

Tùy An Nhiên liếc nhìn đồng hồ, thấp giọng phân phó: "Đã biết. Tôi đến ngay."

Cô cầm điện thoại lên, vừa đi vừa hỏi: "Là vị khách nào?"

Phía quầy tiếp tân im lặng giây lát, sau đó liền nhanh chóng trả lời: "Là em trai của ông chủ, Ôn Cảnh Phàm."

Tùy An Nhiên vừa định bước vào thang máy, nghe đầu dây bên kia trả lời liền dừng lại, gót giày vì vậy mà kẹt vào khe hở giữa thang máy và mặt đất.

"Quản lý Tùy, chị làm sao vậy?"

Tùy An Nhiên sắc mặt thay đổi liên tục, cô hung hăng nhấc gót giày lên, bình tĩnh bước vào thang máy sau đó nhấn vào tầng một. Đợi đến khi cô mở miệng lần nữa, giọng nói liền có chút run rẩy khó mà phát hiện: "Em vừa mới nói cái gì?"

"Quản lý Tùy, chị làm sao vậy?"

"Không phải, câu trước đó nữa em đã nói gì."

"Hà...Em nói em trai của ông chủ, Ôn Cảnh Phàm."

Ôn Cảnh Phàm...

Cô vừa cúp điện thoại, vẫn chưa kịp hoàn hồn thì thang máy liền "đình" một tiếng mở ra.

Liếc mắt liền thấy một người đàn ông có vóc dáng cao to, trên cánh tay là một chiếc áo vest vắt ngang. Hắn đang đứng trước cửa sổ sát đất gần bàn tiếp tân.

Tùy An Nhiên nhanh chóng bước tới, tiếng giày cao gót vang lên trên nền gạch. Nhưng khi đến gần vị khách đó, cô mới phát hiện anh ta đang nói chuyện điện thoại.

Anh hơi nhíu đầu chân mày, nói chuyện có chút nhanh, nghe kỹ thì cô mới biết anh ta đang nói bằng giọng Anh. Giọng nói vừa trầm thấp vừa ấm áp, vẫn giống hệt như trong trí nhớ của cô.

Ôn Cảnh Phàm rất nhanh liền cúp điện thoại, có chút mệt mỏi đưa tay lên xoa nhẹ giữa hai đầu chân mày, lúc này anh mới nghiêng người nhìn sang bên cạnh.

Tùy An Nhiên cảm nhận được ánh mắt của anh rơi trên người mình, cô cẩn thận hít sâu một hơi rồi mới ngẩng đầu lên, trên môi vẫn treo nụ cười ôn hòa như mọi khi: "Ngài Ôn, xin mời lên lầu."

Ôn Cảnh Phàm "Ừ" một tiếng, anh dời tầm mắt khỏi người cô và bước vào thang máy.

Tiếng thang máy chuyển động càng trở nên rõ ràng hơn trong không gian yên tĩnh, Tùy An Nhiên len lén đưa mắt đánh giá người đàn ông qua tấm cửa kim loại.

Anh ta có đôi mắt đen sâu thẳm, sống mũi thẳng tắp, bờ môi mỏng hơi nhếch lên, trên mặt không có lấy một nụ cười, cả khuôn mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc dư thừa nào.

Đã ba năm không gặp, chắc là anh ta không còn nhớ mình nữa...

Cửa thang máy vừa mới mở ra, giọng anh cũng vang lên theo: "Tôi không cần phục vụ, không cần làm phiền tôi."

Tùy An Nhiên hơi sững sốt, đi theo anh ra khỏi thang máy. Ánh đèn mờ trên hành lang càng làm nổi bật lên cái xa hoa của nó.

Ôn Cảnh Phàm đi rất nhanh, thẳng đến trước cửa phòng mới dừng lại. Anh cầm thẻ phòng trên tay, lạnh lùng xoay người nhìn cô một cái, ánh mắt đó đầy hàm ý như đang hỏi: "Còn việc gì không?"

Tùy An Nhiên cười cười, cô trả lời một cách máy móc: "Ngài Ôn, nếu có chuyện gì phiền phức có thể liên hệ với tôi, chúc ngài có một buổi tối vui vẻ."

Ôn Cảnh Phàm không trả lời mà cứ như vậy nhìn cô.

"Vậy tôi không làm phiền ngài nghỉ ngơi." Cô cúi người chào anh rồi xoay người rời đi.

Nhưng mới đi được vài bước liền nghe thấy người đàn ông phía sau dùng giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng gọi tên cô: "Tùy An Nhiên."

Suy nghĩ của cô trong phút chốc quay lại khoảnh khắc của rất nhiều năm về trước.

Vào một ngày mùa hè nóng bức nhưng yên tĩnh, trên ngọn núi cao là chùa Phạm Âm đang ẩn hiện giữa làn sương khói, Tùy An Nhiên ngồi trong sân của ngôi chùa, nửa người trên đang tựa vào bàn đá mà chép kinh Phật. Sau đó cô liền nghe thấy tiếng ve kêu và tiếng bước chân rất khẽ.

Đại sư và người thiếu niên đang đi lên từ những bậc thềm, hắn có gương mặt khôi ngô, vóc dáng nổi bật, ngay cả giọng nói cũng trong veo như nước suối, từng chữ một đều đi vào trái tim cô.

Ngày đó chính là ngày đầu tiên cả hai gặp nhau. Cho đến tận bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ như tạc, có cảm giác mọi việc như mới xảy ra ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1

Kẹt xe rồi lại kẹt xe.

Tùy An Nhiên để tay trên vô-lăng, hai hàng chân mày đã khễ nhẵn lại do mất hết kiên nhẫn. Bên trong xe đài phát thanh đang đưa tin về tình trạng ùn tắc trên đoạn đường này. Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, giọng nói của phát thanh viên càng làm cho không khí trở nên ngột ngạt hơn.

Văn Ca hét nhẵn nài bèn mở cửa xe bước xuống đường, cô liếc nhìn đoàn xe dài đằng đằng phía trước, buột miệng chửi ầm lên.

Tùy An Nhiên càng nghe càng cảm thấy bức dọc, cô liền đưa tay bấm còi. Mắt thấy Văn Ca quay sang nhìn mình, lúc này cô mới ngoắt tay ra hiệu cho cô ấy lên xe.

Văn Ca cảm thấy bất mãn, cô bấu môi dậm chân một cái, mang theo một bụng tức giận mà leo lên xe

"Mỗi lần tới giờ cao điểm mà chạy con đường này thế nào cũng kẹt, thật là bức mình!"

"Nhưng đến khách sạn phải đi qua đoạn đường này a, mình cũng không còn cách nào khác." Cô cúi đầu điều chỉnh radio, rất nhanh liền chỉnh đến đài mà cô thường nghe.

Văn Ca đưa một tay lên cửa sổ xe, cô lấy tay chống cằm, mặt không vui nói: "Cậu khi nào thì đi thành phố S?"

"Ba ngày sau." Tùy An Nhiên cầm chai nước lên uống một hớp, rồi mới chậm rãi bổ sung thêm một câu: "Tạm thời chuyển công tác một tháng."

"Một tháng?" Văn Ca khóc lóc thảm thiết, mặt cũng sắp vui vào gối. "Vậy trong khoảng thời gian này chẳng phải mình sẽ buồn chết, cô đơn chết sao?"

"Cậu không chết được đâu...." Tùy An Nhiên bỏ chai nước xuống, nhân tiện đưa tay điều chỉnh hướng gió của máy điều hòa, "Nếu thấy buồn chán thì chạy đi kiếm chú nhỏ Ôn của cậu mà chơi."

Văn Ca bỗng chốc câm nín, ai oán liếc nhìn cô một cái.

Sau nửa tiếng đồng hồ nhích từng chút một thì con đường đầy xe cũng đã thoáng hơn. Tùy An Nhiên đang tập trung nghe đài phát thanh, mắt lơ đãng nhìn về phía trước.

Nhưng vừa nhìn thì lập tức không dời mắt được nữa.

Trong dòng xe tấp nập ở phía trước, một chiếc Land Rover cực kỳ bắt mắt đang dừng ở đó.

Tầm mắt cô từ sườn xe dời xuống biển số xe, hàng số trên đó lại càng đơn giản, dễ nhớ. 1225 hôm đó là lễ Giáng Sinh và cũng là ngày sinh nhật của anh.

Khoảng cách giữa hai chiếc xe không xa, nhờ đó mà cô có thể xuyên qua tấm kính màu đen thấy rõ bóng người ngồi trên ghế lái.

Văn Ca thấy cô nhìn chằm chằm chiếc xe ở phía trước đến ngây người, liền theo ánh mắt của cô nhìn sang nhưng không thu hoạch được gì: "An Nhiên, cậu nhìn gì mà chăm chú vậy?"

Tùy An Nhiên giật mình, sau khi khôi phục tinh thần, cô nhẹ nhàng dời tầm mắt, chậm chậm tiến về phía trước: "Không có gì."

Lại qua thêm vài phút, đoạn đường cuối cùng cũng thông suốt, Tùy An Nhiên nhún ga, lúc đi ngang chiếc Land Rover cô liền quay đầu lại nhìn.

Trong giây phút thoáng qua đó, cô chỉ kịp nhìn thấy bàn tay đang cầm lái của anh ta, chúng rất đẹp từng ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

*****

Một tháng sau, thành phố S.

Tùy An Nhiên tạm thời chuyển công tác đến khách sạn Thịnh Viễn ở thành phố S để làm quản lý. Hôm nay, vừa đúng chính là ngày cuối cùng của cô ở chi nhánh này.

Đúng lúc cô vừa đi kiểm tra phòng về thì liền nhìn thấy Văn Ca gọi đến.

"An Nhiên, ngày kia cậu về mình sẽ ra sân bay đón cậu, sau đó đến quán ăn dưới nhà cậu ăn một bữa thịnh soạn, cậu thấy sao?". Tại đầu dây bên kia, giọng nói lạnh lạnh của Văn Ca khiến đầu óc mơ màng của cô tỉnh táo lên hẳn.

Tùy An Nhiên cầm ly nước lên nhìn, cô đi tới máy đun nước để rót nước, lúc này mới chậm rãi nói: "Cậu rảnh là được."

"Mình đương nhiên rảnh, khoảng thời gian cậu không ở đây, mình buồn chán đến mức leo cả lên đây này." Văn Ca nhăn mày phàn nàn, cầm lấy một viên kẹo sữa cho vào miệng.

Tùy An Nhiên nở nụ cười, uống một hớp nước rồi mới chậm rãi trả lời.

"Cứ quyết định vậy đi." Vừa dứt lời, Văn Ca dường như nhớ tới chuyện gì đó, kêu lên một tiếng: "Mình nghe chú út nói, chú Cảnh Phàm hai ngày trước

đã tới thành phố S để giải sầu, hai người không có gặp nhau sao?"

Tùy An Nhiên sững sốt, đợi tới khi cô mở miệng nói chuyện lần nữa thì giọng nói đã có chút hoảng hốt: ".... Đến giải sầu?"

Văn Ca im lặng một chút rồi mới nói: "Công ty của chú Cảnh Phàm xảy ra chút vấn đề..." Dừng một chút, cô lại mở miệng nói: "Mình cũng vừa mới hay tin mấy hôm trước, vốn là định nói cho cậu biết, nhưng hôm đó gọi cho cậu mấy cuộc điện thoại cũng không thấy cậu bắt máy... Sau đó thì mình cũng quên mất."

Tùy An Nhiên cố gắng nhớ lại, mấy ngày hôm trước _____

Hôm đó không biết có phải ngày hạn của cô hay không mà gặp phải rất nhiều khách hàng rắc rối, cô bận đến nỗi sứt đầu mẻ trán, làm gì còn thời gian để nghe điện thoại.

Đợi đến khi tan ca, vừa về đến nhà cô liền nằm thẳng cẳng, đến lúc thức dậy đã đem chuyện này bỏ ra sau đầu rồi.

"An Nhiên..."

"An Nhiên, cậu còn giữ máy không?"

"Mình đang nghe đây." Cô cúi đầu hớp miếng nước, kéo chiếc ghế dựa ra ngồi xuống. "Mình và anh ấy không có gặp nhau, cũng không biết người đó có ở Thịnh Viễn hay không, mình không có tiếp nhận thủ tục nhận phòng của anh ta."

Văn Ca "Ừm" một tiếng, rồi lại tiếp tục kể đại khái tình hình khủng hoảng của công ty Ôn Cảnh Phàm mà cô nghe được từ chú út.

Cô im lặng lắng nghe, nghe mãi đến xuất thần.

Trụ sở công ty đầu tư SY của Ôn Cảnh Phàm vốn không nằm ở thành phố A mà đặt ở thành phố S. Tuy là không thể so sánh với sự phát triển của thành phố A, nhưng công ty vẫn luôn tăng trưởng ổn định.

Cho đến một tháng trước, khi cô xử lý thủ tục nhận phòng cho người đó, mới biết được anh ấy đã đem kế hoạch phát triển hướng đến thành phố A. Nhưng xem ra dự án không được thuận lợi lắm.

Cô lại rót thêm ly nước, tựa vào một góc bàn từ từ uống, gương mặt mệt mỏi.

Văn Ca còn nói thêm vài vấn đề nữa, nhưng cô đã mệt đến mức không nghe lọt chữ nào. Sau khi tắt điện thoại, cô nhìn sắc trời u ám bên ngoài cửa sổ cùng với từng cơn gió mạnh đang ập tới.

Bão sắp kéo đến rồi-----

*****

Sau khi hết ca trực, cô trở về phòng nghỉ nhân viên để nghỉ ngơi. Đợi đến khi cô tỉnh dậy lần nữa, sắc trời bên ngoài càng trở nên âm u hơn so với lúc sáng, dù là ở ngay trong phòng nhưng cô vẫn nghe rõ tiếng gào thét của từng cơn gió.

Vốn là cô định chiều nay sẽ đi dạo phố, mua chút quà tặng cho Văn Ca, nhưng nhìn thời tiết như vậy thì chắc là không cách nào ra ngoài được rồi.

Cô vừa định quay trở về giường đánh thêm một giấc thì chiếc di động trên bàn đột nhiên vang lên. Tùy An Nhiên cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy tên hiển thị thì cô khẽ nhủ mày, người gọi đến chính là chị quản lý đang trong ca trực.

Vì hôm nay bão đột nhiên kéo đến mà hiện giờ trong nhà chị có hai đứa con nhỏ, chồng lại đi công tác chưa thể về, lại thêm một người có tuổi nên cần phải đổi ca trực để về trông nom người nhà.

Tùy An Nhiên khẽ thở dài, bắt đầu dĩ phải đồng ý. Đợi đến khi cô đến tiếp nhận ca trực, chị quản lý sau một lúc cảm ơn liền vội vã rời khỏi.

Cô lật đi lật lại giấy tờ, giả vờ không để ý hỏi: "Chị Vương, chị có xử lý qua thủ tục nhận phòng của vị khách tên Ôn Cảnh Phàm không?"

Chị Vương vừa định bước ra cửa nghe thấy vậy liền ngơ ra, suy nghĩ một lúc mới lắc đầu: "Người em nhắc có phải là vị Ôn tiên sinh của công ty đầu tư SY? Chị không có tiếp đón vị khách đó, nhưng mà ngài ấy từ trước đến giờ đều không thích phô trương, có lần đợi đến khi ngài Ôn đến trả phòng thì chị mới biết được người ta đã đặt phòng ở đây rất nhiều lần."

Tùy An Nhiên nghe vậy liền không hỏi thêm gì nữa.

Mất thấy cơn bão sắp kéo đến, khách sạn liền nhanh chóng làm tốt công tác phòng tránh, cô vội vàng ngược xuôi để kiểm tra tình hình chuẩn bị của mọi người, đợi đến lúc ngồi xuống nghỉ ngơi thì đã là chuyện của một tiếng sau.

Các cô gái ở khu vực tiếp tân nhìn thấy cô lại đến trực đêm, ai cũng không khỏi kinh ngạc: "Ồ kìa, quản lý Tùy, hôm nay sao lại đến phiên chị trực đêm nữa rồi?"

Tùy An Nhiên cười giải thích: "Bão sắp đến rồi, nhà chị Vương lại có con nhỏ và người lớn tuổi nên chị ấy đã đổi ca trực với chị."

Mọi người đều gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Đành vậy, có con nhỏ liên phải chăm sóc gia đình, cũng không còn cách nào khác. Quản lý Tùy, chị đã có bạn trai chưa?"

Tùy An Nhiên lắc đầu, nở nụ cười: "Vẫn chưa có."

"Cũng đúng, bình thường chị đều bận rộn công việc, lại còn làm ngày làm đêm, thời gian đâu mà kiếm bạn trai đây..." Một cô gái ở bàn tiếp tân phản nản vài câu rồi lại quay sang liếc nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó thì cô ta buồn bực lên tiếng: "Con bão sắp kéo đến rồi, em nghe nói trận bão lần này có lẽ là siêu bão đấy."

Tùy An Nhiên chỉ cười mà không đáp lại.

Đây cũng là lần đầu cô đối mặt với siêu bão một mình. Tuy là cô rất tin tưởng vào các biện pháp phòng tránh bão của khách sạn, nhưng không hiểu sao vẫn cứ cảm thấy không yên lòng. Nhân lúc sức gió còn nhỏ, cô lại đi tuần tra thêm một vòng để xác nhận khách sạn đã chuẩn bị tốt mọi thứ mới cảm thấy yên tâm. Sau khi đã kiểm tra kỹ lưỡng, cô liền đến phòng giải khát pha cho mình tách trà.

Trong phòng giải khát, quản lý bộ phận khách hàng và các vị quản lý khác đang ngồi xem tin tức thì nhìn thấy cô bước vào, thế là họ nhiệt tình mời cô ngồi xuống cùng xem.

"Đài khí tượng Trung ương xin tiếp tục dự báo tình hình của cơn bão vào 15 giờ ngày 8 tháng 9: Hiện nay hướng đi của siêu bão số 15 – Lạc Tang dần đổ bộ vào đất liền, vào 15 giờ ngày hôm nay tâm bão sẽ cách thành phố L khoảng 370 km về phía bắc, bão mạnh cấp 17, tốc độ di chuyển 58 m/giây. Dự kiến cơn bão Lạc Tang sẽ di chuyển về hướng nam, sau đó chuyển dần về hướng tây bắc với tốc độ 15 km/giờ và đổ bộ vào thành phố S vào lúc 19 giờ đêm nay, đi kèm là mưa to trên diện rộng..."

Tùy An Nhiên hóp một ngụm trà, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

Cơn bão như một con quái thú khổng lồ ập núp phía sau từng lớp sóng biển, lao thẳng đến đất liền một cách nhanh chóng. Trên mặt biển, từng dãy tàu đánh cá phập phồng theo sóng biển, thỉnh thoảng lại đụng vào nhau, phát ra âm thanh cọt xát.

Người phóng viên đưa tin về siêu bão đang đứng giữa mưa giông để tác nghiệp.

Tiếng mưa to gần như át đi những điều mà anh ta nói, chỉ để lại tiếng gió "vù vù" thổi qua từng đợt.

Trong khoảnh khắc đó mắt phải của Tùy An Nhiên giật lên vài cái càng khiến cho cô ruột gan rối bời.

Cô cầm lấy ly trà đi ra ngoài, trên hành lang yên tĩnh không một bóng người, ánh đèn vàng trên trần càng làm cho hành lang nhiều thêm một chút âm áp.

Tùy An Nhiên ghé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ một chút liền lấy di động ra gọi về thành phố L.

Đứng ở bên cửa sổ nhìn xuống, mưa đã bắt đầu nặng hạt, bên dưới cũng không còn bao nhiêu người đi đường nữa, thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy ngang qua cũng phải hết sức cẩn thận.

Sau khi xác nhận trong nhà bình an vô sự, cô mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người liền nhanh chóng đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Một cơn siêu bão không biết lúc nào sẽ ập đến khiến Tùy An Nhiên đứng ngồi không yên suốt cả ngày. Cô vừa về đến phòng làm việc, nhìn phía ngoài gió thổi càng lúc càng dữ dội liền nhú chặt mày.

Xế chiều 17 giờ, Tùy An Nhiên đã hoàn tất lần thứ hai kiểm tra toàn bộ trên dưới khách sạn.

Sau khi đã cẩn thận kiểm tra các công tác phòng tránh bão của khách sạn, cô liền dứt khoát đi xuống đại sảnh đóng giữ ở đó.

Bởi vì mưa to gió lớn, đi lại khó khăn, nên đã có không ít người đi đường đến thuê phòng ở khách sạn. Nhân viên quét dọn không ngại mệt nhọc lau dọn từng vũng nước đọng lại trên sàn. Mỗi lần cửa tự động mở ra khép vào là lại có một mảng lớn nước mưa theo gió tràn vào trong khách sạn.

Cô cầm lấy tách trà, nhìn mực nước của con sông bên ngoài khách sạn ngày càng tăng cao, trong lòng cô vô cùng lo lắng, luôn có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra, khiến cô cứ đứng ngồi không yên.

Quả nhiên, cô mới ngồi nghỉ ngơi chưa đến mười phút, bảo an thường trực dưới bãi đỗ xe ở tầng hầm vội vã chạy vào, nét mặt sợ hãi: "Quản lý Tùy, bãi đỗ xe....ông thoát nước phía đông đã xảy ra trục trặc, nước đã bắt đầu tràn vào!"

Tùy An Nhiên nghe vậy liền đứng bật dậy, động tác của cô quá lớn làm cho tách trà rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh.

"Quản lý Tùy." Cô gái ở bàn tiếp tân bị dọa đến hết hồn, sắc mặt trở nên khó coi.

Tùy An Nhiên xoay người cầm lấy chiếc áo khoác trên ghế dựa, nhanh chóng chạy đi xử lý, chỉ kịp dặn dò cô nhờ nhân viên vệ sinh đến lau dọn, liền vội vàng theo nhân viên bảo an nhanh chóng đi xuống tầng hầm.

Do thiếu sáng mà cả khu vực bãi đỗ xe mờ mịt như được bao phủ bởi một tầng sương mù.

Cô bước nhanh theo nhân viên bảo an tới phía đông của bãi đỗ xe, may là được phát hiện kịp thời, chỉ có khu vực phía này là nước mưa tràn ngược vào, làm cho đường đi đọng lại một vũng nước lớn, độ cao vừa tới mắt cá chân.

Vũng nước đó có chút bẩn, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy được những vật thể trôi trên mặt nước. Tùy An Nhiên cứ làm như không thấy, trước khi nhân viên kịp lên tiếng nhắc nhở thì cô đã sải bước đến khu vực nghiêm trọng nhất rồi. Tiếp theo cô liền đứng ở đó kiểm tra một lượt xung quanh mới nhẹ nhàng thở phào.

Tùy An Nhiên lập tức lệnh cho mấy nhân viên bảo an đang rảnh rỗi bơm nước ra ngoài, còn bản thân cô thì men theo đường ống kiểm tra thêm lần nữa.

Bởi vì bãi xe ở khu vực này là dành cho nhân viên sử dụng nên ánh đèn hơi tối. Chỉ có một chiếc đèn treo phía ngoài, ánh sáng thì cứ chớp tắt do điện áp không ổn định.

Cô thấp thoáng nghe thấy tiếng nước, hơi do dự bước lên phía trước, liền nghe được tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Tùy An Nhiên dù có gan đến mấy, dưới tình huống thiếu sáng lại không rõ người đến, trong lòng ít nhiều cũng sẽ có chút sợ hãi. Cô vừa định lên tiếng thì người kia đã dừng lại.

Nhờ ánh đèn lờ mờ phía đằng xa, cô đã thấy được bóng dáng người đó. Hắn có vóc người thon dài, hơi gầy, cao khoảng một mét tám mươi lăm. Và điều quan trọng nhất là.... người này cô có cảm giác rất quen thuộc.

"Tách" một tiếng, người đó đã bật chiếc đèn pin đang cầm trên tay lên, ánh sáng không có chiếu thẳng lên người cô mà hất sang cây cột bên cạnh, soi sáng cả khu vực cô đang đứng.

Bởi vì ngược sáng cho nên Tùy An Nhiên càng không thấy rõ gương mặt của người đàn ông bên cạnh, nhưng không hiểu sao tim cô đột nhiên lại rung lên.

Người đàn ông đó đã đi tới chỗ của cô, đèn pin trong tay cũng hướng lên theo, nhờ đó mà cô đã có thể nhìn rõ mặt anh ta.

Ôn Cảnh Phàm hơi nhướng mày, đôi mắt của anh trong suốt, mang theo một chút âm đạm. Sống mũi thẳng tắp, khóe môi nhẹ nhàng mỉm cười.

Anh ta chỉ nhìn cô một cái, rất nhanh liền di dời tầm mắt sang nơi khác, sau đó liền soi thẳng đèn pin đang cầm trên tay vào bên trong tìm kiếm, anh còn có ý định đi vào trong kiểm tra kỹ càng.

Nhưng vừa mới đi được vài bước liền dừng lại, nhỏ giọng ra lệnh: "Cô cứ đứng yên đó."

Vừa dứt lời, anh liền nhắc chân bước vào trong.

Khu vực đỗ xe phía này là một góc chết, được ngăn thành vài gian phòng nhỏ. Bởi vì không có hệ thống thông gió nên không khí bên trong có chút ngột ngạt.

Có lần Tùy An Nhiên cùng một người đồng nghiệp đến đây lấy xe, vì phía dưới này không có đèn cho nên cô không có quan sát kỹ khu vực này, cũng không biết nó rộng cỡ nào.

Giờ đây nhìn thấy anh ấy đi vào trong, tiếng bước chân dần dần biến mất, khiến cô không khỏi có chút hoảng sợ, bèn gọi lớn tên anh: "Ôn Cảnh Phàm?"

Ôn Cảnh Phàm cũng không có đi quá xa, phía trong không phải rất sâu, chẳng qua chỉ là có chút rộng lớn, khúc quanh lại có nhiều cột trụ. Hắn men theo cây cột đi một vòng, mỗi nơi đều kiểm tra từng chút một,

phát hiện không có vấn đề nghiêm trọng liền theo đường cũ ra ngoài.

Vừa mới đi được vài bước, anh liền nghe thấy cô gọi tên mình.

"Bên trong mọi thứ đều ổn cả " anh đáp lại một tiếng, âm thanh không lớn nhưng đủ để cô có thể nghe thấy.

Lúc này Tùy An Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, cô đi vào bên trong vài bước, nhìn thấy anh đang cầm đèn pin bước ra, cô liền đứng yên ở đó.

Ôn Cảnh Phàm bấm tắt cây đèn đang cầm trên tay, bước nhanh tới chỗ cô. Dưới ánh đèn mờ của tầng hầm, anh chăm chú quan sát cô: "Sau này nếu có tới những chỗ như vậy thì để cho bọn họ đi cùng, một mình em đến đây sẽ không an toàn."

Tùy An Nhiên có chút ngẩn người, trông thấy hắn đã bước về phía trước, cô liền bước nhanh theo sau: "Ở đây là khách sạn sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu."

Ôn Cảnh Phàm không có tiếp lời cô, anh đi tới phòng trực của nhân viên bảo an, trả lại cây đèn pin: "Cảm ơn, tôi dùng xong rồi."

Nhân viên bảo an không nhìn thấy Tùy An Nhiên đang đứng gần đó, anh ta lễ phép cười hỏi: "Ôn tiên sinh, ngài đã tìm được người chưa?"

Ôn Cảnh Phàm xoay người sang nhìn cô, một lúc lâu sau mới trả lời: "Tìm được rồi."

Người nhân viên kia nhìn theo hướng của anh thì thấy quản lý Tùy đang đứng gần đó, vẻ mặt của anh ta lộ vẻ phức tạp: "...Thì ra người mà ngài nói chính là quản lý Tùy."

Ôn Cảnh Phàm không có trả lời anh ta mà xoay người đi về phía Tùy An Nhiên.

Tùy An Nhiên đứng ở đó, mắt không chớp nhìn anh. Hôm nay cô không trang điểm, nhưng hai bên gò má vẫn có chút hồng hồng.

Nơi cô đứng được ngọn đèn chiếu sáng, anh vừa nhìn liền thấy vùng nước nhỏ do đôi giày cô đang mang để lại, trên đôi giày còn dính một chút cát và vết bẩn, nhìn qua có hơi nhếch nhác.

Thấy anh đang nhìn chân mình cô cũng nhìn xuống theo, lúc này mới chú ý tới đôi giày của mình, cô có chút xấu hổ: "Cái kia... em mới từ phía đồng bãi đồ xe qua đây, bên kia có vùng nước đọng."

Cho nên giày cô mới dính đầy bùn.

"Ừm" Anh đáp lại, hai tay dứt vào túi quần, cứ như vậy cúi đầu nhìn cô: "Bên đó đã có người kiểm tra rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn nữa."

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói mang theo chút ngờ vực, nhất thời có chút không rõ những lời anh vừa nói.

Ôn Cảnh Phàm đi về phía trước hai bước, nhìn thấy cô vẫn còn đứng yên đó, anh mới lên tiếng nhắc nhở: "Đội lát nữa tôi sẽ xuống đây kiểm tra thêm lần nữa, còn bây giờ em cứ theo tôi đi lên, thay đôi giày này ra."

Tùy An Nhiên lúc này mới hiểu anh muốn nói gì, cô gật đầu, hai người một trước một sau trở về sảnh khách sạn.

Dường như anh có chuyện muốn nói với cô, bèn bước chậm lại: "Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy sao?"

"Là lần đầu một mình đối mặt với siêu bão." Cô ngẩng đầu nhìn anh nhẹ nhàng cười, rồi hỏi ngược lại anh: "Sao anh lại ở đây?"

"Hôm nay vừa đến đây." Anh cúi đầu nhìn cô, giọng nói trầm xuống: "Mấy ngày trước tôi ở Phạm Âm Tự."

Trong lúc cô vẫn còn đứng ngây người thì Ôn Cảnh Phàm đã đẩy cửa bước vào trong, chỉ để lại bóng lưng thon dài.

Tùy An Nhiên đứng ở cửa một lúc lâu, nhìn theo bóng lưng sắp biến mất ở ngã rẽ, cô mới đi vào trong.

Cô biết Ôn Cảnh Phàm luôn có một thói quen, hàng năm anh đều sẽ dành ra chút thời gian vào Phạm Âm Tự ở vài hôm. Có lẽ những người tin vào Phật đều như vậy, tính tình luôn ôn hòa, thanh tịnh. Dù cho từng cử chỉ, lời nói của họ luôn mang đến cảm giác xa cách thì mọi người vẫn sẽ có ấn tượng tốt với họ.

Ôn Cảnh Phàm chính là người như vậy, cả người đều toát lên vẻ ôn hòa, nhưng luôn khiến người khác cảm thấy xa cách. Bất kể bạn có cố gắng thế nào, đều không thể tới gần.

*****

Tùy An Nhiên về phòng thay giày xong liền quay trở lại đại sảnh, vừa hay liền bắt gặp một vị khách đang làm thủ tục nhận phòng.

Siêu bão đã bắt đầu đổ bộ vào đất liền. Trên đường lớn, dừng nói là người đi đường, ngay cả bóng dáng một chiếc xe cũng chẳng thấy đâu.

Đội vị khách kia lấy thẻ phòng rời khỏi, Tùy An Nhiên mới nhìn rõ Ôn Cảnh Phàm, người từ nãy giờ bị che khuất bởi vị khách đó.

Anh đang ngồi trên chiếc sofa ở đại sảnh, nơi mà cô vừa ngồi lúc nãy. Trên tay là một cái ly giấy, ánh mắt hướng về phía cửa sổ say sưa ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Tùy An Nhiên đến gần thì thấy cô gái ở bàn tiếp tân liên tục nháy mắt ra hiệu với mình, cô nghĩ người không hiểu cô ấy đang muốn ám chỉ chuyện gì.

Cô đi vòng qua bàn tiếp tân, đem áo khoác treo lên, lúc quay về liền thấy Ôn Cảnh Phàm đã quay đầu nhìn mình. Dưới ánh đèn thủy tinh, đôi mắt sâu thẳm của anh lấp lánh như những đóm lửa nhỏ.

Anh cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, lúc mở miệng nói chuyện thì giọng nói hơi khàn, nhưng lại mang theo vẻ gọi cảm: "Em tạm thời chuyển đến nơi này?"

Tùy An Nhiên bị giọng nói của anh làm cho mê muội, cô liền cúi thấp đầu hòng che dấu đôi tai đang nóng lên, khẽ "Ừ" một tiếng.

Anh khẽ hắng giọng, điều chỉnh lại giọng nói, tuy là vẫn trầm thấp như cũ nhưng đã bớt đi vẻ gọi cảm khi nãy: "Vậy lúc nào thì trở về?"

"Ngày mốt"

Ôn Cảnh Phàm nhìn cô, vừa định lên tiếng lần nữa thì "Dừng" một tiếng, tất cả đèn trong khách sạn đều bị tắt hết, cả đại sảnh chìm vào trong bóng tối.

Tùy An Nhiên bất ngờ đến ngây người, sau đó sắc mặt liền trở nên nghiêm trọng.

"Cúp điện à?" Cô gái ở bàn tiếp tân nhỏ giọng hỏi, nhưng ngay sau đó hình như nhớ tới điều gì đó, bèn cất giọng to hơn một chút: "Quản lý Tùy, chúng ta nên làm gì đây?"

Tùy An Nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, tuy là tình hình trước mắt hơi rắc rối, nhưng cô phải cố gắng giữ bình tĩnh. Trước khi mất điện, cô vẫn đang đứng ở gần bàn tiếp tân, cô vừa đi vừa đưa tay về phía trước tìm kiếm, muốn thử xem điện thoại còn kết nối được hay không.

Nhưng đồ để trên bàn thật sự quá nhiều, những thứ mà tay cô chạm qua đều có góc cạnh, sờ mãi vẫn không tìm thấy điện thoại để ở đâu.

"Tùy An Nhiên." Anh lạnh lùng lên tiếng, cùng lúc đó tay anh đã chuẩn xác nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng giữ chặt lấy nó: "Những việc này cứ giao cho cô ấy làm là được."

Cô gái ở bàn tiếp tân đứng ngơ ra, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng tìm ra cây đèn pin đưa sang: "Quản lý Tùy có phải chị đang tìm cái này không?"

Trong lúc nói thì cô gái đó đã bật công tắc trên cây đèn, chiếu thẳng về phía hai người, ánh đèn rơi đúng vào cổ tay đang bị Ôn Cảnh Phàm giữ chặt.

Cô gái đó ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, có chút lúng túng đem ánh đèn hướng sang bên cạnh: "Quản lý Tùy..."

Tùy An Nhiên cũng bị bất ngờ, ánh mắt dừng ở bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, anh ta chỉ nắm một chút rồi buông ra ngay lập tức, sau đó còn thuận tay nhận lấy đèn pin mà cô gái đó đưa sang.

Anh vừa buông tay, Tùy An Nhiên có chút lúng túng đem tay thu về, sờ sờ cổ tay vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của anh, cả khuôn mặt hơi nóng lên, nhưng lại tỏ ra như không có việc gì xoay người nhỏ giọng dặn dò: "Gọi điện đến phòng của khách, thông báo với họ dây điện đã bị con bão làm hỏng, nhưng khách sạn đã có chuẩn bị nguồn điện dự phòng, mong họ hãy yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 3

Sau khi nghe Tùy An Nhiên phản phó, cô nhân viên tiếp tân lập tức đi thực hiện. Đây là nơi cô ấy thường xuyên ngồi làm việc, nên dù không có đèn chiếu sáng, cô vẫn có thể đoán được những vật được đặt ở trên bàn.

Tùy An Nhiên nhìn cô nhân viên cầm điện thoại lên, âm thanh "tút...tút..." từ điện thoại vừa vang lên liền bị tiếng gió ngoài kia che lấp.

Phía đối diện khách sạn có một con sông nhỏ, những cửa tiệm trải dài ở hai bên bờ đã đóng cửa từ rất sớm. Vì thế nên cô cũng không thể xác định được là do đường dây điện bên ngoài hay chỉ có mỗi nơi này là bị như vậy.

Ôn Cảnh Phàm vẫn ngồi ở vị trí cũ, anh cầm đèn pin trên tay, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve nút bấm trên đó. Vỏ của cây đèn pin được làm từ kim loại, nên lúc mới chạm tay vào liền có cảm giác lạnh lạnh, nhưng sau một thời gian được anh cầm trên tay thì đã có chút ấm lên.

Cả khách sạn chìm trong bóng tối, chỉ có ngọn đèn tín hiệu cách đó không xa đang phát ra thứ ánh sáng màu xanh lục, soi sáng khoảng trống ở phía trước.

Anh nhìn thoáng qua Tùy An Nhiên, phát hiện cô vẫn đang cúi đầu gọi điện thoại cho nhân viên kỹ thuật.

Dường như anh chợt nhớ ra điều gì đó, liền bật cười. Anh cười rất nhẹ, nhưng nó lại khiến cho gương mặt anh trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Chỉ là khắp nơi đều tối đen như mực nên không ai phát hiện ra điều đó.

Anh thấy cô chuẩn bị gác máy thì liền đứng dậy, một tay cầm lấy đèn pin, tay còn lại đút vào túi quần, đưa mắt nhìn con mưa bên ngoài.

Sau khi Tùy An Nhiên bỏ điện thoại xuống, vẫn cảm thấy không yên tâm. Ngay lúc cô chuẩn bị chạy đi tìm người, Ôn Cảnh Phàm liền gọi cô lại: "Em cứ ở lại đây. Lỡ như nhân viên đến không thấy em thì làm sao đây?"

Dứt lời, anh liền đưa tay chỉ về một hướng cách đó không xa: "Bộ phận kỹ thuật nằm ở tầng trên đúng không?"

"Đúng vậy, nhân viên kỹ thuật đang kiểm tra đường dây điện, anh đi tới đó sẽ thấy họ." Cô trả lời xong, siết chặt điện thoại trong tay, sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Ôn tiên sinh, đêm nay làm phiền ngài rồi."

Ôn Cảnh Phàm vừa nhắc chân lên đi được vài bước, nghe cách xưng hô của cô với mình, liền quay đầu lại nhìn cô. Nhưng vì đang cúp điện, nên anh cũng không quan sát được nét mặt của cô, chỉ là đôi mắt của cô dường như sáng hơn mọi khi.

Anh hơi mím chặt môi, gật đầu "ừ" một tiếng. Đi được thêm hai bước, anh mới nói: "Không phiền."

Mưa bên ngoài ngày càng lớn, chắc hẳn là do cơn bão sắp đổ bộ gây ra rồi. Từng giọt mưa rơi xuống đất như tiếng rít gào của những con Linh thú, khiến người nghe rùng mình.

Cô nhân viên tiếp tân bị tiếng gió làm cho giật mình, không cẩn thận bật nhầm nút. Từ loa ngoài của điện thoại, cô nghe thấy giọng nói thiếu kiên nhẫn của người khách vang lên.

Tùy An Nhiên bình tĩnh nghe vị khách đó nói xong, liền cúi thấp người xuống trả lời: "Vâng ạ, cảm ơn ý kiến đóng góp của quý khách, mong ngài hãy yên tâm, nhân viên kỹ thuật đang tiến hành kiểm tra và sửa chữa, khoảng mười phút nữa là có thể giải quyết ạ. Chúng tôi rất xin lỗi vì sự bất tiện này, cũng mong là ngài có thể thông cảm."

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu mới "cạch" một tiếng cúp điện thoại.

Tùy An Nhiên gác máy, kéo chiếc ghế đến ngồi xuống. Đợi đến khi cả người thả lỏng, cô mới phát hiện ngón tay của mình đang run lên. Cô đưa tay lên xoa nhẹ giữa hai đầu lông mày, rồi để hai bàn tay đang nắm chặt lên đầu gối.

Tùy An Nhiên cứ ngồi như vậy không biết qua bao lâu thì đèn trong khách sạn đột nhiên sáng lên. Cô theo bản năng đưa tay lên che mắt, đợi đến khi đôi mắt dần thích nghi với ánh sáng, mới từ từ mở mắt ra, theo kẽ hở giữa các ngón tay nhìn ra ngoài.

Ôn Cảnh Phàm đã quay trở lại và đang đứng trước bàn tiếp tân. Anh xoay người lại nhìn cô, khi ánh mắt của cả hai chạm vào nhau, cô liền nghĩ phải chăng khi nãy anh đã phát hiện ra ánh mắt của cô đang nhìn anh.

Tùy An Nhiên thấy vậy lập tức để tay xuống, nhìn anh cười. Cô như có điều muốn nói với anh nhưng nghĩ mãi cũng chẳng biết nên mở lời thế nào, khiến cho cả người cảm thấy không được tự nhiên.

Ôn Cảnh Phàm vẫn chưa phát giác ra điều bất thường đó, anh tiếp tục đề tài đang nói với cô khi nãy: "Ngày mốt em đi chuyến bay lúc mấy giờ?"

"Em đáp chuyến bay trưa ngày mốt."

"Ngày mai em có thời gian rảnh không?"

Tùy An Nhiên suy nghĩ một chút, cô vốn đã hoàn tất hết công việc rồi, chỉ là tối nay đôi ca trực với chị Vương nên mới phải trực đêm, dĩ nhiên ngày mai cả ngày đều sẽ rảnh rỗi: "Có ạ."

Ôn Cảnh Phàm nghe vậy liền trực tiếp hỏi cô: "Tôi có thể hẹn em không?"

Tùy An Nhiên sửng sốt, cảm thấy tim mình như lỡ mất một nhịp: "...Được ạ."

"Vậy trưa mai hai giờ..." giọng nói của anh nhỏ dần, dường như đang kiểm nén điều gì đó, anh dừng lại ho khan vài tiếng rồi nói tiếp: "Số điện thoại của em?"

Tùy An Nhiên theo bản năng lấy danh thiếp ra đưa anh, tay cô vừa đưa ra liền nhìn thấy ánh mắt anh thấp thoáng ý cười, lúc này cô mới kịp phản ứng. Nhưng cô chưa kịp thu tay lại thì Ôn Cảnh Phàm đã đưa tay ra nhận lấy tấm danh thiếp của cô, anh cúi đầu nhìn thoáng qua, rồi cho vào trong túi quần.

Tùy An Nhiên hối hận đến mức muốn cắn lưỡi, tại sao cô lại phải đưa danh thiếp! Khiến cho cả hai cứ như người xa lạ vậy.

Vừa nghĩ như vậy, cô lập tức mở miệng nói: "Trên danh thiếp ngoài số điện thoại của em ra còn có địa chỉ hộp thư điện tử, sau này nếu như anh..."

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng khiến cô càng cảm thấy hối hận hơn.

Ôn Cảnh Phàm là em trai của ông chủ, cho dù là liên hệ công việc hay liên hệ cá nhân... thì cũng chẳng đến lượt cô.

"Được." Anh đáp lại một tiếng, rồi nhìn lướt qua đồng hồ phía sau lưng cô, giọng nói mang theo chút mệt mỏi: "Tôi ở phòng 511, tối nay nếu có gì cần tôi giúp đỡ cô có thể trực tiếp lên đó tìm tôi."

Dứt lời, anh liền cứ như vậy nhìn cô, đưa tay lên vuốt cằm rồi xoay người rời khỏi.

Lễ phép và xa cách. Đây chính là suy nghĩ có thể hiện lên trong đầu cô ngay lúc này. Anh vẫn luôn như vậy, vẫn là một Ôn Cảnh Phàm như trong trí nhớ của cô. Một người luôn mang dáng vẻ ôn hòa, nhưng kiên ngoan đến mức khó mà đến gần mới chính là bản chất thật của anh.

*****

Siêu bão đã đổ bộ xuống bờ biển gần thành phố S. Bên ngoài vẫn còn mưa to gió lớn, khi đến gần cửa chính khách sạn, liền có thể cảm nhận được hơi nước và từng trận gió mạnh mẽ thổi qua khe cửa, chúng mang theo cả cái lạnh của mùa thu, lạnh đến tận xương tủy.

Tùy An Nhiên lại tiếp tục kiểm tra một vòng khách sạn, khi đi đến hành lang phía ngoài phòng 511, cô đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt.

Ánh đèn bên ngoài hành lang không quá sáng, nhưng vẫn đủ để cô có thể quan sát bố cục nơi này. Từng con số trên cánh cửa đều được ngọn đèn phía đối diện chiếu sáng.

Tùy An Nhiên đứng yên đó, cô nghĩ đến cách bày trí của từng gian phòng ở tầng này. Phía sau bức tường này chính là hai chiếc ghế sofa đơn, ở giữa là một cái bàn nhỏ với thủ công tinh xảo. Bên trái sofa hẳn là đặt một cái bàn làm việc cỡ trung, phía sau bàn làm việc sẽ là một chiếc giường lớn, đối diện nó là chiếc ti vi tinh thể lỏng. Bố cục căn phòng không lớn, nơi cô đang đứng đến chiếc giường bên trong cũng chỉ cách khoảng mười bước chân mà thôi.

Cô dời tầm mắt, nhấc chân đi về trước mười bước, rồi quay đầu lại liếc nhìn vị trí cô đứng khi nãy, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng cũng chỉ có những lúc thế này, cô mới cảm giác bản thân đang cách anh rất gần.

Sau khi kiểm tra xong, cô còn định đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm nhìn một chút. Nhưng khi đi đến thang máy, cô chợt nhớ đến lời dặn của Ôn Cảnh Phàm, bèn quay lại gọi nhân viên bảo an đi cùng.

Nước đọng ở dưới khu vực tầng hầm đã được rút sạch, nhưng trên mặt đất vẫn còn một lớp cát vàng sót lại.

Cô kiểm tra một lượt xung quanh những nơi có đèn, rồi lại đến phòng trực của nhân viên bảo an nhìn qua, xong hết mọi thứ cô mới trở về phòng làm việc của mình.

Tùy An Nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng có tâm sự nên chẳng thể nào ngủ được.

Cô bèn lấy điện thoại ra, mở ứng dụng nghe nhạc lên, tìm được vài đoạn ghi âm trong danh sách phát, cô liền điều chỉnh âm lượng, đem điện thoại đặt trước sập văn kiện rồi bấm nút phát.

Từ mấy năm trước, sau khi cô tốt nghiệp liền có thói quen nghe đài radio. Sau này khi cô có ý định đổi điện thoại thì điều cô quan tâm nhất chính là chất lượng âm thanh. Đoạn ghi âm cô đang phát, không có bất kỳ tạp âm nào. Khúc nhạc dạo đầu lại càng êm ái, thư thả, khiến người nghe cảm thấy cả người thư giãn.

Cô cầm cây bút lên, kẹp chặt nó ở ngón trỏ và ngón giữa rồi nhẹ nhàng xoay.

"Chúc mọi người buổi tối vui vẻ, đây là chuyên mục "Thời Ngộ" của đài radio, tôi là MC Thời Ngộ..."

Giọng nói của người đàn ông trầm ấm, từng câu chữ đều được anh phát âm rõ ràng, rành mạch. Khi nói đến hai chữ "Thời Ngộ" thì đặc biệt nhấn giọng để khán giả có thể phân biệt rõ.

"Thời Ngộ." Tùy An Nhiên nhẹ nhàng phát âm hai chữ này, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Thời Ngộ luôn làm MC cho các chuyên mục phát thanh về đêm, và đây cũng chính là thời điểm mọi người cảm thấy mệt mỏi nhất. Giọng nói của anh luôn mang theo sự ấm áp, khiến người nghe cảm thấy lười cuốn. Từng câu nói lọt vào tai đều có thể khơi dậy mong muốn sâu thẳm nhất bên trong con người.

Tùy An Nhiên đã từng nghiên cứu qua giọng nói và cả cách phát âm của anh. Thật ra chúng cũng không có chỗ nào đặc biệt cả, nhưng từng câu nói từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc đều mang theo một loại sức mạnh có thể an ủi tâm hồn của con người.

Giọng nói của anh như viên đá nhỏ ném vào giữa mặt hồ tĩnh lặng, dưới ánh trăng tỏa ra từng con sóng nhỏ, một vòng rồi lại một vòng, êm ái đến mức say lòng người.

Bên ngoài cửa sổ, từng cơn gió thổi qua mang theo những hạt mưa vỗ vào ô cửa kính. Cũng chỉ có những lúc như vậy, thành phố S mới không còn mang dáng vẻ dịu dàng, thơ mộng của một vùng sông nước. Cả thành phố chìm trong cơn mưa rào, bóng đêm bên ngoài càng khiến lòng người trở nên nặng nề.

Cô đứng dậy rót cho mình ly nước ấm, ngồi trước ô cửa kính, nhớ lại quãng thời gian rất nhiều năm về trước khi cô đến ở Phạm Âm Tự.

Đêm hôm đó thời tiết cũng khắc nghiệt như bây giờ, nhưng đó cũng là quãng thời gian ấm áp nhất của cô.

Khi hồi tưởng của cô và giọng nói đang phát ra từ chiếc điện thoại dần dần hòa vào nhau thì cô đột nhiên giật mình, rồi lại bật cười.

Thời Ngộ, người mà cô đã gặp gỡ năm ấy đã làm thay đổi cả cuộc đời cô.

Thời Ngộ cũng chính là anh, Ôn Cảnh Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4

Khi Tùy An Nhiên tỉnh giấc thì đã là sáu giờ sáng hôm sau.

Cô nằm sấp trên bàn mà ngủ cả đêm, nên giờ toàn thân đau nhức, sau gáy thì như bị ai đó bóp cho một đao.

Sắc trời bên ngoài vẫn xám xịt như cũ, nhưng sức gió đã giảm đi rất nhiều, không còn gào thét như hôm qua nữa. Cứ thế này thì đến xế chiều dù trời vẫn còn mưa thì vẫn không ảnh hưởng đến cuộc hẹn của cô.

Cô đứng dậy, cúi đầu nhìn lại bộ đồng phục của mình, phần váy có vài nếp nhăn. Cô liền đưa tay vuốt cho chúng phẳng lại, vừa làm xong thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Cạch" một tiếng, cô xoay người lại nhìn, phát hiện chị Vương đang đứng trước cửa, trên tay còn xách theo hai phần thức điểm tâm sáng. Chị Vương cười nói: "Tiểu Tùy, em ngủ ở đây cả đêm à?"

Tùy An Nhiên cất chiếc điện thoại đặt trên bàn, đưa tay vỗ nhẹ mặt của mình, uể oải đáp: "Đúng vậy ạ, em ngủ quên mất."

Chị Vương đứng đưa phần ăn sáng trên tay: "Hôm qua thật sự rất cảm ơn em, nhờ em mà chị mới về nhà được. Phía đông phòng chị bị dột, trong nhà loạn hết cả lên. Mẹ chồng chị biết em thích ăn bánh rán do chính tay bà làm nên hôm nay đặc biệt dậy sớm rán bánh, còn nhờ chị mang đến cho em đây."

Dứt lời, chị Vương đem văn kiện trên bàn sắp xếp lại rồi đưa tay đẩy nhẹ Tùy An Nhiên vẫn còn đang mơ màng. "Em còn ngủ người ra đó làm gì, nhanh đi rửa mặt đi. Chị đến nhà hàng lấy cho em ly đậu nành, đợi em về là có thể ăn rồi."

Lúc này Tùy An Nhiên mới tỉnh táo lại, cô cầm lấy thẻ phòng của mình rồi nhanh chóng về đó chỉnh trang lại.

Sau khi ăn sáng xong, cô liền về phòng thu dọn hành lý. Bởi vì thời gian ở đây không lâu, nên cô cũng không mang theo quá nhiều đồ đạc, khi đi làm cô đều phải bận đồng phục, nên quần áo cũng chỉ có vài bộ mà thôi.

Sau khi thu dọn xong thì vừa đủ một vali, thêm một balo đựng máy vi tính nữa.

Vốn là Văn Ca sẽ tới đón cô, nhưng hôm ấy vừa lúc cô ấy có việc bận nên không đến được. Vậy nên khi đến thành phố A đành tự lực cánh sinh ngồi tàu điện ngầm về nhà. Tuy hành lý không tính là nhẹ nhàng, nhưng sức nặng vẫn còn nằm trong phạm vi mà cô tiếp nhận được.

*****

Vào lúc hai giờ chiều, chuông điện thoại của cô vang lên. Cô nhìn dãy số trên màn hình rồi bắt máy.

Giọng nói của Ôn Cảnh Phàm vang lên: "Tùy An Nhiên?"

"Vâng." Cô trả lời.

"Tôi đợi em ở dưới sảnh." Anh dừng một chút, quan tâm hỏi thêm một câu: "Có tiện không? Nếu không thì tôi ra ngoài đợi em."

Tùy An Nhiên nhìn ra bên ngoài, thấy trời vẫn còn mưa lất phất liền nói: "Ngài đợi chút, tôi xuống ngay."

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Cảnh Phàm vẫn còn nghĩ đến từ "Ngài đợi chút" của cô. Trong đầu nhớ đến hành động đưa danh thiếp ngày hôm qua của cô thì không khỏi bật cười.

Tùy An Nhiên đi ra khỏi thang máy, liếc mắt liền nhìn thấy Ôn Cảnh Phàm đang đứng cách đó không xa. Anh đang nói chuyện với một người đàn ông, nét mặt thản nhiên, dường như có chút không tập trung.

Cô đang do dự có nên tiến đến quấy rầy hay không thì anh đã nhìn sang bên này.

Tùy An Nhiên đưa tay vuốt tóc, đi đến chỗ anh đang đứng.

Người đàn ông kia cũng theo tầm mắt anh nhìn qua, ánh mắt mang theo vài phần tò mò.

Ôn Cảnh Phàm đợi cô đi đến bên cạnh mình mới quay sang nói với người đàn ông kia: "Hôm nay tôi có hẹn, đi trước."

Người đàn ông này gật đầu cười: "Ngày khác lại hẹn tổng giám đốc Ôn vậy."

Ôn Cảnh Phàm mặt không thay đổi gật đầu, gương mặt vẫn mang nét lạnh lùng thường ngày. Đợi người kia đi xa, anh mới cúi đầu nhìn cô, giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: "Vậy chúng ta đi thôi."

Tùy An Nhiên gật đầu, cùng anh đi ra ngoài. Khi cô vừa bước tới cửa khách sạn liền nghe anh thấy anh bảo "chờ chút", sau đó liền nhìn thấy anh đi về hướng có đặt những cây dù chuẩn bị cho khách. Lúc anh trở về thì trên tay đã có thêm hai cây dù, anh đưa một cây cho cô.

Bấy giờ Tùy An Nhiên mới hỏi: "Anh cần em giúp gì sao?"

Ôn Cảnh Phàm cùng cô xưa nay không có qua lại nhiều, cô cũng không ngại thơ cho rằng anh chỉ đơn thuần muốn "hẹn cô", nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một giải thích khả thi, đó chính là anh có việc cần nhờ cô giúp đỡ.

Ôn Cảnh Phàm đưa tay lên bật dù, từng tia sáng xuyên qua vành ô rơi xuống gương mặt anh khiến nó trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Anh cười cười, hắng giọng lên tiếng: "Tôi muốn mua quà tặng cho một người, nhưng lại không có kinh nghiệm, nên muốn nhờ em xem giúp."

Tùy An Nhiên biết anh vẫn chưa nói hết, liền ngược lên nhìn anh, ý bảo mình vẫn đang nghe anh nói.

"Món quà đó tôi muốn tặng cho một cô gái, tính cách cô ấy khá hoạt bát."

Tùy An Nhiên nghiêm túc nhìn anh, rất lâu sau mới lên tiếng: "Vừa khéo em cũng cần mua vài món quà."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến đầu phố, tay nắm cán dù của anh hơi nhấc lên, lộ ra đôi mắt sâu thẳm sáng ngời nhìn về phía cô, bất ngờ hỏi: "Ngày thường lúc trò chuyện em cũng dùng kính ngữ như vậy sao? Giống như vừa rồi, khi em trả lời tôi đã nói "Ngài đợi chút"."

"Hả?" Tùy An Nhiên sững sốt, nghĩ mãi không ra có phải vừa rồi mình đã nói như vậy hay không. Thấy anh vẫn đang nhìn mình, cô mới đáp lại: "Có lẽ là do thói quen nghề nghiệp..."

Ôn Cảnh Phàm bật cười, không làm khó cô nữa.

Đợi chọn quà xong thì bên ngoài trời cũng đã tối. Ôn Cảnh Phàm vốn định mời cô dùng cơm, nhưng vừa chuẩn bị cất lời liền bị một cuộc điện thoại cắt ngang. Sau khi anh nghe máy, chân mày hơi nhíu chặt lại, im lặng vài giây mới lên tiếng: "Thật xin lỗi, tôi có việc gấp cần phải xử lý, để tôi đưa em về trước."

Tùy An Nhiên nhìn khách sạn cách đây không xa, vừa định nói cô có thể tự mình về được thì anh đã lên tiếng cắt ngang: "Trưa mai tôi cũng về thành phố A, nếu em không ngại, tôi nghĩ chúng ta có thể cùng đi."

Tùy An Nhiên ngây người, đợi khi phản ứng lại thì cô liền vui vẻ đồng ý: "Được, vậy đến lúc đó chúng ta liên lạc sau."

Hai người một đường im lặng cho đến lúc về đến khách sạn, Tùy An Nhiên chào tạm biệt anh, vừa xoay người liền nghe anh nói: "Mấy năm nay em có quay về Phạm Âm Tự không?"

Ngón tay của cô chợt cứng lại, một lúc lâu mới xoay người lại cười với anh: "Không... Sau lần đó em không quay lại nữa."

Anh đứng trong bóng tối, cả người chìm vào bóng đêm. Ánh sáng phía ngoài khách sạn chiếu sang, để lại trên gương mặt anh một tầng ánh sáng mỏng. Đôi mắt anh đen láy lại có chút dịu dàng, chúng giống như bầu trời đêm trên cao vậy.

Dáng vẻ bây giờ của anh khiến cô cảm thấy thật xa lạ.

Tùy An Nhiên thấy anh gật đầu, khóe môi hơi động đậy, nhưng lại không thốt ra lời nào.

Cũng đúng thôi, đối với anh, cái tên Tùy An Nhiên chẳng qua cũng chỉ là một người khách qua đường vội vã, anh có thể nhớ được nó cũng khiến cô cảm thấy hết sức bất ngờ rồi. Nhưng đối với cô, anh đã để lại ấn tượng sâu sắc trong cuộc đời của cô, và cũng là một cuộc gặp gỡ có thể cảm nhận được, có thể chạm vào được.

*****

Ôn Cảnh Phàm cùng cô ra sân bay. Sau một thời gian chờ đợi, hai người vào khu vực kiểm tra an ninh rồi lên máy bay. Lúc này cô mới phát hiện ghế ngồi của hai người chỉ cách nhau một lối đi.

Anh cúi đầu nhìn cô, dường như trên môi hiện lên ý cười, anh đưa tay lấy túi hành lý xách tay của cô rồi bỏ vào ngăn để hành lý phía trên, lúc để tay xuống thì ông tay áo của anh vô tình sượt qua mặt cô, lúc này Tùy An Nhiên mới ý thức được khoảng cách của hai người lúc này.

Cô im lặng lùi về sau một bước, lễ phép cảm ơn: "Cảm ơn anh."

"Tiện tay mà thôi." Anh cũng lùi về sau, khom người ngồi xuống chỗ của mình.

Sau đó họ không nói gì với nhau nữa.

Hình như tối hôm qua Ôn Cảnh Phàm ngủ không được ngon giấc, sau khi ngồi xuống liền đưa tay phải lên che mắt, tay tựa lên tay vịn, nghiêng người nghỉ ngơi. Cúc áo ở cổ tay không cài lại, để lộ khớp xương rõ ràng và chuỗi tràng hạt màu sắc trang nhã làm từ gỗ tử đàn.

Tùy An Nhiên đánh giá chuỗi tràng hạt thêm một lúc mới dời tầm mắt sang nơi khác.

Ôn Cảnh Phàm tin Phật, chuỗi tràng hạt này ước chừng có 108 hạt, chỉ nhìn đến độ sáng bóng và màu sắc cũng biết anh đã mang nó một thời gian dài, mặc dù không đoán được giá trị của nó, nhưng thấy anh luôn mang theo bên người thì có thể thấy chuỗi Phật này với anh mà nói là vô giá.

Cô có mang theo một quyển sách nhằm giết thời gian, nhưng vừa mở ra chuẩn bị đọc thì khuỷu tay đặt trên tay vịn liền bị người khác đụng vào.

Là một chàng trai trẻ, có thể hẳn cũng ý thức được mình vừa đụng phải cô, liền bày ra dáng vẻ lưu manh quay sang nhìn cô, rồi nhìn vị trí trên vé máy bay, cười với cô, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Người đẹp, vừa rồi xin lỗi cô nhé, là do tôi không mở to mắt. Bây giờ cô có thể nhường đường một chút không, vị trí của tôi ở ngay bên cạnh cô."

Mặc dù Tùy An Nhiên không thích thái độ của hắn ta, nhưng cô cũng chỉ hơi nhún mày lại, rồi tránh ra cho hắn đi vào.

Chàng trai trẻ đó vừa ngồi xuống liền nhìn cô chằm chằm, thỉnh thoảng lại cười một tiếng, ánh mắt đó làm cho cô cả người khó chịu.

Cô mím môi nhìn xuống, lấy tay che đi một bên mặt mình, rồi nghiêng đầu tiếp tục đọc sách.

Người con trai đó chỉ ngồi yên được một lúc, sau khi máy bay ổn định hắn lại quay sang làm phiền cô: "Người đẹp này, cô cũng đến thành phố A sao? Ở đâu của thành phố A vậy, tiểu gia đây có xe, đợi lát nữa tôi tiễn cô một đoạn nhé."

Tùy An Nhiên xem như không nghe thấy gì, cô không trả lời hắn.

"Người đẹp, quay sang đây nói chuyện với tôi nào, không thôi buồn chán chết mất." Hắn cười vài tiếng rồi lại nói với cô những phong tục tập quán ở thành phố A, thấy cô không thèm để ý đến hắn, liền cảm thấy không thú vị. Đưa tay lên gọi tiếp viên hàng không, chỉ có việc gọi món đơn giản mà hắn cũng có thể hỏi từ nguyên liệu đến cách nấu.

Nữ tiếp viên hàng không kia tính tình tốt, lại cực kỳ kiên nhẫn, hắn hỏi một câu liền đáp một câu, đợi đến khi hắn không còn gì để hỏi nữa, mới xoay người rời khỏi.

Tùy An Nhiên bị hắn phiền đến nổi chẳng thể tập trung, đọc sách được một lúc lâu nhưng chỉ mới lật được một trang.

Một lát sau, nữ tiếp viên kia đẩy xe thức ăn đến, tình mắt phát hiện số trang sách vẫn như cũ. Sau khi để lại suất ăn mà hắn ta muốn, liền nhỏ giọng nhắc nhở hắn không nên quấy rầy đến hành khách khác.

Lúc này Tùy An Nhiên mới được yên tĩnh đôi chút, cô cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nhưng chưa được bao lâu, hắn ta lại quay sang nói chuyện với cô, Tùy An Nhiên thật sự không chịu nổi nữa bèn lạnh nhạt đáp lại hắn vài câu. Trên gương mặt cô hiện lên vẻ "Tôi không muốn để ý đến anh, mời anh ngậm miệng lại được không?", vậy mà cậu ta lại cố tình không hiểu, tiếp tục hăng hái "đơn phương" nói chuyện với cô.

"Cô có bạn trai chưa vậy, cô đang làm việc ở đâu, sao tôi lại thấy cô quen mắt thế..."

Hắn uống một ngụm nước, đang định tiếp tục câu chuyện, nhưng vừa mở miệng liền bị một giọng nói lạnh lùng cắt ngang: "Cô ấy có bạn trai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Ôn Cảnh Phàm ngồi ngay ngắn lại, đưa mắt nhìn sang. Dù tâm trạng anh không được vui, nhưng gương mặt anh vẫn tuấn tú khác thường.

Ánh mắt anh rơi trên người chàng trai trẻ, dần dần chuyển sang âm u, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ: "Cậu làm phiền tôi rồi."

Chàng trai kia mới vừa rồi vẫn còn miệng lưỡi lưu loát, giờ bị Ôn Cảnh Phàm nhìn như vậy, hẳn chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, nói không ra lời.

Không phải ánh mắt Ôn Cảnh Phàm trông hung dữ, mà là do gương mặt vô cảm của anh. Ánh mắt anh rất sáng, khi bị anh nhìn chăm chú, không hiểu sao liền cảm thấy khí thế yếu đi mấy phần.

Ôn Cảnh Phàm quay sang nói vài câu với người đàn ông trung niên bên cạnh, đợi ông ta gật đầu đồng ý, anh mới đưa tay tháo dây an toàn, đứng dậy. Anh khoát tay lên ghế Tuyền An Nhiên, khẽ cúi thấp người lướt qua cô nhìn thẳng vào chàng trai trẻ bên cạnh: "Tôi có thể đổi chỗ với cậu không?"

Chàng trai trẻ ngồi yên bất động, mờ mịt nhìn Tuyền An Nhiên, rồi lại quay sang đánh giá Ôn Cảnh Phàm, cúi đầu không trả lời.

"Tôi có quen với cô gái này, đổi chỗ sẽ là sự lựa chọn tốt nhất của cậu." Anh bổ sung thêm một câu, giọng nói mang theo vài phần áp bức.

Tuyền An Nhiên nghe mà lạnh thấu xương, nghề tay trái của anh là lồng tiếng thương mại và DJ, cho nên vào những lúc có hứng thú anh mới nhận thêm vài bộ phim ở bên ngoài để lồng tiếng.

Phim do anh lồng tiếng cô đều thích, nhưng nếu chọn một bộ phim mà cô thích nhất, có lẽ là một bộ phim điện ảnh cổ trang. Nhân vật được anh lồng tiếng là một vị vương gia tay nắm binh quyền, giọng nói phải đè thấp xuống giống như câu nói vừa rồi vậy, âm cuối nhẹ nhàng lượn quanh, ngữ điệu trầm ổn mà trong trẻo, chỉ cần anh cố ý điều chỉnh một chút liền có thể khiến người khác rơi vào tình cảnh bị anh chèn ép.

Nhưng ngược lại, kiểu "âm thanh công kích" này lại càng thêm mê người, nghe vào tai, cả trái tim như bị giọng nói trầm thấp đó treu chọc đến dậy sóng.

Chàng trai trẻ ngay lập tức đồng ý, lúc này Ôn Cảnh Phàm mới cúi đầu nhìn cô, khẽ hát cảm: "Em vào trong đó ngồi đi."

Tuyền An Nhiên ngẩn người, có chút lo lắng: "Tuyền ý đổi ghế như vậy không sao chứ?"

Ánh mắt anh dừng ở trang sách trong tay cô, lên tiếng trả lời: "Đội lát nữa nhân viên tiếp viên có hỏi đến thì giải thích sau, em vào trong ngồi đi."

Tuyền An Nhiên xuyên qua khe hở giữa cơ thể anh và chiếc ghế nhìn sang bên cạnh, chàng trai trẻ kia vừa lúc cũng đang nhìn sang khiến cô giật cả mình, lập tức tháo dây an toàn nhảy sang ghế bên cạnh.

Ôn Cảnh Phàm cũng ngồi vào ghế của cô.

Vừa mới động dậy một cái, quyển sách liền gấp lại, Tuyền An Nhiên cũng chẳng nhớ số trang, chỉ đành lật từng trang mà tìm. Âm thanh tuy không lớn nhưng vẫn gây ảnh hưởng đến người ngồi bên cạnh.

Ôn Cảnh Phàm nhìn cô một cái, thấy cô đang nghiêm túc ngồi lật từng trang, do cúi đầu nên để lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Ánh mắt anh dừng ở đó vài giây rồi chuyển sang nơi khác, nhưng cảm giác nặng nề và mệt mỏi do không nghỉ ngơi tốt đều được xoa dịu lại.

Anh khẽ thở dài, tựa lưng vào ghế, trước khi nhắm mắt nghỉ ngơi thì nhẹ nhàng nói ra một con số: "57."

Ngón tay đang lật sách của Tuyền An Nhiên khựng lại, nâng đầu lên nhìn anh thì phát hiện anh đã nhắm mắt nghỉ ngơi rồi. Vị trí của cô ngay sát cửa sổ, rèm che vẫn chưa kéo xuống, ánh sáng từ ngoài chiếu vào có hơi chói.

Cô nhẹ nhàng khép sách lại, nghiêng người kéo rèm che xuống.

Ôn Cảnh Phàm cảm giác được ánh sáng có hơi tối đi, lông mi anh hơi run lên nhưng không mở mắt ra.

Lúc máy bay chuẩn bị hạ cánh đã gặp phải chút vấn đề nhỏ, phải lượn trên không trung suốt hai tiếng đồng hồ, mới an toàn hạ cánh.

Ôn Cảnh Phàm ngủ một giấc trên máy bay, khi tỉnh lại thì tinh thần đã tốt lên rất nhiều, sau khi cùng cô lấy hành lý thì xuống tầng hầm lấy xe.

Lúc anh rời thành phố A, xe đã đậu ở đây.

Sau khi đưa cô về nhà trọ, anh khéo léo từ chối lời mời cơm của cô, lập tức quay xe rời đi.

Tuyền An Nhiên vẫn đứng đó, cô nhìn theo ánh đèn phía đuôi xe cho đến khi nó dần biến mất khỏi tầm mắt.

Cô đứng một mình giữa những làn gió đêm đầu thu của thành phố A, một lúc lâu sau mới xoay người xách hành lý đi lên nhà.

*****

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Văn Ca liền chạy tới nhà cô. Hai người họ cùng ăn trưa ở một cửa tiệm mới mở dưới lầu nhà cô, rồi đến công viên gần nhà dạo vài vòng.

Mùa thu đến thật rồi.

Hàng cây xanh ở hai bên đường bắt đầu có vài chiếc lá vàng xuất hiện, hoa đang nở rộ cũng khô héo đi không ít.

Văn Ca đang ngồi xõm bên cạnh ao cho cá chép ăn, giọng nói có chút rầu rĩ: "Hôm qua mình được chú út đón về Ôn gia ăn cơm, ông nội lại nhắc chú út mau chóng lập gia đình..."

Tùy An Nhiên cúi đầu nhìn cô, khó trách hôm nay cô cứ cảm thấy cô nàng không mấy hăng hái: "Sau đó thì sao?"

"Chú út cũng chẳng phản bác gì, ông nội lại bảo chú ấy đi xem mắt, chú liền đồng ý."

Văn Ca thích Ôn Thiếu Viễn, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng vai vế, tuổi tác đúng là một vấn đề không nhỏ trong đoạn tình cảm này. Và lại, cho đến giờ cô vẫn cảm thấy chỉ có mình cô ấy đơn phương thích người ta thôi.

Cô cũng ngồi xõm xuống, lấy những vụn bánh trong tay cô ấy thả xuống ao: "Văn Ca..."

"Sau đó chú Cảnh Phàm cũng trở về, ông nội cũng muốn chú ấy cùng đi xem mắt..." Cô ngước mặt lên nhìn Tùy An Nhiên, giọng nói càng thêm chán nản: "Xem ra chúng ta đều sắp thất tình cả rồi."

Tùy An Nhiên hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó liền cười lớn: "Cái gì mà thất tình, vốn dĩ chưa từng bắt đầu thì lấy gì mà thất đây."

Văn Ca chống cằm nhìn cô, nửa thật nửa đùa nói: "Chẳng phải cậu luôn lo được lo mất sao, nhưng chưa thử qua sao biết là không được?"

Tùy An Nhiên không chớp mắt, thả luôn vụn bánh cuối cùng xuống rồi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô nàng, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ: "Đúng vậy, cho nên không biết là tốt nhất, không cần phải rối rắm. Đó là việc của riêng mình, có thể tự lựa chọn thích anh ấy nhiều một chút hoặc là thích ít đi một chút."

Văn Ca ngạc nhiên đến há hốc mồm..

Còn có thể giải thích như vậy sao?

Tùy An Nhiên xoay người đi về phía trước, trong lòng hơi chua xót, lại thêm cơn gió lạnh thổi qua, khiến cho nơi đó cũng bắt đầu đau như có ai nắm lấy.

Ngày đó cô giúp anh đi chọn quà, cho dù không phải tặng bạn gái thì cũng là một cô gái mà anh để tâm.

Bất kể cô đã bắt đầu hay chưa thì cũng đã "mất" rồi.

*****

Lúc Văn Ca trở về Ôn gia, liền thấy Ôn Thiếu Viễn đang ngồi trên sofa trò chuyện cùng Ôn Cảnh Phàm, nhìn thấy cô vào nhà thì hơi ngừng lại, nhưng rất nhanh liền nhỏ giọng lại tiếp tục nói chuyện.

Văn Ca bĩu môi, không thèm nhìn hai người mà chuẩn bị đi lên lầu. Ôn Thiếu Viễn lập tức nhìn sang, giọng nói có chút khiển trách: "Có còn biết phép tắc hay không, về nhà cũng không biết chào hỏi một tiếng."

Bước chân cô dừng lại, nghiêng đầu nhìn sang, uể oải gật đầu chào, bộ dạng bướng bỉnh như đứa con nít: "Không phải mấy hôm trước chú mới nói lúc người khác đang nói chuyện thì không được phép chen miệng vào sao. Bây giờ lại nói cháu không biết chào hỏi, vậy chú muốn cháu làm thế nào đây, chú út."

Ánh mắt Ôn Thiếu Viễn chợt lạnh, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn: "Cháu qua đây."

Văn Ca lại bĩu môi, thấy Ôn Thiếu Viễn như muốn so đo với cô, liền mang vẻ mặt không tình nguyện mà nhích từng chút qua đó, ngoan ngoãn gọi Ôn Cảnh Phàm một tiếng: "Chú Cảnh Phàm, cháu về rồi."

Ôn Cảnh Phàm chỉ chiếc ghế trống đối diện, ý bảo cô ngồi xuống, đầu lông mày hơi nhíu lên. Động tác không nhanh không chậm, được anh làm một cách rất ôn hòa và tao nhã: "Tới đây ngồi đi."

Trước mặt Ôn Cảnh Phàm, Văn Ca vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, cô ngọt ngào chào anh rồi mới hỏi: "Công ty của chú thế nào rồi ạ, vấn đề có lớn lắm không?"

"Không có vấn đề gì lớn." Ôn Cảnh Phàm cầm tách trà lên uống, vừa mới để xuống, Văn Ca liền cầm ấm trà lên rót vào tách cho anh, thấy anh nhìn sang thì cong môi cười nhìn lại anh.

Ôn Cảnh Phàm liếc sang Ôn Thiếu Viễn, thấy cậu ta không chú ý bên này, liền thuận miệng hỏi thăm việc học tập của cô. Hồi lâu sau mới nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Theo chú lên lầu, chú có mua quà cho cháu đấy."

Văn Ca ngẩn ra, nhưng ngay lập tức liền vui mừng nhảy cẫng lên: "Chú Cảnh Phàm mua quà cho cháu thật sao?"

"Mua rồi." Nói xong liền xoay người đi lên lầu, từ hành lý lấy ra một chiếc hộp hình vuông được gói khéo léo đưa cho cô, "Về mở xem thử có thích hay không?"

"Tất nhiên là thích rồi!" Văn Ca hí hửng ôm hộp quà vào người, chạy nhanh như chớp về phòng mình mở quà.

Ôn Cảnh Phàm nhìn đáng vẻ vui mừng hớn hờ của cô, khẽ cong môi cười, lúc cúi đầu chợt có hình ảnh Tùy An Nhiên thoáng hiện lên, anh hơi dừng lại, nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn tự hỏi.... Có phải nên nghiêm túc cảm ơn cô không nhỉ?

*****

Tùy An Nhiên nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, kết thúc ngày phép liền đi làm lại.

Mùa thu ở thành phố A đến một cách mạnh mẽ lại vội vàng, nhiệt độ càng ngày càng thấp, ba ngày trước hàng cây vẫn còn xanh mà giờ đã khô héo mất rồi.

Xe của Tùy An Nhiên vẫn còn để ở tiệm 4S, nên hôm nay cô đành phải đi xa chút để bắt xe buýt đến công ty.

Cô vừa uống xong hộp sữa bò, sau khi đem hộp vứt vào trong thùng rác, liền nghe thấy tiếng còi xe truyền đến, cô theo bản năng tránh sang một bên, còi xe phía sau tiếp tục vang lên hai tiếng "Bíp...bíp...", cứ như đang nhắm vào cô vậy.

Lúc này Tùy An Nhiên mới xoay người lại nhìn, một chiếc Rolls Royce màu bạc khiêm tốn đang chạy chậm chậm phía sau cô.

Thấy cô đã chú ý tới, Ôn Thiếu Viễn liền nghiêng người mở cửa xe: "Không lái xe à?"

"A, vâng ạ..." Tùy An Nhiên hơi bất ngờ, bước chân dừng lại, cô nhìn thấy cửa xe mở ra... Là tỏ ý bảo cô lên xe nói chuyện à?

Ôn Thiếu Viễn thấy cô vẫn còn đứng đó, đành lên tiếng lần nữa: "Lên xe trước đi."

Tùy An Nhiên đáp một tiếng, lúc này mới nhanh chóng bước về phía trước, ngồi vào: "Chào buổi sáng ông chủ."

Ôn Thiếu Viễn "ừ" một tiếng, đưa mắt nhìn cô rồi đi thẳng vào vấn đề: "Mấy ngày nay Văn Ca có liên lạc với cô không?"

Tùy An Nhiên hơi do dự, một lúc sau mới trả lời: "Có, chúng tôi gần như ngày nào cũng liên lạc với nhau."

Dứt lời, cô quay sang nhìn anh, thăm dò hỏi: "Văn Ca gần đây... Có chuyện gì sao?"

Ôn Thiếu Viễn mắt nhìn về phía trước, chỉ nặng nề đáp lại một tiếng, sau đó không nói gì thêm nữa.

Tùy An Nhiên không có can đảm để tiếp tục thăm dò, liền mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngồi rất ngay ngắn. Đợi đến khi chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, cô nhìn sang bên cạnh, một chiếc xe buýt chở đầy người chen lấn nhau, thấy vậy lòng bàn tay bỗng toát ra một tầng mồ hôi lạnh---

Nếu như không gặp và được đi nhờ xe, chắc hẳn giờ cô cũng là một trong số đó rồi.

"Xem ra, chiều nay sau khi tan tầm phải đi một chuyến đến tiệm 4S lấy xe rồi..."

Ôn Thiếu Viễn nhìn theo ánh mắt cô, dường như hơi cười, thuận miệng hỏi thăm: "Tiệm 4S ở đâu thế?"

"Ở đường Thường Thanh." Dứt lời, cô nhìn sang kính xe phía bên phải, nơi đó đang được ánh mặt trời chiếu rọi để lại một vệt sáng màu vàng kim, cô tiếp tục nói: "Gần đây, tâm trạng Văn Ca dường như không được tốt lắm, không biết là cô ấy đã gặp phải vấn đề khó khăn gì. Nhưng anh cũng biết tính cách của cô ấy đấy, đã không muốn nói thì sẽ không nói... Trừ ngày kia có cùng tôi đi ăn cơm, sau cũng có liên lạc, nhưng đến nay vẫn chưa gặp lại."

Tay cầm lái của Ôn Thiếu Viễn chợt nắm chặt lại, môi nhếch lên, lúc mở miệng lần nữa, trong giọng nói đã mang theo mấy phần bất đắc dĩ: "Bạn thân của Văn Ca không nhiều..." Anh dừng một chút, giọng hơi khàn: "Mong cô khoan dung hơn với con bé."

Tùy An Nhiên ngẩn ra, sau đó mới cong môi cười cười, trả lời anh: "Văn Ca là bạn tốt của tôi mà."

Cô không nói gì thêm, nhưng chỉ cần một câu này thôi, với Ôn Thiếu Viễn mà nói, đã là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Tùy An Nhiên thấy xe chỉ còn cách khách sạn một con đường, liền mượn cớ muốn xuống xe. Ôn Thiếu Viễn hiểu rõ cô đang nghĩ gì, cũng không ngăn cản cô. Sau khi thả cô xuống, anh cứ nghênh ngang lái xe mà đi.

Mặt trời dần dần lên cao, từng tia sáng chiếu xuống tạo thành một tấm thảm màu vàng trên mặt đất, làm nền cho màu xanh biếc cuối cùng giữa cảnh sắc

mùa thu.

Phía bên kia hàng cây, dòng xe cộ chạy không ngừng nghỉ, tiếng bóp còi, tiếng cười đùa, ngay cả chim trên cành cũng hót véo von, khiến cho buổi sớm cũng trở nên có sức sống hơn bao giờ hết.

Tùy An Nhiên đứng giữa dòng người, đợi đèn giao thông chuyển xanh, cô mới cất bước đi qua.

Mới đi được một nửa, một chiếc xe ở bên kia đường đang chậm rãi chạy qua đây, cô cầm điện thoại, vừa ngẩng đầu lên liền thấy một chiếc Land Rover chạy ngang.

Thân xe Land Rover hơi cao, anh lại hơi nghiêng đầu, nên Tùy An Nhiên chỉ thấy được một bên sườn mặt của anh.

Bước chân Tùy An Nhiên dừng lại, sau lưng cô có một nam thanh niên đang bận nói chuyện, do không chú ý tới nên cô bị anh ta đụng vào.

Trong tay anh ta lại đang mang theo một túi đựng đầy dụng cụ, đầu nhọn của dụng cụ cứ theo đà của anh mà cắt phải tất chân của cô, dù chỉ là suột nhẹ qua nhưng vẫn khiến chân cô chảy máu.

Tùy An Nhiên chỉ cảm thấy dưới chân hơi lạnh, tiếp đó là một cơn đau âm ỷ theo sau. Lúc cô cúi đầu xuống nhìn, mới phát hiện tất chân đã bị rách, lộ ra một khoảng chân trắng nõn, nơi đó đang chảy đầy máu, người khác nhìn vào cũng phải giật mình.

Nam thanh niên kia cũng bị bất ngờ, sau khi cúi xuống nhìn chân cô thì sắc mặt anh ta trắng bệch cả lên, vội vàng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô không sao chứ?"

Tùy An Nhiên hơi nhú mồm, khom lưng xuống kiểm tra miệng vết thương.

Cùng lúc đó, Ôn Cảnh Phàm tựa như đã phát hiện ra điều gì, ánh mắt chuyển sang làn đường đi bộ bên này.

Hai nam thanh niên đứng lúc che đi tầm nhìn của anh, nên chỉ có thể thấy được bóng lưng của nam thanh niên đó. Ánh sáng lướt ngang thanh lan can bằng kim loại cách đó không xa, rồi chiếu vào mắt anh khiến nó có cảm giác đau nhói như bị bỏng vậy.

Tay Ôn Cảnh Phàm nắm chặt vô-lăng, rất nhanh liền thu lại tầm mắt, tập trung lái xe.

*****

Tùy An Nhiên vốn còn cảm thấy hôm nay vừa ra cửa liền được đi nhờ xe, nhất định sẽ là một khởi đầu tốt. Nhưng xuống xe chưa được mấy phút thì vớ đã rách, chân thì bị thương, cuối cùng còn đến muộn. Cô thật sự nghi ngờ một vài vấn đề liên quan đến nhân phẩm của mình.

Lúc đến phòng làm việc, cô một chân nhảy lò cò, một tay ôm lấy hộp cứu thương nhanh chóng xử lý vết thương, dán một lớp vải mỏng, sau đó thay đôi vớ mới mà cô đã phải vòng vèo ở ngoài đường một lúc mới mua được.

Yêu cầu của khách sạn Thịnh Viễn đối với nhân viên rất nghiêm khắc, đặc biệt là chức vụ quản lý khách sạn. Dáng vẻ bên ngoài cũng vô cùng quan trọng, cho nên không chỉ yêu cầu nhân viên phải biết giữ kỷ luật, mà còn phải tiếp nhận kiểm tra mọi lúc mọi nơi.

Khi Tùy An Nhiên phát hiện chân mình xuất hiện vết thương, cô chỉ kịp từ chối ý tốt muốn đưa cô đến bệnh viện kiểm tra của nam thanh niên kia, cứ thế nhịn đau mà đi đến con đường đối diện mua đôi tất mới rồi đến thẳng khách sạn.

Cô cầm gương soi vào lớp vải mỏng trên đùi, hơi nhú mồm: "Vẫn có thể nhìn ra được..."

Đang lo lắng không biết làm thế nào để che lại, cửa liền bị đẩy vào, người đến là phó quản lý Chu Tiểu Yến cùng trực chung một ca với cô, ánh mắt cô ta rơi vào tư thế có chút vụng về của cô, hơi sững sờ nhưng ngay sau đó liền cười: "Chân chị bị sao thế?"

"Chi bị trầy xước chút thôi." Cô trả lời qua loa, lại cẩn thận nhìn chân của mình, buông tiếng thở dài, rồi đứng lên: "Cuộc họp bắt đầu rồi đúng không?"

"Đúng vậy, em qua đây là để gọi chị." Chu Tiểu Yến ngồi xổm xuống nhìn chân cô, lúc đứng lên hơi nhú mồm: "Chị không lái xe đến à? Ở đâu bị đụng trúng vậy, sao lại bất cẩn như thế."

Tùy An Nhiên chỉ nhìn cô cười, không trả lời.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ rõ bản thân mình vì cái gì mà bị thương..

Thứ hai mỗi tuần đều sẽ mở cuộc họp thường lệ, hoặc là có chỉ thị mới và phân công nhiệm vụ; hoặc là cuộc họp biểu dương và phê bình; hoặc là tổng kết thành tích giai đoạn trước, đồng thời đặt mục tiêu cho công việc những tuần tiếp theo.

Và tất cả đều do Ôn Thiếu Viễn đích thân chủ trì.

Ngày hôm qua, Chu Tiểu Yến vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ tổ chức một cuộc họp báo cho công ty giải trí Tinh Quang, Ôn Thiếu Viễn và công ty giải trí Tinh Quang thường xuyên hợp tác với nhau, hơn nữa người đứng đầu của hai công ty này lại là bạn chí cốt của nhau, nên lúc họp có nhắc tới nhiệm vụ này, và anh chỉ định giao cho Tùy An Nhiên phụ trách.

Tùy An Nhiên nhìn sang Chu Tiểu Yến đang ngồi bên cạnh, chần chừ một lúc mới tiếp nhận.

Chu Tiểu Yến cũng không quá để tâm, nháy mắt cười với cô: "Chị Tùy về đây em liền có thể thoải mái hơn nhiều, yêu cầu của công ty Tinh Quang vừa nhiều vừa khó chịu, mọi thứ đều phải thật hoàn hảo, em tự nhận mình không thể làm tốt được."

Tùy An Nhiên vừa định lên tiếng thì cô ta lại tiếp tục nói đầy ẩn ý, vừa nhẹ nhàng cười lên: "Với lại chị Tùy à, thường ngày vẫn là chị tiếp quản hoạt động của công ty Tinh Quang, nên đề chị nhận là hợp lý nhất rồi. Chị luôn được ông chủ xem trọng nhất mà, ha ha ha."

Cô đột nhiên cảm thấy cạn lời.

Xét về mặt kinh nghiệm, Tùy An Nhiên vẫn chưa đủ tư cách đảm nhận chức vụ quản lý này.

Vào năm ba đại học, cô nhờ vào mối quan hệ đặc biệt với Văn Ca, nên được vào Thịnh Viễn thực tập. Bởi vì quản lý nhân sự biết được cô là do Văn Ca giới thiệu vào, nên đã sắp xếp cho cô một vị trí tốt trong khách sạn.

Cho đến sau khi tốt nghiệp, cô liền trở thành nhân viên chính thức, không lâu sau liền được thăng chức lên vị trí quản lý như hiện nay.

Khi cô nhận được thông báo đã bàn bạc qua với quản lý phòng nhân sự, cô không muốn vì mối quan hệ với Văn Ca mà được đặc cách. Quản lý phòng nhân sự là một người di đã ngoài năm mươi tuổi, có mối quan hệ thân thích với Ôn gia, thường ngày bà cũng không quá thân thiết với lớp trẻ trong khách sạn. Nhưng khi nghe cô nói như vậy, liền cười hỏi ngược lại cô: "Cô cho rằng Thịnh Viễn là một nơi như thế nào?"

Chỉ một câu nói này thôi, nhưng lại khiến cô cảm thấy yên tâm hẳn.

Ban đầu cô đúng là nhờ vào mối quan hệ đặc thù, nhưng sau đó cô vẫn luôn theo sau người quản lý già dặn kinh nghiệm để học hỏi, thế nên đến lúc cô chính thức đảm nhận chức vụ thì vẫn có thể tự mình giải quyết được.

Nhưng chức vụ này, vẫn là do bản thân cô cố gắng mới có được.

Những người không hiểu rõ đều không biết được cô đã bỏ ra bao nhiêu công sức, họ chỉ nghe được lời đồn cô nhờ "bám váy" mới leo lên được vị trí này, mà cũng chính tầng quan hệ này, đã làm mờ nhạt tất cả những gì cô đang làm, dù cô có cố gắng thế nào đi nữa.

Cho nên, mới có lệnh chuyển công tác đến thành phố S.

Khi cuộc họp kết thúc, ánh mắt Ôn Thiếu Viễn nhìn qua tất cả mọi người, rồi dừng trên người Tùy An Nhiên, khẽ gật đầu, nói: "Nhóm hai ở lại."

Những người còn lại nói chào nhau ra ngoài, cửa phòng họp cứ mở toang như vậy.

Ôn Thiếu Viễn nhận lấy tài liệu từ tay Chu Tiểu Yến, anh xem qua một chút, sau mới dặn dò nói: "Cuộc họp báo lần này không quá quan trọng, cứ theo cách thức lần trước cô làm là được, yêu cầu của công ty Tinh Quang cô nắm rõ rồi chứ."

Tùy An Nhiên gật đầu, cô cảm thấy anh vẫn có lời muốn nói, nên đã không trả lời.

"Tiệc đính hôn của tổng giám đốc Lục cũng sẽ tổ chức ở Thịnh Viễn, quy mô buổi tiệc hơi lớn, cô lần đầu phụ trách, có thể nhờ nhóm một chỉ báo, còn đây là tài liệu liên quan."

Dứt lời, anh liền đẩy tập tài liệu đang để dưới tay qua cho cô.

Chu Tiểu Yến quay sang lườm Tùy An Nhiên.

Tùy An Nhiên trên mặt vẫn giữ bình tĩnh, nhưng tay để dưới bàn đã siết chặt lại, cô cười nói: "Được, tôi nhất định sẽ làm tốt."

Ôn Thiếu Viễn cúi đầu uống một ngụm trà nóng, rất lâu sau mới "ừ" nhẹ một tiếng.

Tùy An Nhiên cầm lấy tài liệu xoay người chuẩn bị rời khỏi, vừa mới đứng dậy, cô liền nghe thấy một giọng nói trầm khàn từ cửa truyền tới: "Chân bị sao vậy?"

Ba người trong phòng họp cũng theo đó nhìn ra ngoài cửa, liền phát hiện Ôn Cảnh Phàm đang đứng ở đó, tay vẫn còn đặt trên tay nắm cửa, anh đang nhíu mày nhìn xuống chân cô.

Tay còn lại đang cầm một tập văn kiện dày, bởi vì dùng sức mà ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Tùy An Nhiên hơi sửng sốt, theo ánh mắt anh nhìn xuống chân mình, cô giải thích: "Chỉ là bị trầy chút thôi..."

Ôn Cảnh Phàm nhìn lớp vải trắng nhô lên trên đùi cô, lại đưa mắt nhìn cô, hơi gật đầu, rồi đi lướt qua cô. Đôi mắt anh hơi tối lại, nhưng được anh mượn tư thế cúi đầu để che đi.

Tùy An Nhiên về tới phòng làm việc, cô ngồi xuống cẩn thận xem xét tài liệu, Chu Tiểu Yến giúp cô pha một ly cà phê, lúc đặt xuống thì lơ đãng hỏi:

"Người lúc này không phải là em của ông chủ sao? Chị cùng anh ta rất thân à?"

"Không thân." Ngón tay đang lật tài liệu của cô khựng lại, giọng nói có phần kìm nén: "Chỉ là có chút quen biết thôi."

Là loại quan hệ mà ngay cả việc thỉnh thoảng thể hiện sự quan tâm cũng không thể, đúng là chỉ có chút quen biết mà thôi...

*****

Khi Tùy An Nhiên tan việc đã là bốn giờ chiều, và mọi con đường cũng sắp phải nghênh đón giờ cao điểm như mọi ngày.

Cô vội vàng chạy ra khỏi khách sạn, vừa muốn rẽ trái để đón xe buýt đến tiệm 4S, nhưng cô mới đi được vài bước đến đầu phố thì đã thấy một chiếc Land Rover dừng dưới bóng râm.

Cửa xe để mở, Ôn Cảnh Phàm đứng trước cửa xe, ngón tay anh kẹp lấy điều thuốc, nhưng không châm lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn về nó.

Khi nghe thấy tiếng giày cao gót thanh thúy gõ trên nền đất, anh mới ngẩng đầu lên.

Mái tóc dài của cô được buộc gọn gàng ở phía sau, lớp trang điểm nhẹ nhàng. Cô vốn đang ở độ tuổi tươi trẻ, nhưng kiểu trang điểm và kiểu tóc này lại khiến cô trông chừng chạc hơn hẳn.

Khi nhìn thấy anh cô cũng hơi bất ngờ, cô vẫn duy trì tư thế đi về phía trước nhưng cả cơ thể không nhúc nhích được mà chỉ đứng yên tại chỗ.

Ôn Cảnh Phàm nhếch môi nở nụ cười nhạt, anh đưa điều thuốc trong tay lên mũi ngửi, sau mới tiện tay vứt vào thùng rác gần đó.

"Tôi nghe nói em muốn đến tiệm 4S, vừa lúc thuận đường, để tôi đưa em đi." Giọng nói của anh dịu dàng, trong trẻo, lại thêm nụ cười như có như không, thật khiến người khác cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Lúc này Tùy An Nhiên mới đi vài bước tiến về phía anh đang đứng, Ôn Cảnh Phàm cả người lười biếng dựa vào cửa xe, vì vỉa hè cao hơn mặt đường một chút, nên khi cô đứng thẳng người, liền có thể nhìn thẳng vào mắt anh.

"Món quà em giúp tôi chọn, cô ấy rất thích, cho nên tôi muốn cảm ơn em. Vừa lúc đến giờ cơm tối, đợi sau khi đến tiệm 4S thì cùng nhau ăn bữa cơm." Ôn Cảnh Phàm đứng thẳng người lên, đưa tay phủi chiếc lá khô không biết rơi trên vai cô từ lúc nào.

Tùy An Nhiên cả người căng thẳng, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh, không biết phản ứng ra sao.

Ôn Cảnh Phàm đợi mãi vẫn không thấy cô trả lời, anh đưa mắt nhìn cô, tìm cách diễn đạt: "Không tiện sao? Nếu như không tiện chúng ta có thể hẹn lần sau, để tôi đưa em đến đó trước, đúng lúc xe của tôi cũng cần phải mang đi rửa."

Tầm mắt Tùy An Nhiên rơi vào vết bẩn trên khung xe, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, giờ tay vỗ nhẹ lên trán, nở nụ cười.

Đôi mắt cô cong cong như vầng trăng, khi cười thì tỏa sáng như ánh mặt trời.

"Không có gì bất tiện cả." Cô trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Sau khi lấy xe từ tiệm 4S trở về thì trời đã tối, vì để cho tiện, xe của Ôn Cảnh Phàm chạy phía trước, còn Tùy An Nhiên chạy theo sau, cứ giữ nguyên đội hình trước sau như vậy đến quán ăn ở phố Hòa Thanh.

Lúc còn cách đầu phố một đoạn, Ôn Cảnh Phàm dừng lại một lúc, rồi lái thẳng xe dừng ở tiểu khu gần đó.

Khi xuống xe, anh phát hiện Tùy An Nhiên vẫn còn đang bận rộn đồ xe.

Ôn Cảnh Phàm đứng trước cửa xe, thấy cô mãi không đỗ được xe, lúc này anh mới xác nhận được kỹ thuật của cô... thật là chẳng ra sao cả.

Anh đi tới vài bước, chặn mắt tầm nhìn của cô, gõ nhẹ lên mui xe cô.

Thấy cô nhìn sang, anh mới vòng qua đầu xe đi tới chỗ cô ngồi, gõ nhẹ lên kính xe, đợi cô hạ cửa kính xuống, mới cười nói: "Em xuống xe, để tôi giúp cho."

Tùy An Nhiên lập tức tháo dây an toàn, nhường lại ghế lái cho anh.

Ôn Cảnh Phàm nhìn gương chiếu hậu, xác định phương hướng trước sau, rồi mới đánh tay lái điều chỉnh lại vị trí. Anh đánh tay lái sang trái, sang phải hai lần là có thể dễ dàng đưa xe vào chỗ đậu.

Tùy An Nhiên đứng đó, đưa tay lên nâng trán... Chiếc xe này là của anh, của anh, của anh!

Sau khi Ôn Cảnh Phàm xuống xe, liền đem chìa khóa trả lại cho cô. Thấy biểu hiện trên gương mặt cô, môi nhếch lên, lộ ra nụ cười nhạt: "Kỹ thuật đỗ xe của em không tốt à?"

"Là do chiếc xe này không thân với em." Tùy An Nhiên trả lời một cách thân thiện.

Ôn Cảnh Phàm cười, đưa mắt nhìn bầu trời rực rỡ, tiếng cười đùa huyền ảo nơi đường phố: "Đi thôi, đến trễ sẽ không còn chỗ đâu."

Quán ăn ở phố Hòa Thanh có một vị đầu bếp nổi tiếng, tay nghề cao, mùi vị thơm ngon, quan trọng là các món ăn địa phương mang đậm hương vị Giang Nam của ông ta. Tùy An Nhiên rất thích món ăn ở đây.

Cả con đường được lát bằng đá xanh, trên cao là những chiếc lồng đèn rực rỡ, dãy nhà gỗ kiểu xưa kéo dài đến tận phía cuối con đường, nhà nhà đều thấp một ngọn đèn vàng.

Nhìn ra xa, những ngọn đèn phía cuối đường bị nhòe đi, lóe thành những ngôi sao, như đèn đuốc rực rỡ.

Vừa đúng giờ cơm tối, người đi đường đã dần dần nhiều hơn. Hai người bước đi chậm rãi trong dòng người hối hả, sau đó leo lên những bậc thang.

Lúc bước qua bậc cửa, Tùy An Nhiên thuận tay vịn vào khung cửa. Khi quay đầu lại nhìn Ôn Cảnh Phàm, đúng lúc chạm vào ánh mắt của anh, ngọn đèn bên kia đường chiếu vào mắt anh, sáng đến mức như có một ngọn lửa đang đón gió mà bùng cháy.

"Lên tầng hai nhé?" Anh hỏi.

"Được ạ." Cô gật đầu trả lời, tay vịn vào lan can bên cạnh chậm rãi đi lên, chân đạp lên phiến đá vang lên từng tiếng nặng nề.

Tầng hai hơi vắng, chỉ lác đác vài bàn là đang có người ngồi.

Tùy An Nhiên nhìn quanh một vòng, rồi chỉ vào một chỗ sát cửa sổ: "Ngồi bên đó có được không?"

Vị trí sát cửa sổ vừa vặn đối diện đường lớn, dù cách một con phố hẹp nhưng vẫn có thể nhìn thấy quán ăn đối diện đang đón tiễn khách.

Sau khi hai người họ ngồi xuống, gọi món xong, liền có phục vụ đến bày chén đĩa và ly thủy tinh, châm trà vào hơn nửa ly. Nước trà trong xanh, hương vị tạm ổn, nhưng vẫn đủ để giải khát.

Tùy An Nhiên cúi đầu uống trà, thỉnh thoảng lại len lén nhìn anh.

Ôn Cảnh Phàm đang nhìn xuống khung cảnh dưới lầu, ở đó có sạp nhỏ bán bánh nướng, rất nhiều người vây quanh, khiến cho con phố vốn đã hẹp lại càng chật chội hơn.

Dáng vẻ lúc yên tĩnh của anh càng tuấn tú hơn, chẳng qua anh chỉ ngồi yên đó, nhưng lại khiến người khác cảm thấy anh như hòa làm một vào không gian cổ kính này.

Anh cảm nhận được ánh mắt của cô, liền quay đầu lại, một đôi mắt đen bóng có hồn, nhìn cô một lúc lâu mới lên tiếng: "Không biết có phải do năm năm trước gặp được em ở Phạm Âm Tự, mà tôi đối với em..."

Anh hơi dừng lại, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu lên đôi môi khiến nó hơi sáng bóng.

"Món ăn của quý khách đây ạ."

Anh vừa định lên tiếng, lời nói đã đến bên miệng nhưng còn chưa kịp mở lời thì đã bị tiếng hét to này cắt ngang. Anh ở phía bên kia bàn gỗ nhìn cô, thấy cô có chút bối rối và đang cố giữ bình tĩnh, liền cười lên: "Ăn cơm trước đã."

Tùy An Nhiên tò mò muốn biết anh định nói gì, nhưng cũng lo sợ điều anh muốn nói, chỉ đành im lặng đồng ý, cúi đầu ăn cơm.

Trong quán ăn, khách đến ăn cơm ngày càng đông, họ vịn vào tay vịn của chiếc cầu thang gỗ mà đi lên, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy đôi trai gái bắt mắt đang ngồi ngay sát cửa sổ.

Tiếng ồn ào trong quán dần to lên, chỉ riêng bàn của hai người là vẫn yên lặng như cũ, hoàn toàn khác xa khung cảnh xung quanh.

Tùy An Nhiên ăn xong miếng cuối cùng, đặt đũa xuống nhìn anh.

Ôn Cảnh Phàm đang gấp một miếng thịt cho vào miệng, sắc mặt nhàn nhạt, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào. Thấy cô đã ăn xong, anh mới ngược mắt

lên, hỏi: "No rồi à?"

"Ừm." Tùy An Nhiên gạt đầu, nâng ấm trà lên, rót thêm trà vào ly thủy tinh của anh.

Nước tạo thành từng vòng từng vòng gợn sóng, dưới ánh đèn màu hiện lên màu đỏ thắm, ánh mắt anh dừng lại, tiếp tục câu nói khi nãy: "Tôi không phải là một người có trí nhớ tốt, có rất nhiều người cùng làm việc với tôi, qua một thời gian tôi liền quên mất họ. Nhưng thật kỳ lạ, tôi vẫn còn nhớ rõ đáng về chúng ta gặp nhau vào năm năm trước."

Tay Tùy An Nhiên khựng lại, nước trà thiếu chút nữa tràn ra ngoài.

Ôn Cảnh Phàm theo bản năng giơ tay ra, nắm lấy tay đang cầm ấm trà của cô, khi lòng bàn tay anh chạm vào mu bàn tay có chút lạnh của cô, mới phát hiện có chút không ổn.

Tùy An Nhiên cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh, cảm thấy nhiệt độ đó đang lan dần trên tay cô, bỗng tai cô nóng đến đỏ bừng.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nhận thấy được ánh mắt nóng bỏng của anh đang dừng trên gương mặt mình, cô chỉ thấy nhiệt độ hai bên tai đã lan ra, trái khắp khuôn mặt cô, sống chết cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

Dù biết những lời vừa rồi của anh, không hề có ý gì khác. Cầm tay cô... cũng chỉ vì sợ cô làm rơi ấm trà mà thôi.

Nhìn kỹ hơn, mặt cô đã nhuộm một màu đỏ ửng, mặc dù đôi mắt hơi rừ xuống, nhưng đáy mắt ngập nước, đen nhánh như viên thạch, vô cùng lấp lánh.

Ôn Cảnh Phàm cứ thế nhìn chăm chú, sau mới cầm lấy ấm trà trong tay cô đặt qua một bên.

Không khí bên ngoài có hơi ẩm ướt, tiếng ồn ào bên tai dường như cũng dần dần tan biến, anh gấp một miếng khăn tây cho vào miệng, chỉ cảm thấy mùi vị tươi mát lan tỏa khắp đầu lưỡi, rồi đọng lại trên đó một loại dư vị khó tả.

Năm đó gặp gỡ, anh cũng có khoảnh khắc thất thần ở trong ánh mắt cô.

Tùy An Nhiên lúc đó chưa cao như thế này, đi đôi giày đế bằng chỉ đứng tới bả vai anh, thân hình gầy nhỏ đứng bên cạnh anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Phía sau Phạm Âm Tự là một cây cầu, trong không khí mang theo chút rung động, cảm giác yên bình giống như tên cô vậy ----- Tùy ngộ an nhiên.

Nước mưa từ trên mái hiên rơi xuống, giọt nước trong suốt, rơi xuống đất tạo thành bọt nước li ti, khe đá phủ đầy rêu xanh.

Ánh mắt cô khi đó cũng giống như bây giờ vậy, đôi mắt ngập nước, vừa mơ hồ lại trong suốt như có thể nhìn thấu được trái tim cô.

Ôn Cảnh Phàm chưa từng thấy qua một đôi mắt như thế này, chỉ một ánh nhìn, đã có thể khiến người khác cảm thấy yên lòng, không thể rời mắt.

Đôi anh thu lại tầm mắt, Tùy An Nhiên mới thu tay lại, đôi tay cô đan vào nhau để trên mặt bàn, ngón tay hơi động đậy.

Anh ăn cơm xong, nâng ly trà lên nhấp một ngụm, bỗng nghe Tùy An Nhiên lên tiếng: "Năm đó anh vội vàng rời đi, em cũng không kịp nói lời cảm ơn với anh."

"Hả?"

"Ờ ghi chú anh viết... em vẫn còn giữ." Giọng nói Tùy An Nhiên ngày càng nhỏ đi, thấy anh không lên tiếng, cô sợ anh hiểu lầm, liền vội vàng bổ sung: "Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì khác. Chỉ đơn giản là thích thôi, hơn nữa câu nói trên đó đã giúp em vượt qua quãng thời gian tối tăm nhất, nó có ý nghĩa rất đặc biệt với em"

"Em luôn muốn chính miệng nói lời cảm ơn với anh, nhưng lại cảm thấy thật sự không cần thiết..."

Dòng chữ "cảnh còn người mất" năm năm trước cô đã hiểu ra rồi, vì thời gian đổi thay nên có nhiều thứ cũng dần dần thay đổi đi. Cô vẫn luôn biết rõ, cuộc gặp gỡ tình cờ năm ấy, lời an ủi của anh cũng chỉ là sự trùng hợp.

Nếu lúc đó người anh gặp không phải là cô, e là anh cũng sẽ làm như thế. Không phải chỉ vì cô, nên mới có sự khác biệt đó.

Cho nên đã nhiều năm trôi qua, dù cô biết anh là ai, ở nơi nào, thì cô cũng chưa từng nghĩ sẽ can thiệp vào hay làm phiền cuộc sống của anh.

Chẳng qua cũng chỉ là một người khách qua đường vội vã mà thôi, cần gì phải để ở trong lòng. Có lẽ người ta sẽ không như mình, cứ nhớ mãi không thôi.

Nhưng tối nay, những lời mà anh nói, hình như có gì đó hơi khác thường... Cô vẫn muốn nói lời cảm ơn anh. Có lúc đối với người khác mà nói chẳng qua đó cũng chỉ là lòng trắc ẩn trong lúc nhất thời, tiện tay giúp đỡ mà thôi, nhưng đối với người trong cuộc, đó lại là một việc làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô.

Thế giới mới của cô, ngay từ giây phút gặp được anh, đã bắt đầu rồi.

Ôn Cảnh Phàm chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói: "Nếu như cảm thấy phải cảm ơn tôi..."

Tùy An Nhiên nhìn về phía anh.

Vốn là lời nói đã đến bên miệng nhưng anh lại lẳng lặng nuốt vào, đổi thành câu nói khác: "Vậy lần sau mời tôi ăn cơm đi."

Tùy An Nhiên sững sốt, sau đó liền cười lên, vui vẻ đồng ý: "Được thôi."

*****

Sau khi ăn cơm xong, hai người rời khỏi phố Hòa Thanh, họ rất ấn ý đi dọc theo con đường đá xanh về phía bên kia của con phố.

Cửa hàng hai bên đường đang rộng mở, ồn ào náo nhiệt đến mức có thể làm bùng cháy sự nhiệt tình trong lòng. Cửa hàng trang sức chật kín người, thức ăn của quán ăn nhỏ đầu phố tỏa ra hương thơm phùng phức, hấp dẫn khó cưỡng lại.

Ôn Cảnh Phàm dừng trước một sạp nhỏ bên đường, anh cầm lên một con mèo nhỏ bằng gốm tinh xảo: "Con mèo tôi nuôi rất giống nó."

"Anh nuôi mèo à?"

"Ừm." Anh trả lời, rồi đặt lại món đồ trên tay xuống, cùng cô đi tiếp về phía trước: "Em có còn nhớ con mèo hoang từng thấy ở Phạm Âm Tự không?"

"Nhớ chứ." Tùy An Nhiên gật đầu, lập tức nhớ ra con mèo hoang được đại sư ở Phạm Âm Tự nuôi.

Là một con mèo long ngắn giống Mỹ, có lẽ nó bị chủ nhân bỏ rơi. Không biết làm thế nào, lại lạc đến Phạm Âm Tự. Bộ lông trên người sạch sẽ, nó có đôi mắt màu xanh, một màu xanh thẫm như đá quý, trong suốt lấp lánh.

Cô đến trước Ôn Cảnh Phàm vài ngày, nhưng không hề thấy con mèo hoang đó. Đúng vào hôm anh đến, trời có mưa nhỏ, cô băng qua từ đường để ra phía sau, lúc đi qua cây cầu Bình An thì thấy ngay chỗ rẽ phía điện thờ, có một cậu thanh niên tuấn tú đang cầm ô, ngồi xổm xuống vuốt ve một con mèo.

Giây anh bị ướt, vạt áo cũng dính nước mưa, nhưng anh vẫn không hay biết gì. Ngón tay vẫn đặt trên đầu con mèo, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt dịu dàng nhìn về con mèo đó.

Nơi ngã rẽ đó, dường như tất cả màu sắc đều bị vấy lên một lớp mực, chỉ riêng cậu thanh niên đang cúi đầu và con mèo ngoan ngoãn kia là trở thành một bức tranh trong màn mưa, khung cảnh tươi sáng ấy rơi vào tầm mắt, gạt mãi không đi.

"Anh mang nó về nhà sao?"

"Không có." Anh lắc đầu, "Mấy năm sau, tôi lại đến Phạm Âm Tự thì đã không còn thấy nó, cho đến một năm trước..."

Anh dừng một chút, giọng nói trở nên dịu dàng hơn: "Nghe đại sư nói, nó tha một con mèo con ngồi ở đó đợi tôi, đợi đến khoảng một tuần. Khi tôi đến, nó giao con mèo cho tôi, đêm hôm đó liền không xuất hiện nữa."

Trong lòng Tùy An Nhiên chấn động, đưa mắt nhìn anh.

Ôn Cảnh Phàm cũng nhìn về phía cô, cong môi cười: "Sau đó tôi liền mang mèo con này về, có lẽ là con của nó, màu lông, ánh mắt đều như nhau."

"Vậy còn con mèo kia..."

"Không rõ nữa, vẫn như ngày trước, không còn gặp lại nó nữa." Giọng nói của anh bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng nếu nghe kỹ thì vẫn có thể cảm nhận được sự tiếc nuối trong lòng anh.

Không biết là do giọng nói của anh, hay do Tùy An Nhiên đã từng trông thấy con mèo kia, cũng đã từng bắt gặp hình ảnh giữa anh và nó ở chung, mà cô lại có chút cảm giác không ổn.

"Tôi gọi nó là Phạm Hi." Anh trầm giọng, giọng nói trong suốt nhưng trong nháy mắt lại áp đảo mọi thứ xung quanh, tiến thẳng vào trái tim cô: "Tôi hy vọng có thể gặp lại người mà mình muốn gặp."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

Hôm đó sau khi trở về, Tùy An Nhiên không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là người như thế nào, lại có thể khiến cho một người luôn ôn hòa nhưng không

bao giờ bạn tâm như Ôn Cảnh Phàm để ý đến, thậm chí anh còn mong sẽ được gặp lại người ấy nữa.

Nhưng cô suy nghĩ rất lâu, cũng không hình dung ra được một chút đáng về của người đó.

Anh quá mức lạnh lùng, cho nên thi thoảng những cử chỉ ầm áp của anh thật khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Tựa như cô chưa từng nghĩ qua, một người có tính cách hướng nội như cô lại vì lần gặp gỡ đó, giọng nói đó, mà cố chấp nhớ một người đến tận năm năm.

Ai dám vì thế mà trao đi thanh xuân năm năm của mình?

Mẹ cô là một người phụ nữ Giang Nam điển hình, dịu dàng, xinh đẹp. Nhưng dù người phụ nữ dịu dàng như vậy, cả đời cũng không thể có được thứ mình mong muốn.

Bà từng nói, bất kể là ở yên chờ đợi hay rời đi thật xa, trong lòng có một người để nhớ về, đó cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng An Nhiên à, con đừng như mẹ, cả đời này mẹ đã ném trái tim loại tư vị, từ đầu đến cuối đều rất hối hận.

Tùy An Nhiên cũng từng trải qua, khi nhưng nhớ một người thì người đó sẽ luôn trở thành hoài niệm trong kí ức của bạn. Bất kể là rời xa hay chờ đợi, chỉ cần bạn luôn nhớ đến, vậy thì người đó sẽ mãi là hành trang của bạn.

Trăm loại tư vị, chẳng phải cô cũng đã trải qua một nửa rồi sao.

Hóa ra, người luôn tồn tại trong kí ức của cô, vẫn luôn quanh quẩn bên cô.

*****

Mùa thu ở thành phố A đã trôi qua trong chớp mắt, thoáng cái đã đến mùa đông dài đằng đẵng.

Trên đường đi làm, Tùy An Nhiên luôn phải đi ngang qua một con đường, phong cảnh trên con đường này vô cùng đẹp. Vào mùa hè oi bức, hàng cây xanh hai bên đường rợp bóng, lá cây xanh sum suê bao phủ, chỉ còn lại vài tia nắng vụn rơi xuống mặt đường.

Khi xe cô chạy ngang, có tia nắng chiếu xuống, vừa hay rơi vào sợi dây thủy tinh treo trên kính chiếu hậu của cô, phát ra ánh sáng chói lóa, vô cùng rực rỡ.

Con mưa cuối cùng của mùa thu đã kết thúc, những chiếc lá vàng trên cành khô dần dần rơi xuống đất, được công nhân vệ sinh quét dọn qua hai bên đường.

Khung cảnh vắng lặng xơ xác từ những cành khô mà đến, khiến mùa đông càng trở nên lạnh lẽo.

Khi đến khách sạn, thời gian vẫn còn sớm, cô cầm cốc nước dựa vào cửa sổ, nhìn xuống dòng xe đang nối đuôi nhau trên đường, lát sau mới ngồi vào bàn bắt đầu công việc.

Tiệc đính hôn được bàn giao vào hôm trước cũng đã bắt đầu chuẩn bị, cô cùng thư ký của Tổng giám đốc Lục xác nhận về hội trường tổ chức buổi tiệc, tiệc rượu. Tuy gặp nhiều khó khăn, nhưng vì đối phương rất phối hợp, nên cũng không gặp phải vấn đề gì, mọi thứ vẫn đang được sắp xếp vào đâu ra đấy.

Có lẽ đau đầu nhất chính là vị quản lý có kinh nghiệm ở nhóm một vì lý do mang thai, nên sẽ phải vắng mặt trong một thời gian dài. Điều này cũng có nghĩa là sau này Tùy An Nhiên sẽ phải gánh vác một phần công việc của nhóm một.

Cách một ngày, vị phó quản lý đang chuẩn bị cho buổi tiệc đính hôn lại viện cớ bị bệnh để xin nghỉ phép, những công việc mà cô đã phân công giờ đây chỉ đành ôm lấy tự mình xử lý, bận đến mức không dứt ra được.

Nhưng có cách gì đây, cô mề mề, lại dễ nói chuyện... Biết rõ lời cô ta nói mười phần thì có đến bảy phần là giả, vẫn không thể từ chối được.

Ngày đó, Chu Tiểu Yến bày ra bộ dáng yếu ớt nói với cô mình có chút không khỏe, nơi nào cũng đau không chịu được, cảm thấy nếu không xin phép đến bệnh viện điều trị sẽ không sống nổi nữa, cho nên cô ta nhất định phải nghỉ phép còn nhờ cô làm giúp công việc của cô ta, vậy thì người bên phòng nhân sự mới có thể cho phép cô ta nghỉ thêm vài ngày.

Cô thật sự nói không nên lời, cuối cùng đành phải đồng ý với cô ta.

Quay đầu liền đi đến phòng nhân sự báo cáo, di Ôn của phòng nhân sự ngồi ở bàn làm việc nhìn cô hồi lâu, lâu đến mức cô tưởng rằng do đáng về không chính tề của mình gây ra trò cười, sau di Ôn mới chậm rãi lên tiếng hỏi cô: "Cô không bị bệnh chứ?"

Tùy An Nhiên: "..."

Di Ôn cười nhẹ ra tiếng, nhìn cô một cái, cúi đầu tiếp tục đánh báo cáo: "Ngày hôm qua sau khi tan sở, Chu Tiểu Yến vẫn còn mạnh khỏe, hôm nay liền bệnh đến sắp chết à, còn phải xin nghỉ phép nửa tháng?"

Tùy An Nhiên im lặng.

Cô làm sao không biết, Chu Tiểu Yến là đang trốn tránh công việc của tiệc đính hôn lần này. Bởi vì cô ta vốn không có kinh nghiệm, hơn nữa vào ngày đầu tiên, khi cùng thư ký của Lục tổng thảo luận, thái độ của đối phương rất kiêu căng, không dễ đối phó.

Cộng thêm việc xin nghỉ thai sản của một vị quản lý ở nhóm một, công việc giao lại vừa phức tạp vừa nhiều, Chu Tiểu Yến liền cho rằng những công việc đó không liên quan đến mình, nửa tháng sau quay lại liền có thể tiếp tục thoải mái đi làm.

"Có lẽ là đột ngột phát bệnh..." Cô cố gắng giải thích.

Ngón tay đang gõ bàn phím của di Ôn chợt dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Cô can tâm tình nguyện làm kẻ ngốc thì làm đi, tôi cho cô ấy nghỉ phép."

Thậm chí còn tệ hơn chính là-----

Ngày hôm sau, Trương Mễ ở bàn lễ tân thần bí bí kéo cô vào trong góc, đưa cô xem một tấm hình.

Là vòng tròn bạn bè* của Chu Tiểu Yến, trên đó có đăng một tấm hình cô ta đang đi du lịch, sắc mặt hồng hào, nào có một chút dáng vẻ của người bệnh.

*Vòng tròn bạn bè: Một tính năng chia sẻ hình ảnh trên ứng dụng Wechat, nơi bạn có thể chia sẻ những câu chuyện của bản thân trên phương diện hình ảnh với một nhóm bạn riêng.

Trương Mễ cẩn thận quan sát sắc mặt của Tùy An Nhiên, buồn rầu nói: "Chu Tiểu Yến thật quá đáng mà!"

Tùy An Nhiên nhìn ngày tháng trong hình, nhất thời cảm thấy không nói nên lời, cô ta thật đúng là biết cách chọc tức người khác mà.

Văn Ca sau khi biết được liền đứng cùng chiến tuyến với cô chửi rủa cô ta, sau cùng còn nói thêm một câu: "An Nhiên, cậu đúng là trời sinh số vất vả, có kẻ nào ngốc như cậu không?"

Tùy An Nhiên cũng không phải là người như vậy, cô tùy theo hoàn cảnh mà sống thôi, một cuộc sống yên ổn, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng có nề nếp. Cô chẳng hề thích mọi thứ ngoài dự tính như làm thêm giờ, thêm việc.

Chẳng qua là lần nữa gặp lại người ấy, lòng cô liền rối như tơ vò, không biết nên xử lý như thế nào, vậy nên chỉ đành đem hết thời gian rảnh ra để làm việc.

*****

Ôn Cảnh Phàm đến khách sạn Thịnh Viễn lần nữa là vào trước đêm tiệc đính hôn bắt đầu, thủ tục nhận phòng của anh là do một vị quản lý trực ca làm giúp.

Hôm sau, Tùy An Nhiên biết được chuyện này, cũng không có phản ứng quá lớn, cô đã xem qua danh sách khách mời, đứng đầu là tên của anh.

Được xếp trong danh sách chủ nhà, trừ phi anh thật sự không thể đến được, nếu không thì nhất định sẽ đến tham dự.

Còn cô, thân là người phụ trách tiệc đính hôn này, tất nhiên sẽ phải có mặt.

Có một câu nói thế nào nhỉ? Khi bạn không hề để ý đến một người, dẫu cho một ngày có lướt qua nhau đến ba lần thì bạn cũng chưa chắc sẽ biết có một người như thế tồn tại trên thế giới này, nhưng khi bạn để ý đến một người, dù đối phương có ở đâu bên kia thế giới, bạn vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của người ấy.

Tùy An Nhiên kiểm tra thiết bị âm thanh xong, lúc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy anh đang chậm chậm đi vào.

Cả đại sảnh đều được trải thảm đỏ, hai bên lối đi nhỏ trang trí rất nhiều chậu hoa nhằm tạo không khí, anh đứng trước một nhóm hoa tươi đẹp, nhưng vẫn không làm mất đi sự nổi bật, ngược lại còn tôn lên khí chất đặc biệt nơi anh.

Có lẽ do vừa mới tỉnh ngủ, cả khuôn mặt không có lấy một tí cảm xúc, chỉ có đôi mắt là trong veo như dòng suối uốn lượn, ve mặt có vài phần giống một con mèo lười biếng.

Thư ký của Lục tổng rất nhanh ra đón tiếp, hai người họ không biết đã nói những gì, chỉ thấy anh khẽ nhủ mày, sau đó đưa tay lên vỗ vai anh ta một cái, cúi đầu xuống nhẹ giọng dặn dò gì đó.

Cô đứng ở một góc tối phía sau bức màn, giống như một chiếc bóng, tham lam mà nhìn lấy anh.

Không biết có phải anh đã nhận ra hay không, lúc anh đang nói chuyện, chợt ngẩng đầu lên nhìn sang, đôi mắt có tia sáng le lói, nhưng lại khiến cô có ảo giác mình không còn chỗ nào để trốn.

Mặc dù Tùy An Nhiên biết rõ vị trí mình đang đứng rất kín đáo, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện. Nhưng khi trông thấy anh cất bước chuẩn bị đi tới, cô liền lập tức xoay người bỏ chạy.

Ôn Cảnh Phàm đi tới trước bức màn, giơ tay vén lên, liền nhìn thấy một bóng dáng sắp biến mất ở ngã rẽ gần đó.

Anh khẽ nhú mồm, nhìn về nơi bóng dáng đã biến mất mà suy nghĩ.

Anh chàng thư ký thấy anh nhìn chăm chăm về nơi đó nửa ngày trời, liền tiến về phía trước hỏi thăm: "Tổng giám đốc Ôn, ngài đang nhìn gì vậy?"

Ôn Cảnh Phàm thu lại tầm mắt, nhìn anh ta, lên tiếng: "Hình như gặp được người quen."

Dứt lời, anh vừa đi về phía cửa vài bước, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền quay người lại hỏi: "Người phụ trách tiệc đính hôn là ai?"

Tuy anh chàng thư ký cảm thấy hơi kì lạ, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "À, là vị quản lý trẻ tuổi nhất, gọi là Tùy An Nhiên..."

Ôn Cảnh Phàm hơi chau mày, môi nở nụ cười như có như không.

Anh ta cảm thấy càng thấy kì lạ hơn, nhìn một lượt xung quanh, vẫn không tìm được người mình muốn tìm, buồn bực hạ thấp giọng nói: "Ồ, đi đâu rồi, khi này vẫn còn ở đây mà... Ôn tổng, ngài quen à? Có cần tôi giúp ngài gọi cô ấy tới không..."

"Ừ, tôi có quen." Anh chỉ trả lời đúng câu này.

*****

Tùy An Nhiên rửa tay xong, lại pha thêm tách cà phê để nâng cao tinh thần, rồi mới trở về đại sảnh của hội trường.

Ôn Cảnh Phàm không có ở đây, một lát sau liền có khách mời lục tục tiến vào.

Cô đứng ở đó một lúc lâu, vừa chuẩn bị rời đi, bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên, vừa trầm thấp lại nhỏ nhẹ, đầy nam tính.

"Em là người phụ trách à?"

Tùy An Nhiên quay đầu lại nhìn, Ôn Cảnh Phàm trên tay đang cầm một chiếc cốc sứ, đứng ngay phía sau cô, đó là vị trí khi này cô đứng, ánh đèn thừa thốt đến đáng thương, thế nên cái góc này thường hay bị mọi người bỏ qua.

Nhưng khi anh đứng ở đây, dường như... có gì đó rất khác.

Bóng của tấm màn rơi xuống, cả khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái, nhưng đôi mắt lại sáng đến mức khiến người khác không thể bỏ qua, rất ấm áp, cũng rất ôn hòa... Nhưng không mấy thân thiện cho lắm.

Tùy An Nhiên gật nhẹ đầu, cong môi cười: "Ôn tiên sinh."

Ôn Cảnh Phàm không có phản ứng, cứ nhìn cô như vậy một hồi mới lên tiếng: "Không thể gọi tên tôi sao?"

Anh không nói là "Có thể gọi tên tôi", cũng không hỏi "Tại sao không gọi tên tôi", mà ngược lại là kiểu "Không thể gọi tên tôi sao".

Tùy An Nhiên bị hỏi đến ngẩn cả người, dưới cái nhìn chăm chú của anh trả lời: "...Có thể."

Ôn Cảnh Phàm hơi nghiêng đầu nhìn cô, ý tứ rất rõ ràng----- Vậy em gọi mọi tiếng nghe xem nào?

Tùy An Nhiên nghe tiết mục đài radio của Ôn Cảnh Phàm suốt năm năm qua, thêm vài bộ phim được anh lồng tiếng, nên cô rất quen thuộc với giọng nói của anh, ngẫu nhiên đọc được một đoạn văn hay, não bộ liền tự động dùng chất giọng hơi khàn, trầm thấp như anh mà đọc ra...

Anh chỉ hơi nghiêng đầu, trong đầu cô lập tức hiện lên ý cảnh giác, anh mang theo giọng điệu biếng nhác, lại có chút vô lại đùa giỡn nói: "Vậy em gọi một tiếng tôi nghe xem."

Càng tệ hơn chính là, giọng nói này cứ mãi xoay vòng trong đầu cô, Tùy An Nhiên chỉ cảm thấy tai mình không còn sức chống cự, mềm nhũn cả ra.

Cô cúi thấp đầu, thầm mừng vì ánh sáng nơi đây hơi tối, không thấy được khuôn mặt đỏ ửng của cô lúc này. Nhưng khi ánh mắt cô nhìn đến bộ quần áo mặc thường của anh, lập tức liền dời đi sự chú ý: "Không phải chút nữa anh sẽ tham gia tiệc đính hôn sao?"

Ôn Cảnh Phàm theo ánh mắt cô nhìn xuống bộ quần áo thoải mái trên người mình, đưa cốc nước đang cầm trên tay lên nhấp một ngụm, lúc lên tiếng lần nữa, giọng nói liền nặng đi mấy phần.

"Không gấp, đợi lát nữa trở về thay vẫn còn kịp."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9

Kết quả "Không vội" của Ôn Cảnh Phàm chính là khi tiệc đính hôn bắt đầu, anh đã đến trễ, nhưng lại khẳng khái cho rằng mình không có trễ.

Lục tổng vốn đã chuẩn bị đi vào trong để tiến hành chương trình tiếp theo, nhưng vừa nghe tiếng động phát ra từ phía sau, lập tức quay lại đón tiếp, nhiệt tình như gặp lại người bạn tốt thất lạc nhiều năm.

Ôn Cảnh Phàm nở nụ cười nhàn nhạt, nói vài lời chúc mừng, rồi theo Lục tổng vào ghế ngồi.

Khách mời đã đông đủ, ai nấy đều ăn mặc sang trọng, buổi tiệc linh đình, đây chính là thịnh yến của giới thượng lưu. Kiểu tiệc đính hôn lộng lẫy này, khiến mọi người không khỏi có cảm giác không thốt nên lời đối với đôi tân nhân sắp phải đính hôn, dường như là mong chờ, mong chờ cặp đôi hạnh phúc viên mãn, sớm ngày kết hôn sinh con.

Thế nên mới có thể khiến khách mời có mặt đông đủ, không uống phí thời gian để đến tham dự.

Tiệc đính hôn tiến hành đến đây, đã không còn việc của Tùy An Nhiên nữa, cô lại tiếp tục đứng ở phía sau cánh gà một lúc, mới thẳng lưng, xoay người đi ra ngoài.

Cô vừa đi chuyển, một người vẫn luôn cầm ly rượu trong tay nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía bức màn hơi đung đưa, tay nâng ly rượu đến bên miệng, một hơi uống sạch.

Tùy An Nhiên sau khi vào phòng làm việc mới bắt đầu thả lỏng cơ thể, cô ngồi trên ghế, hơi khom người xoa bóp bắp chân đau nhức do đứng quá lâu. Kéo ngăn tủ ra, vừa định pha một tách trà lại, nhưng lại nhìn thấy chiếc điện thoại bị cô nhét vào trong ngăn kéo.

Cô một tay xoa nắn bắp thịt đau nhức, một tay mở khóa màn hình di động.

Có tám cuộc gọi nhỡ, đều do Văn Ca gọi tới. Cô nhìn đồng hồ đeo ở tay, gọi lại cho cô ấy. Không lâu sau, bên kia liền nhấc máy.

Tùy An Nhiên chưa kịp hỏi cô ấy ra sao, sau một tiếng "Alo" nhỏ nhẹ, liền bị tiếng khóc bất ngờ của Văn Ca làm cho sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, ba hồn bảy vía cũng chạy mất một nửa.

Cô an ủi vài tiếng nhưng càng làm cho Văn Ca khóc lớn hơn, dứt khoát một bên xử lý tài liệu, một bên yên tĩnh nghe cô ấy khóc. Đợi tiếng khóc của cô ấy dần nhỏ lại, Tùy An Nhiên mới hỏi: "Làm sao thế?"

Văn Ca thút tha thút thít, giọng nói có chút khàn, đáng thương nói: "Khi nào thì cậu mới tan ca vậy?"

"Đợi có người đến thay ca trực, là mình có thể về được rồi." Dừng một lát, cô khẽ nhủ mảy một cái, hỏi: "Hiện giờ cậu đang đứng trước cửa nhà chờ mình đấy à?"

Văn Ca cứ quanh co không chịu trả lời, chỉ mang theo tiếng khóc nói: "Chìa khóa giấu dưới thảm đâu rồi, sao cậu lại cất đi, mình đợi cậu lâu lắm rồi đấy."

"Lần trước mình quên mang chìa khóa nên đã lấy đi luôn, quên mất để lại chỗ cũ... Vậy cậu đợi mình thêm nửa tiếng, mình về ngay đây."

Văn Ca do dự chốc lát mới buồn buồn nói: "Cậu tan việc rồi hãy về, mình đợi cậu được mà."

Tùy An Nhiên nhớ vừa rồi cô ấy còn khóc đến tui thân như vậy, trong lòng càng lúc càng không yên, nhưng hiện giờ vẫn chưa có quản lý đến thay ca nên cô không thể rời khỏi được...

Cô khẽ cắn môi dưới, ngón tay đặt nhẹ trên mi mắt, rồi mới lên tiếng: "Vậy được, cậu đừng đi lung tung. Mình còn nửa tiếng nữa là tan việc rồi, đợi lát nữa sẽ mang về cho cậu món cổ vịt ở quán đối diện khách sạn nhé."

Văn Ca dừng một chút, lúc này mới lâm bẫm: "Cậu đang dỗ trẻ con đấy à..." Rồi ngắt máy.

May thay, hôm nay quản lý đến trực sớm, Tùy An Nhiên giao ca trực, ngay cả áo khoác cũng quên mang, chạy ra quán ăn đối diện mua món cổ vịt mà Văn Ca thích rồi mới về nhà.

Về đến nhà, liền thấy cô ấy đang ngồi xồm trước cửa nhà cô, hai tay ôm đầu gối, đầu chôn vào giữa hai cánh tay, chỉ có mái tóc đen nhánh là lộ ra ngoài.

Tùy An Nhiên đi đến trước cửa, ngồi xồm xuống nhìn cô ấy, nhẹ giọng gọi tên cô.

Kêu mấy tiếng vẫn không nghe cô trả lời, bèn nâng cánh tay cô ấy lên nhìn một cái, liền phát hiện cô ấy đã ngủ say đến chảy cả nước dãi...

Tùy An Nhiên nhìn cổ vịt đang xách trong tay, bắt đầu đi lắc đầu.

*****

Ôn Cảnh Phàm lấy cơ buổi tối còn có cuộc họp, rời khỏi buổi tiệc sớm hơn dự định. Hộp kẹo cưới sôcôla hình trái tim hiệu Dove bị anh nhét vào túi áo khoác, mang theo đi ra ngoài.

Đêm mùa đông ở thành phố A đã có thể khiến cho người ta cảm nhận được cái lạnh đến thấu xương, con gió lạnh không biết từ đâu tới, gào thét thổi qua, đến cả ngọn cây trơ trụi cũng phải co ro đứng đưa trong con gió rét.

Đại sảnh khách sạn Thịnh Viên đang nghênh đón một đoàn khách du lịch vào ở, anh vừa mới bước từ trong thang máy ra liền bị đám người chờ ở cửa chặn đứng, việc đi ra ngoài cũng trở nên khó khăn.

Anh nghiêng người tránh đi, vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy quản lý trực ca ở bàn lễ tân đang bận bịu giúp đỡ tiếp đón khách, trên môi là một độ cong vừa phải.

Trong trí nhớ của anh, khoảng thời gian trước, khi anh lần đầu vào ở Thịnh Viên, vừa lúc chính là ngày Tùy An Nhiên trực ca đêm. Sau khi về ngạc nhiên trong mắt cô dần dần tàn đi, cũng là một nụ cười khéo léo như thế này.

Khỏe môi cong lên một độ cong vừa phải, đôi mắt cũng như vàng trăng khuyết, đen nhánh sáng ngời.

Rõ ràng cũng là một nụ cười như thế, nhưng khi anh nhớ đến, lại phân biệt được sự khác biệt, cụ thể khác ở chỗ nào... anh lại không nói rõ được.

Trợ lý đã đem xe đậu sát ở cửa khách sạn Thịnh Viên, nhìn thấy Ôn Cảnh Phàm lững thững đi ra, lập tức chạy lên giúp anh kéo cửa xe phía sau: "Tổng giám đốc Ôn."

"Ừm, trở về căn hộ của tôi đi." Anh ngồi vào trong xe, chưa kịp nhắm mắt nghỉ ngơi, điện thoại di động đã vang lên.

Giọng Ôn Thiếu Viễn khó nén vẻ mệt mỏi: "Văn Ca bỏ nhà đi rồi."

Giọng điệu điềm tĩnh, không chút hoảng loạn, dường như đã sớm đoán trước được sẽ có kết quả này.

Ôn Cảnh Phàm không tiếp lời, lẳng lặng chờ câu kế tiếp của anh.

"Chắc là đến nhà Tùy An Nhiên rồi, em đi xem giúp anh đi, nhân tiện đưa cô ấy về đây luôn."

Chuyện của Văn Ca và Ôn Thiếu Viễn anh đương nhiên biết được chút ít, liếm đôi môi hơi khô, rất lâu sau mới đồng ý: "Được, em đi xem giúp anh, nhưng có thể đưa cô ấy về hay không, em không thể đảm bảo được."

Bên kia im lặng một lúc, không nói được, cũng chẳng nói không được, cứ như vậy mà ngắt máy.

Không gian trong xe có chút yên lặng, anh vẫn duy trì tư thế vừa rồi nhìn thẳng về phía trước, ánh đèn xa xa của tấm bảng hiệu có chút chói mắt, nhìn chằm chằm hồi lâu, ánh đèn đó cứ như mực nước thấm dần vào trong nước, đầu óc bắt đầu choáng váng, mọi thứ dần dần trở nên mơ hồ.

Trợ lý không thấy anh dằn dò, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn anh, anh ta hỏi: "Tổng giám đốc Ôn, bây giờ ngài muốn đi đâu?"

Ôn Cảnh Phàm nhớ lại con đường lần trước từng đưa cô về, rõ ràng nói ra một địa chỉ: "Đi nơi này."

Có đôi khi, con người rất kỳ lạ. Rõ ràng là những thứ không liên quan, nhưng lại vì một người, vì một việc mà ghi nhớ kỹ càng như vậy. Thế nên, giờ phút này Ôn Cảnh Phàm nhớ rõ nơi cô đang sống, cũng không biết giải thích như thế nào về sự khác thường của mình.

Đối với anh, Tùy An Nhiên quả thực rất khác biệt.

*****

Văn Ca cúi đầu, ngồi ở mép bàn ăn nhìn người đang bận rộn bên trong, buồn bực không lên tiếng.

Trong phòng bếp, Tùy An Nhiên đang nấu ăn và trên người cô là chiếc tạp dề hình "Cậu bé bút chì trong trạng thái 'lộ hàng'" mà cô rút thăm trúng thưởng ở siêu thị lần trước.

Mái tóc dài luôn bị cô buộc chặt đã được tháo ra, suối tóc mềm mại để phía sau lưng. Vì đã buộc trong một thời gian dài, nên mái tóc đen của cô hơi cong lại, dưới ánh đèn càng thêm mềm mại.

Đồ mặc ở nhà có hơi rộng, nhưng khó mà che được vóc dáng xinh đẹp của cô, chỉ một bóng lưng thôi cũng đã có thể nhìn ra dáng vẻ yếu điệu của cô rồi.

"An Nhiên..." Văn Ca dứt khoát nằm bò lên bàn buông mắt nhìn cô: "Tại sao cậu lại thích một người vô tâm như chú Cảnh Phàm vậy."

Giọng Văn Ca hơi nhỏ, tiếng dầu sôi "sùng sục" trong bếp lấn át cả câu nói của cô, Tùy An Nhiên quay đầu lại nhìn cô: "Cậu đói thì ăn chút gì lấp bụng"

đã, mình xào xong món này rồi mức thêm bát canh nữa là có thể dọn cơm."

"Mình không đói..." Văn Ca lăm bằm một tiếng, nhưng cô ấy vẫn cầm đũa lên ném thử mỗi món một ít.

Nấu xong món cuối cùng, điện thoại để trong túi tạp dề của Tùy An Nhiên chợt rung lên, cô lấy ra xem, khi thấy trên màn hình hiện lên ba chữ "Ôn Cảnh Phàm", tay đang cầm nôi của cô bỗng khựng lại, mu bàn tay chạm phải thành nôi, nóng đến mức tay cô run cả lên, thiếu chút nữa là cầm không vững.

Cô một bên đưa tay mình để dưới vòi nước, một bên thì nhận điện thoại----

"Xin chào, tôi là Ôn Cảnh Phàm" Giọng nói bên kia trong suốt: "Là Tùy An Nhiên sao?"

"Là em"

"Tôi đang ở dưới khu nhà em."

"Hả..." Tùy An Nhiên ngẩn người, tiện tay đóng vòi nước, chạy một mạch đến phòng ngủ, kéo rèm cửa sổ ra nhìn xuống dưới lầu.

Sắc trời đã mờ tối, chỉ còn lại chút ánh sáng phía chân trời, từng ngọn đèn đường phía dưới tiểu khu được thấp sáng lên. Tùy An Nhiên nhìn thấy một bóng người đang đứng trước cửa xe kế bên ngọn đèn.

Ôn Cảnh Phàm ngẩng đầu nhìn lên, khoảng cách hơi xa, chỉ có thể nhờ vào ánh đèn sáng ngời trong phòng để thấy rõ cô đang nhào người ra phía cửa sổ nhìn xuống dưới này.

Anh nén nụ cười bên môi lại, chậm chậm lên tiếng: "Tôi đến để đón Văn Ca về."

Tùy An Nhiên quay đầu lại nhìn người đang ngẩng đầu ngóng trông, hơi do dự nói: "Anh chờ chút, em đi hỏi cô ấy trước."

Dứt lời, cũng không đợi Ôn Cảnh Phàm trả lời, che điện thoại lại, quay đầu hỏi Văn Ca: "Tình huống gì đây? Ôn Cảnh Phàm đang đợi cậu dưới lầu, nói là phải đón cậu về nhà."

Văn Ca nghe thấy thế, lập tức lắc đầu nguầy nguậy: "Mình không về, bây giờ mà về mình sẽ bị lột da mất. An Nhiên tốt bụng à, cậu đừng đuổi mình đi mà, mình sẽ làm trâu làm ngựa làm việc nhà cho cậu... Tin mình đi, tin mình đi, tin mình đi mà."

Tùy An Nhiên thiếu chút nữa là mắt tròn trắng, lườm cô ấy một cái, mới nhỏ giọng quát lên: "Chờ tí nữa phải khai báo rõ ràng cho mình!"

Văn Ca lập tức gật đầu, đáng thương nhìn về phía cô.

"Ôn tiên sinh..." Tùy An Nhiên háng giọng, đang suy nghĩ nên ăn nói thế nào với anh thì...

Ôn Cảnh Phàm "hửm" một tiếng, âm cuối hơi giương cao lên, phát hiện cô đang chần chừ, anh liền sáng tỏ: "Có phải là không muốn theo tôi về?"

"Cũng không phải vậy..." Tùy An Nhiên cào tóc, đúng thật là đau đầu mà.

Bất luận là đối đáp với ông chủ nghiêm khắc, hay là đối phó với khách hàng khó tính, cô luôn có biện pháp xử lý ổn thỏa. Nhưng không biết tại sao, chỉ cần đứng trước mặt anh, liền không nói nên lời...

Ánh mắt cô rơi vào thức ăn vẫn còn bốc khói nghi ngút trên bàn ăn, chột lóe lên một ý tưởng, ngay lập tức liền đưa ra chủ ý: "Văn Ca chịu đói cả ngày nay, cơm cũng chưa được ăn. Thời gian vẫn còn sớm, em cũng vừa làm xong bữa trưa, Ôn tiên sinh nếu như không có việc gì vội, có thể lên đây ngồi một lát. Cho dù phải đón cô ấy về, thì cũng phải để cô ấy ăn cơm trước đã, đúng không?"

Ôn Cảnh Phàm nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới sáu giờ mà thôi, đúng là vẫn còn sớm.

"Em ở tầng mấy?"

"Tầng 8."

Ôn Cảnh Phàm "ừ" một tiếng.

Đây là anh muốn lên đây sao?

Tùy An Nhiên lại nhào người ra cửa sổ nhìn xuống dưới, bóng người đang đứng nghiêm chỉnh cạnh cửa xe quả nhiên đã cất bước đi vào khu nhà trọ.

Cô đang muốn cúp máy đi ra cửa tiếp đón, liền nghe giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lùng từ bên kia truyền tới, đọc lên tên của chính anh: "Ôn Cảnh Phàm."

Tùy An Nhiên khó hiểu "Hả" lên một tiếng.

Anh giải thích: "Gọi tên tôi là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Sau khi cúp máy, bên tai của Tùy An Nhiên vẫn còn nóng lên. Cô dùng hơi lạnh từ lòng bàn tay áp vào bên má, rồi mới cất điện thoại đứng ở cửa chờ anh.

Vào thời điểm này, nếu không phải com nước xong xuôi xuống lầu tản bộ, thì chính là tan việc về nhà, trong thang máy chen chúc toàn là người. Ôn Cảnh Phàm vẫn đứng yên ở đó, vẫn yên tĩnh tỏa sáng, những người xung quanh cũng tự giác cách xa anh một bước, chừa ra một khoảng nho nhỏ.

Cửa thang máy mở ra, Tùy An Nhiên nhìn thấy phía trong đầy người chen chúc, lúc anh một mình nhàn nhả bước ra ngoài, khó tránh khỏi những lời trách móc...

Cô hoàn toàn không có loại đãi ngộ này a.

Văn Ca ló đầu ra từ phía sau lưng An Nhiên, ngoan ngoãn gọi: "Chú Cảnh Phàm."

Ôn Cảnh Phàm nâng mắt nhìn cô ấy, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, tầm mắt liền chuyển đến trên người Tùy An Nhiên, nhẹ nhàng gật đầu chào hỏi.

Động tác không rõ ràng lắm, đến Văn Ca còn không kịp nhìn, nhưng lại bị ánh mắt Tùy An Nhiên bắt được.

Cô cũng khẽ gật đầu đáp lại, kéo Văn Ca lùi về sau một bước, nhìn anh cười: "Vào trong ngồi đi, có lời gì muốn nói, thì cũng đừng nên đứng ở đây như vậy."

Ôn Cảnh Phàm cất bước đi vào trong nhà trọ của cô.

Ánh đèn ở hành lang có màu cam ấm áp, trên sàn nhà trải tấm thảm lông dê màu trắng bằng nhung, phía trên là một đôi dép bông kiểu nam được đặt ngay ngắn.

Tùy An Nhiên đóng cửa, xoay người lại thì bắt gặp anh đang nhìn đôi dép do dự, cô lập tức giải thích: "Cái này là mới đó, mua về nhưng chưa từng dùng qua."

Văn Ca cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đôi dép bông kiểu nam, sắc mặt bỗng trở nên hơi kỳ lạ, úp mở một lúc mới nói: "...Chú Cảnh Phàm cũng có một đôi dép bông như vậy, giống nhau y đúc ấy."

Tùy An Nhiên nhất thời ngây ngẩn cả người... cái này... cô hoàn toàn không biết đâu...

Ôn Cảnh Phàm tựa như không nghe thấy hai người họ nói chuyện, nhấc chân lên thay dép. Trên người anh là một bộ âu phục thủ công được đặt riêng, vì thành phố A đã bắt đầu vào đông, tiết trời lạnh lẽo, lúc ra ngoài anh đã khoác thêm chiếc áo khoác dài màu đen bằng lông.

Cổ áo đứng thẳng, nổi bật màu da trắng như ngọc của anh. Ngũ quan khô khan, đôi mắt khẽ khép lại, hàng lông mi dài rũ xuống che đi, đôi mắt như một nét mực, hẹp dài lại sâu thẳm.

Tùy An Nhiên ngấm một lúc liền cảm thấy hai bên má lại nóng lên, nhanh chóng dời tầm mắt sang nơi khác, bước nhanh vào nhà bếp---- Nồi canh ngò hầm xương của cô vẫn chưa nhắc khỏi bếp.

Ôn Cảnh Phàm bước vào trong ngắm nhìn bốn phía, không biết có phải do cách sắp xếp và thiết kế theo không gian mở hay không mà trông có vẻ khá rộng rãi, khắp nơi đều được trang trí một cách rất con gái.

Khác với vẻ giới giang, già dặn của cô khi ở trong khách sạn, nơi cô sống quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều.

Anh cúi đầu liếc nhìn Văn Ca đang đi bên cạnh: "Cháu và Tùy An Nhiên là bạn thân à? Sao chưa từng nghe cháu nhắc đến?"

"Trước đây cháu đã từng nói với chú rồi cơ mà, cháu nói rằng cháu có một người bạn khá thân, nhưng có lần nào là chú để tâm đến đâu..." Văn Ca bĩu môi, khẽ kéo tay áo anh, rồi dẫn anh vào phòng ăn: "An Nhiên nấu ăn ngon lắm đấy, chú Cảnh Phàm có muốn ngồi xuống ăn cùng không?"

Ôn Cảnh Phàm bị cô kéo đến một góc của bàn ăn ngồi xuống, phía trước chính là nhà bếp.

Tùy An Nhiên đang nếm thử mùi vị món ăn, lọn tóc dài rơi xuống được cô dùng tay vén sau tai, lộ ra cái cổ trắng nõn. Ngón tay cầm lấy thìa đưa lên gần miệng, hình như mùi vị hơi nhạt, cô nhấp môi một chút, rồi cau mày, lại bỏ thêm chút ít gia vị vào.

Ánh sáng trong phòng bếp hơi ngả vàng, không khí bên trong được hun đúc đến thật ấm áp.

Ánh mắt anh dừng lại trong chốc lát, tâm trạng vốn không được vui đã tốt lên vài phần, lúc nói chuyện với Văn Ca, cũng mang theo một nụ cười nhẹ: "Đội lát nữa com nước xong thì theo chú trở về."

Văn Ca sau khi đến Ôn gia cũng không có cùng người nhà họ Ôn tiếp xúc quá nhiều, ngoại trừ Ôn Thiếu Viễn, cũng chỉ có di Tân giúp việc, có xếp hạng xuống tiếp thì cũng không đến lượt của Ôn Cảnh Phàm.

Tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng phần lớn Ôn Cảnh Phàm đều đối xử với cô rất ôn hòa, nhưng khi cô đối diện với anh đều có cảm giác của một người hậu bối đối với trưởng bối.

Văn Ca luôn tin tưởng vào trực giác của mình... Loại người nhìn vào luôn dễ gần, một khi tức giận lên, sẽ càng khó đối phó hơn. Cho nên, trước giờ cô luôn báo sao nghe vậy, không dám lơ đãng với anh.

Lúc này cô liền biết điều mà ngồi im lặng, tuy không có trực tiếp đồng ý, nhưng cũng không dám phản bác lại.

"Anh ấy và tôi như nhau, đều là chú của cháu." Giọng nói của anh hạ xuống, đầu lông mày khẽ nhăn lại, nhưng biểu tình trên mặt vẫn bình thản như cũ.

Câu nói này như một con dao đâm thẳng vào trái tim của Văn Ca, đau đến mức tim cô run lên, không thốt lên được lời nào, sắc mặt trắng bệch cả ra.

Tùy An Nhiên mang thức ăn ra ngoài, phát hiện không khí có chút khác lạ, lại nhìn đến bộ dạng ủy khuất của Văn Ca, cô khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì thì hãy để ăn com xong rồi nói, Ôn..."

Chữ Ôn vừa thốt ra khỏi miệng, anh liền đưa mắt nhìn sang, ánh mắt nghiêm túc.

Ba chữ "Ôn tiên sinh" liền bị nuốt xuống bụng: "Anh có muốn ăn cùng không? Canh này ngọt thanh, em giúp anh lấy một bát nhé?"

Ôn Cảnh Phàm khẽ gật đầu, đầu lông mày dần ra, trên môi xuất hiện một nụ cười nhỏ: "Được."

Tùy An Nhiên vào bếp lấy thêm bát đũa, chuẩn bị múc canh cho anh thì anh đã đứng lên, cầm lấy bát trong tay cô.

Dáng người anh cao lớn, nhưng đèn thủy tinh trên trần nhà lại quá thấp, tuy không chạm phải, nhưng khi anh hơi nghiêng người, ánh sáng từ ngọn đèn rơi xuống bao phủ lấy cả người anh. Cả không gian như thu hẹp lại, đến mức ngoài hai người ra thì không thể chứa thêm người nào khác nữa.

Ngón tay ấm áp của anh khẽ chạm vào bàn tay cô. Anh hình như vẫn chưa phát giác ra, chỉ khẽ nói: "Tôi tự mình làm là được."

Đội cô ngồi xuống, Ôn Cảnh Phàm mới bình tĩnh nắm chặt ngón tay lại, trên đó dường như vẫn còn đọng lại xúc cảm mềm mại khi nãy.

Văn Ca yên lặng ăn com, thỉnh thoảng lại động đũa gấp thức ăn cho Ôn Cảnh Phàm.

Tùy An Nhiên ngồi đối diện hai người họ, ngược lại có cảm giác ăn không tiêu...

*****

Ăn com xong, Tùy An Nhiên thu dọn bát đũa bỏ vào bồn rửa tay. Dùng nước ấm rửa sạch, rồi lại xoay người đi pha một ấm trà, từ trong ngăn tủ lấy ra hai chiếc tách sứ, một chiếc dùng để pha trà, chiếc còn lại dùng để pha sữa tươi.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có cơn gió gào thét thổi qua. Trong phòng khách, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng tích tắc của chiếc kim đồng hồ.

Chính bản thân Ôn Cảnh Phàm cũng dốt đặc về phương diện tình cảm, nên việc khuyên giải người khác anh quả thật làm không được. Nhưng dựa vào kinh nghiệm tích lũy được từ tiết mục radio về đêm, anh vẫn biết cách làm thế nào để mở đầu câu chuyện. Thấy Văn Ca cầm lấy ly sữa cúi đầu uống, bày ra dáng vẻ không muốn nói chuyện, anh suy nghĩ một lát mới lên tiếng: "Nhìn cháu dạo này có vẻ gầy đi nhiều rồi, có phải bài tập trong trường quá nhiều không?"

"Chú không cần thăm dò cháu đâu..." Cô liếm môi, đôi mắt xuất hiện một tầng hơi nước, ngày càng dày đặc.

"Cháu quả thật có tình cảm với chú út, nhưng cháu cũng biết là sẽ không thể. Lần này đúng là cháu có phần hơi quá đáng, chú cứ yên tâm, cháu sẽ theo chú về nhà nhận lỗi, sau này cũng sẽ không tái phạm nữa."

Thấy cô trực tiếp như vậy, anh cũng không biết nói gì hơn, im lặng giây lát rồi nói: "Chú có thể hiểu cho tâm trạng của cháu, nhưng cũng có rất nhiều nguyên nhân để không ủng hộ cháu, hiện giờ nói cho cháu biết có lẽ cháu vẫn không hiểu rõ..."

"Cháu hiểu." Văn Ca nghẹn ngào cắt ngang lời anh: "Cái gì cháu cũng hiểu hết, cháu sẽ không gây trở ngại cho chú ấy... Dù sao thì cháu cũng sắp vào đại học rồi, sau này sẽ vào ở ký túc của trường. Mọi người rồi cũng sẽ phải quay trở về con đường của mình thôi. Chú út có lẽ đã lỡ mò đoán được tâm tư của cháu rồi, nhưng cháu không có nói toạc ra, chú Cảnh Phàm chú cũng đừng nói ra nhé. Mọi người đều làm như không hay biết, vậy thì không còn chuyện gì nữa."

Ánh mắt Ôn Cảnh Phàm tối sầm lại, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn để tay mình lên đầu cô, vỗ nhẹ hai cái.

Ủy khuất giấu trong lòng của Văn Ca chỉ vì cái vỏ an ủi của anh mà trở nên kích động, những giọt nước mắt nhẫn nhịn từ nãy đến giờ cuối cùng cũng trào ra: "An Nhiên cũng từng nói qua, ngay từ lúc bắt đầu sự yêu thích đó nếu đã không thích hợp thì nên dừng lại. Nếu cứ mãi lưu luyến, chỉ càng lún càng sâu, tự đem bản thân mình chôn chặt trong hồi ức, nhưng người ở trong đó đã càng lúc càng xa... Thế nên không biết mới là điều tốt nhất, vậy thì việc thích hay không thích, bản thân đều có thể tự quyết định..."

Bàn tay để trên đầu của Văn Ca chợt khựng lại, dường như phát hiện ra điều gì đó, liền quay người nhìn về phía sau---- Dưới ánh đèn êm dịu, Tùy An Nhiên đang đứng ngay đó, trong tay đang cầm cốc nước, hơi nóng lượn lờ.

Văn Ca khó có được một lần buông thả mà khóc lớn, khóc xong cô liền cảm thấy không được tự nhiên, ôm lấy đôi mắt sưng húp chạy vào nhà vệ sinh.

"Văn Ca tuổi còn nhỏ, vẫn có chút không hiểu chuyện, hành sự lại lỗ mãng..." Ôn Cảnh Phàm tạm dừng giây lát, rồi lại cười lên: "Nhưng tính cách vẫn rất đơn thuần, tôi nghĩ ngày thường em đã khuyên giải con bé rất nhiều, vẫn là phải cảm ơn em."

"Văn Ca là bạn thân của em, đây vốn là chuyện nên làm." Tùy An Nhiên cầm ly nước đi đến sofa đơn bên cạnh ngồi xuống.

"Em vẫn luôn cư xử chuyện tình cảm như vậy sao? Cảm thấy không thích hợp, liền không muốn đi thử, việc yêu thích một người dường như chỉ là chuyện của riêng em." Đoạn đối thoại này đối với quan hệ của hai người hiện tại thật sự có chút không thích hợp, nhưng sau khi anh dùng giọng điệu thản nhiên nói ra, liền dễ dàng đem nó trở thành một cuộc chuyện trò riêng tư giữa những người bạn thân, cũng không làm cho cô nảy sinh cảm giác không vui.

"Chuyện tình cảm rất phức tạp, em đã tận mắt chứng kiến nhiều cuộc hôn nhân và tình yêu không trọn vẹn. Có thể là do tính cách và những gì từng trải, em đối với nó đúng là có cảm giác "thứ cho kẻ bất tài"."

Ôn Cảnh Phàm nhấp một ngụm trà, nước trà hơi nguội lạnh lan tràn khắp đầu lưỡi anh, đáng đến độ khiến anh nhăn cả trán: "Nếu không thử thì làm sao biết được người mà em luôn nhớ về phải chăng cũng đang đợi em?"

Tùy An Nhiên không trả lời, chỉ cong môi nở một nụ cười nhạt.

Đúng vậy, cô đúng là một con nhóc nhạy cảm, nhu nhược lại không có hy vọng. Những gì nghe được, thấy được đã quá nhiều rồi, cô không muốn lại lấy bản thân mình ra để chứng minh sự tàn khốc của thế giới này.

Chỉ là người mà cô luôn nhớ về đang ngồi trước mặt cô, tuy cô không thể nhìn thấu suy nghĩ của anh, nhưng cũng biết rõ anh không có thói quen chờ đợi một người.

*****

Văn Ca sau khi rửa mặt xong, liền cùng Ôn Cảnh Phàm trở về. Lúc đi đến trước cửa, Văn Ca có chút không nỡ mà ôm lấy Tùy An Nhiên: "Vốn là hôm nay còn muốn ngủ chung với cậu, kể lể tâm sự."

"Lần sau vẫn còn kịp." Tùy An Nhiên đưa tay ôm ngược lại cô ấy, giọng nói dịu dàng: "Lần sau đừng tự ý chạy đi nữa, người trong nhà sẽ lo cho cậu lắm đấy."

Văn Ca bĩu nhẹ môi, không trả lời.

Ôn Cảnh Phàm từ nãy giờ vẫn luôn im lặng cũng đưa tay rút vào trong túi áo khoác, lấy ra hộp kẹo cưới đưa cho Tùy An Nhiên: "Đây là hộp kẹo cưới lấy từ trong bữa tiệc đính hôn, tôi không thích ăn cái này."

Tùy An Nhiên theo bản năng đưa tay ra nhận lấy, lúc thấy rõ là sô cô la, tay cô chợt dừng lại giữa không trung...

Văn Ca như có điều suy nghĩ nhìn về phía hai người, nhanh chóng giết lấy nhét vào trong tay Tùy An Nhiên: "Cầm lấy đi, dù sao cũng là kẹo cưới của tiệc đính hôn. Cậu ăn xong có thể hưởng chút không khí vui mừng, tìm một người bạn trai giống như chú Cảnh Phàm vậy!"

"..." Tùy An Nhiên ôm lấy hộp sô cô la, chỉ cảm thấy như đang ôm một củ khoai lang nóng, nhận cũng không phải, không nhận cũng chẳng xong.

Còn chưa kịp đợi cô đưa ra phản ứng, Ôn Cảnh Phàm đã cười như không cười nhìn cô, anh nói: "Chỉ là kẹo cưới mà thôi, cứ xem như hưởng chút may mắn đi, không cần cảm thấy áp lực."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Hộp kẹo cưới được cô đặt ngay ngắn vào một góc nhỏ bên trái trong ngăn kéo thứ nhất ở tủ đầu giường.

Cứ như thế "cung phụng" đến ngày thứ ba, đúng là đã hưởng được chút may mắn...

Mẹ Tùy gọi điện thoại đến, hỏi cô lúc nào thì được nghỉ, một bên trách cô lần trước tạm thời chuyển đến thành phố S, gần thành phố L vậy mà cũng chỉ về nhà có một ngày, một bên lại đau lòng trước cường độ công việc cao của cô.

Tùy An Nhiên suy nghĩ, rồi cẩn thận trả lời: "...Kỳ nghỉ có lẽ phải đến cuối năm mới được ạ."

"Vậy được rồi." Mẹ Tùy ho nhẹ vài tiếng, mang theo vài phần vui vẻ nói: "Di Thôi nhà bên nói là muốn giới thiệu bạn trai cho con, mẹ đã nghe qua, cảm thấy cậu ta điều kiện cũng không tệ. Hình cậu ta mẹ cũng đã xem rồi, đáng vẻ ngay thẳng, bắt kê là học vấn, bối cảnh gia đình, môi trường công việc hay là tính cách đều rất thích hợp với con. Mẹ cảm thấy rất tốt, hơn nữa là do di Thôi đề nghị, nên mẹ đã thay con đồng ý, con nếu có thời gian thì về nhà, gặp người ta một lần xem sao..."

Vào năm cô thi tốt nghiệp trung học, bố mẹ luôn yêu thương nhau thiếu chút nữa đã trở mặt thành thù, cuối cùng vẫn là đi vào con đường ly hôn.

Thời gian đã qua lâu, cô không còn nhớ rõ khi ấy tâm trạng ra sao, mỗi ngày về nhà đều phải đối mặt với những trận cãi vã dữ dội của họ, vốn là hai con người yêu thương lẫn nhau, nhưng lại có thể không chút lưu tình mà công kích nhau.

Đó cũng là lần đầu tiên Tùy An Nhiên nhìn thấy mẹ cô vút đi về dịu dàng thường ngày mà trở nên gay gắt như vậy.

Trước đó, vì bố có sản nghiệp khổng lồ nên cô luôn được sống dưới sự che chở và nuông chiều của bố. Cô luôn xem đó là một phần thời gian vui vẻ của thời niên thiếu, nhưng sau khi cô quyết định cùng mẹ rời đi, cô cũng dần trở thành một người bình thường như mọi người, không còn mang theo chút ánh hào quang nào nữa.

Khi đó, nguyện vọng đại học của cô vốn là một trường trọng điểm như đại học S, nhưng vì biến cố này đã làm đảo lộn cả cuộc đời cô, nên cô đã len lén sửa lại nguyện vọng, đi đến đại học A, rời khỏi quê nhà, cũng rời khỏi mẹ.

Chuyến đi này, thật ra cô đã hối hận.

Không một ai có thể không so đo được mất, cuộc đời cô từ biến cố đó cũng đã tối tăm đi không ít, không còn luôn là người thắng cuộc nữa, cũng không còn sự điên cuồng và hăng hái của tuổi trẻ.

Bởi vì đã từng trải qua nên mới hiểu rõ, những thứ càng kiên cố bền vững, rồi cũng có một ngày rời bạn mà đi.

Giống như cuộc hôn nhân luôn được người người ngưỡng mộ của bố mẹ, như tình yêu không ai có thể chen vào của họ, như cô người luôn có được tình yêu thương từ bố và gia đình nhưng bỗng chốc lại mất hết tất cả... Cũng như sức khỏe ngày càng yếu của mẹ Tùy.

Ở bên ngoài phiêu bạt, cuối cùng đã khiến cô hiểu được, có rất nhiều thứ, vĩnh viễn đều có lúc không thể không chế.

"Vâng, có thời gian con sẽ trở về." Cô ngoan ngoãn đồng ý, rồi hỏi han tình trạng sức khỏe của mẹ, khi chuẩn bị cúp máy, mẹ Tùy có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn nói.

"An Nhiên."

"Vâng?"

"Sau khi Mạc Thừa công tác trở về, có đến nhà chúng ta một chuyến. Cậu ta chạy lên chạy xuống, giúp mẹ không ít việc. Hôm nay hẳn là đã đến thành phố A rồi, con hẹn người ta ăn bữa cơm xem như cảm ơn giúp mẹ."

"Vâng, con đã biết." Tùy An Nhiên ngậy người một lúc mới đồng ý, vẻ mặt có chút lạnh lùng, nhưng giọng nói vẫn dịu dàng như cũ.

Sau khi ngắt máy, cô nhìn ra ngoài từ cửa sổ, tâm trạng liên tục dốc hơn nữa.

Quá khứ, là thứ bạn luôn muốn quên đi, nhưng làm thế nào cũng không gạt đi được. Ngược lại, nó sẽ cắm rễ trong ký ức, theo thời gian lâu ngày, nhánh rễ đó sẽ càng ngày càng sâu.

*****

Tan việc lại gặp kẹt xe, sau nửa tiếng mắc kẹt trên đường với tâm trạng bức dọc, cô liền dứt khoát đánh tay lái, đi vào một siêu thị gần đó mua nguyên liệu nấu ăn.

Vì là cuối tuần nên trong siêu thị chật kín người, radio trong trung tâm đang phát nhạc nhẹ, chính là ca khúc chủ đề đang hot của chương trình truyền hình "Thịnh thế kinh hoa".

Cô khẽ hát theo vài câu, từ khu quả vật đi đến khu rau củ. Lúc xoay người, hình như cô đã thấy bóng dáng của Ôn Cảnh Phàm.

Cô dừng lại, rón rén đến gần một kệ hàng khác nhìn sang, nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào.

Đợi khi cô mua xong nguyên liệu nấu ăn, thời gian vẫn còn sớm, cô đi dọc theo khu bán quả vật đến quầy thu ngân, lúc đi ngang kệ hàng để gia vị, cô mới nhớ ra lọ giấm trong nhà đã dùng hết rồi.

Khi cô đang phân vân giữa các nhãn hiệu, phía sau liền có một giọng nói quen thuộc vang lên: "Lọ bên tay trái không tệ."

Theo sau giọng nói đó là là một đôi tay thon dài từ bên trái của cô đưa ra, trực tiếp cầm lấy lọ giấm trên kệ hàng, bỏ vào xe đẩy.

Tùy An Nhiên nhìn sang, phát hiện Ôn Cảnh Phàm đang cúi đầu nhìn cô, đôi mắt ẩn chứa ý cười, dịu dàng ấm áp: "Vừa tan làm à?"

"Đúng vậy." Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đáp lại: "Lúc này hình như em đã nhìn thấy anh rồi, nhưng lúc quay lại đã không thấy đâu, em còn nghĩ rằng mình nhìn lầm, hóa ra đúng là anh thật."

Ôn Cảnh Phàm nhìn xuống xe đẩy hàng của cô, nhớ lại hôm ấy khi mình đến nhà cô đón Văn Ca, một bàn thức ăn sắc hương vị đều đủ cả, yết hầu khẽ động nhẹ: "Những nguyên liệu này không thích hợp để bảo quản tươi lâu đâu."

Tùy An Nhiên theo tầm mắt anh nhìn xuống, ngón tay đặt lên cầm gỗ nhẹ hai cái: "Em dự định tối hôm nay sẽ giải quyết sạch..."

Đáy mắt Ôn Cảnh Phàm mang theo ý cười sâu xa: "Một mình sao?"

Tùy An Nhiên xấu hổ im lặng, có chút khó khăn gật đầu, giọng nói cũng nhỏ đi: "Đúng vậy... em một mình ăn."

Không gian giữa hai kệ hàng chỉ có hai người họ, cứ đứng một trước một sau như vậy, nhẹ giọng trò chuyện, dù cho xung quanh là tiếng người ồn ào, cũng có thể khiến cho Tùy An Nhiên sinh ra một loại cảm giác ----- Có người để mình thăm mền thật tốt, ít nhất vào lúc tâm trạng không tốt, chỉ cần được nhìn thấy anh, liền cảm thấy cả cuộc sống đều ngập tràn may mắn.

Hai người cùng đi đến quầy thu ngân tính tiền, bên tai là tiếng "tích...tích" khi nhân viên thu ngân quẹt mã vạch, cô đưa mắt nhìn sang quầy hàng bên cạnh, anh đang nghe điện thoại, bóng lưng thẳng tắp, đầu đang cúi xuống, giọng nói mơ hồ hoàn toàn không thể nghe rõ.

Nhưng cho dù chỉ nhìn bóng lưng của anh, Tùy An Nhiên cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình trên mặt của anh.

Một vẻ mặt nhàn nhạt, dường như không có chút biểu cảm nào, hàng mi dài buông xuống, che đi ánh sáng nơi đáy mắt, nhưng từng câu đối phương nói ra chắc chắn anh đều nghe không sót chữ nào.

Tựa như rất nhiều lần trước đây, khi cô gọi điện đến chương trình radio của anh để trút bầu tâm sự, tuy thỉnh thoảng anh chỉ đáp lại một tiếng, nhưng đều rất nghiêm túc lắng nghe.

Không phải chỉ đối với riêng cô, anh đối với những người khác đều như vậy. Anh đã từng nói một câu như vậy trong chương trình radio về đêm của mình: "Mỗi một người, đều là độc nhất vô nhị, đáng để chúng ta tôn trọng."

Trả tiền xong, anh cũng đã kết thúc cuộc điện thoại, đợi cô ở gần đó, thấy cô xách túi bước tới, bèn lên tiếng hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

"Không cần đâu, em làm được mà." Vì để chứng minh bản thân mình có thể, cô còn cố gắng ra sức nhấc túi lên xuống. Nhưng khi cô nhìn thấy khóe miệng anh hiện lên nụ cười nhàn nhạt, liền nhận ra hành động này... đúng thật là ngu ngốc.

Không đợi cô lúng túng, anh khẽ hất cằm, tỏ ý cùng đi với cô.

"Văn Ca đã khá hơn chút nào chưa ạ?" Cô hỏi.

Thật ra cô mới là người hiểu rõ tình trạng của Văn Ca hơn ai hết, nhưng nếu không nghĩ ra một chủ đề hai người đều liên quan, thì hình như chẳng còn gì để nói cả.

"Con bé vẫn ổn." Tay anh đặt trên tay vịn thang máy, cúi đầu nhìn cô: "Nhưng có một vài phương diện, cho dù là người nhà, cũng khó mà quan tâm đến."

Anh đang ám chỉ đến phương diện tình cảm của Văn Ca.

Thật ra thì hoàn toàn có thể lý giải suy nghĩ của nhà họ Ôn, bất kể hai người họ có quan hệ huyết thống hay không, chỉ riêng vấn đề thế hệ và tuổi tác cách xa nhau nhiều như vậy, thì đoạn tình cảm này đã trở nên khác thường rồi. Và những lý do trên, cũng không hẳn là nhằm vào Văn Ca.

Tùy An Nhiên suy nghĩ một lúc lâu, nhưng không trả lời lại.

Ngay lúc này đây, cô mới ý thức được, hai người tuy đã thân thiết với nhau hơn nhiều, nhưng vẫn có một khoảng cách không thể vượt qua được. Cũng như có rất nhiều lời nói, cô không thể trực tiếp nói rõ được, bởi vì không có thân phận thích hợp, không có tình cảm thỏa đáng, cũng không có lý do để có thể tiến xa.

Cô và anh, có lẽ vẫn sẽ ---- chỉ như vậy mà thôi.

*****

Tâm trạng buồn bực này kéo dài tới khi về đến nhà, cô mở đèn, phát hiện trên sàn nhà chỉ có bóng người cô đơn của chính mình. Thay dép bông, bước đi trong nhà, cũng chỉ có tiếng bước chân của bản thân.

Cô lấy nguyên liệu từ trong túi ni lông ra ngoài, yên lặng rửa sạch, sơ chế, ý muốn làm một bữa ăn lớn tự khao mình cũng bay mất.

Ăn qua loa xong, cô dọn dẹp nhà bếp, rồi vào phòng ngủ mở máy tính lướt Weibo.

Ôn Cảnh Phàm một năm trước đã đăng kí tài khoản tên "Thời Ngộ" trên Weibo, cô đã lặng lẽ theo dõi rất lâu.

Nhưng Weibo của anh không thường xuyên cập nhật, chỉ thỉnh thoảng mới thấy anh đăng tải vài câu ngắn ngủi, nhạt nhẽo như đang thực hiện nhiệm vụ vậy.

Hôm nay lại thấy anh đã cập nhật một dòng trạng thái mới, đúng là có chút bất ngờ, anh đăng một tấm ảnh chụp, nhìn từ góc độ trong bức ảnh hẳn là được chụp từ trong xe, bởi vì trời đã tối, khung cảnh cũng trở nên mờ mịt, giống như không biết nên làm thế nào...

Đường xá có hơi chen chúc, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đèn giao thông phía đằng xa, ánh sáng mờ hồ.

Anh viết: Sau khi từ siêu thị đi ra, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có chút trống rỗng, ở thời điểm tắc đường thế này cảm xúc ấy càng phát ra mãnh liệt. Bây giờ mới phát hiện, tôi thật sự một mình quá lâu rồi.

Tùy An Nhiên đấu tranh tư tưởng rất lâu, mới quyết định để lại một dòng bình luận đầu tiên từ lúc theo dõi tài khoản của anh đến giờ.

Tùy Ngộ An Nhiên: Nếu như cảm thấy cô đơn, tìm một người bên anh đi, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, thích hợp cưới gả, thích hợp để đi đến hôn nhân.

Gửi xong, trong chốc lát cô lại cảm thấy hối hận, ngón tay để trên phím xóa đấu tranh hồi lâu, cuối cùng bực dọc đóng lại weibo, tập trung ngồi đợi chương trình radio của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12

"Rồi em sẽ gặp ai, sẽ nói gì với người đó đây? Người em mong đợi, tương lai anh còn cách em bao xa nữa..." Tiếng nhạc mở đầu êm ái, lời ca rõ ràng, giọng hát nhẹ nhàng.

*Đây là bài hát "Gặp gỡ" của Tôn Yến Tư. (Bạn nào chưa nghe thì mình có để link bên dưới nhé)

Tùy An Nhiên nhấp một ngụm cà phê cầm trong tay, khẽ rũ mắt.

Giọng nói trong trẻo, ấm áp của Thời Ngộ vang lên trên nền nhạc: "Một đời người nếu gạt bỏ hết những tai nạn ngoài ý muốn, ít nhất có đến sáu mươi năm bình yên. Và trong quãng thời gian này, đi đi dừng dừng, một đường đón gió vượt cầu, sẽ gặp được rất nhiều người, cũng sẽ gặp được mỗi duyên trời định của bạn. Chào mừng các bạn đến với chương trình radio Thời Ngộ, tôi là MC ----- Thời Ngộ."

Dứt lời, giọng nói của anh nhỏ dần đi, thay vào đó là nền nhạc bài "Gặp gỡ" được điều chỉnh to dần lên.

Một lúc sau, giọng nói của anh lần nữa được vang lên: "Sau năm năm, đây là lần đầu tiên tôi nói về chủ đề "gặp gỡ", trước đây chưa từng nghĩ sâu về nó, giờ đây ngày càng rõ nét. Bởi vì lý do công việc, mỗi ngày tôi đều có thể quen biết được rất nhiều người, có người gần trong gang tấc, cũng có người vượt qua cả nửa vòng trái đất mà đến..."

Giọng anh khẽ dừng lại, sau lại tăng lên: "Phật viết: Vạn phát duyên sinh, giai hệ duyên phận. Có lúc, tôi cũng rất tò mò, duyên phận là như thế nào, mà lại có thể dẫn lối hai người xa lạ, thậm chí là vòng tròn xã giao đều khác nhau, đi chung một con đường, và đi đến nơi bắt đầu của duyên phận."

Một buổi tối ồn ào náo nhiệt, dần dần yên tĩnh trở lại, giọng nói của anh như một dòng suối trong veo, chậm rãi thấm dần vào màn đêm.

Tùy An Nhiên yên tĩnh lắng nghe, khoe miệng bất giác nở nụ cười. Cô cũng tự hỏi trong lòng: "Duyên phận từ đâu đến, khi nào mới gặp được đây?"

Thời lượng của chương trình Thời Ngộ rất ngắn, chỉ có hai mươi lăm phút. So với người dẫn các chuyên mục radio khác, lời anh nói không tính là quá nhiều.

Nhưng dù cách một lần sóng điện, cảm giác mà anh mang đến cho người khác vẫn luôn dịu dàng ấm áp như một cơn gió xuân, người hâm mộ theo anh đến tận bây giờ càng lúc càng nhiều, giờ đây, dường như họ không còn quan tâm anh nói gì, mà chỉ quan tâm đến khoảng thời gian ngắn ngủi được ở cạnh anh thôi.

An tâm, bình yên, yên tĩnh.

Mọi tâm trạng không tốt đều được giọng nói của anh làm tan biến.

Anh chọn một ca khúc, bài hát đó vừa bắt đầu, liền có người nghe gọi điện đến, câu hỏi rất đơn giản: "Anh Thời Ngô, anh thích ca khúc nào nhất vậy?"

Thời Ngô trầm mặc giây lát, rồi trả lời: "Không có ca khúc nào là đặc biệt yêu thích, tôi cũng thích những giọng nói hay... Người có giọng nói hay, đúng là có thể để lại thiện cảm cho người khác."

Trong khoảng thời gian trao đổi này, đều là người nghe liên tiếp hỏi vài vấn đề, nhưng anh luôn đáp lại một cách hời hợt, không nhiệt tình cũng không thất lễ.

Giọng nói của anh vẫn vang lên, mỗi một chữ nói ra, đều mang theo ý cười như có như không, thật là có thể làm cho buổi tối hôm nay thêm chìm đắm.

"Tôi trước sau đều cảm thấy rằng, người mà mình nên gặp, bất luận là gặp gỡ sớm hay muộn, có xa nhau hay không. Đợi đến thời điểm thích hợp nhất, người đó sẽ lại xuất hiện trước mặt bạn...."

Anh nhẹ nhàng cười lên, trong giọng nói mang theo chút vui vẻ nhàn nhạt, nhưng cũng đặc biệt rõ ràng.

Trong tiếng rè rè của radio, anh không nhanh không chậm bổ sung thêm một câu: "Tôi không vội, cô ấy vẫn chưa đến, tôi sẽ từ từ chờ đợi. Đợi không được, vậy thì tôi sẽ đi tìm..."

Đợi không được, vậy thì tôi sẽ đi tìm-----

Tìm cô như bị câu nói đó chạm mạnh vào, khẽ run rẩy.

Không biết có phải dạo gần đây quá bận rộn và mệt mỏi, thần kinh vừa được thả lỏng, cô đã mơ màng buồn ngủ. Nhưng trong lúc cô sắp chìm vào giấc ngủ, thì chính câu nói của anh đã làm cho cô tỉnh ngủ hẳn.

Anh ho nhẹ một tiếng, giọng nói cũng trở nên trầm đi, nhưng vẫn mang theo ý cười, lời ra khỏi miệng như viên đá được ném xuống sông, gây ra một đợt sóng lớn.

Anh nói: "Thật xin lỗi, vì lý do công việc bận rộn không có thời gian rảnh, tôi sẽ dừng công việc này tại đây. Những buổi tối cuối tuần sau này, có lẽ không thể tiếp tục trò chuyện với các bạn nữa."

Dứt lời, anh lại bổ sung: "Nhưng sắp tới đây, tôi sẽ nhận một bộ phim truyền hình để lồng tiếng, cái này sẽ xem như là hứng thú, vào lúc tôi có thời gian rảnh tôi sẽ tiếp tục."

Mấy năm gần đây, Tùy An Nhiên không phải chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày anh rời xa nơi đây, nhưng cô không ngờ nó sẽ đến nhanh như vậy, đến mức cô không kịp trở tay.

Màn đêm đã yên tĩnh lại...

Tùy An Nhiên đợi khi chương trình kết thúc, lập tức đăng nhập vào Weibo.

Dòng trạng thái được anh đăng lúc chạng vạng đã bị người hâm mộ vào oanh tạc, đều là bình luận mong anh sẽ ở lại. Sau khi cô tải lại trang, mới dần dần thấy được rất nhiều giọng nói ủng hộ.

"Đình-----" một tiếng giòn vang.

Trang Weibo vắng vẻ của cô, thông báo có một dòng bình luận và một bài chia sẻ, cô vẫn chưa kịp mở ra xem, liền có hàng loạt bình luận lũ lượt kéo đến.

Tay Tùy An Nhiên run run mở ra.

Thời Ngô đã chia sẻ bình luận của cô, đồng thời trả lời lại: "Ngày tháng an nhiên, thích hợp kết hôn."

...Người mà trước nay chưa bao giờ trả lời bình luận, tại sao đột nhiên lại đổi tính???

Tùy An Nhiên còn chưa kịp tiêu hóa, Ôn Cảnh Phàm đã đăng tiếp một dòng trạng thái.

Thời Ngô: Rời đi, chưa bao giờ là sự kết thúc của cuộc gặp gỡ.

Bên dưới còn đính kèm thêm một đoạn ghi âm

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo chút khàn khàn: "Tham gia công việc này là ngoài ý muốn, kiên trì làm đến giờ phút này, cũng không hoàn toàn là vì yêu thích, mà còn là vì bầu bạn với một người. Bất luận là vì nguyên nhân nào, thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, mọi thứ cũng đã đổi thay. Tôi nghĩ

cô bé ngày đó đã không còn bàng hoàng luống cuống như trước nữa, dù chưa nhận được bất kỳ tin tức nào từ cô ấy, nhưng đây cũng chính là kết quả tốt nhất. Sau này, tôi sẽ dạo weibo nhiều hơn nữa, mỗi ngày đều lên check in thì mọi người thấy thế nào?"

Tùy An Nhiên lặng lẽ nhấn nút yêu thích... Đương nhiên là tốt rồi!

Mới vừa rồi cô vẫn còn đang ở trong trạng thái đau khổ, trong nháy mắt đã được những câu nói của anh làm cho mất tăm, đúng vậy, rời khỏi chương trình, chưa bao giờ là sự kết thúc của Thời Ngộ.

Và lại.. Cô hẳn là người hạnh phúc nhất mới đúng, tốt xấu gì cũng còn có thể gặp được người thật.

Tắm xong, Tùy An Nhiên nằm trên giường, nghe lại đoạn ghi âm của anh, bỗng cảm thấy cô bé mà anh nhắc đến ----- Dường như rất giống cô khi ấy...

Nhưng cô có nhắc qua với.... Ôn Cảnh Phàm sao.... Hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào cả...

*****

Mùa đông ở thành phố A lạnh lẽo lại dài dằng dặc, màn đêm ẩn núp phía xa.

Gần đây, khách sạn không đủ nhân lực, công việc của Tùy An Nhiên cũng được sắp kín lịch, cô đã liên tiếp ở trong khách sạn ba ngày liền, trực đêm hết hai lần.

Bên trong khách sạn không khí ẩm áp, phía chân trời đã có vài tia sáng yếu ớt xuất hiện. Rèm cửa sổ được thả xuống, chỗ giao nhau có một khe hở nhỏ, ánh sáng chính là từ nơi đó mà đến, để lại trên bàn một vệt sáng lạnh lẽo.

Tùy An Nhiên mệt mỏi đưa tay lên xoa mi tâm, mơ màng đánh vài cái ngáp, sau đó chỉnh lại chiếc áo khoác lông đắp trên người, rồi tựa lưng vào ghế chấn chỉnh lại tinh thần.

Gần đây, công việc tuy bận rộn, nhưng lượng công việc vẫn trong phạm vi chịu đựng được, cô đưa mắt nhìn PDA* của mình, rất tốt, chờ đến khi đổi ca trực là cô có thể nghỉ ngơi đến sáng hôm sau.

*PDA (Persional Digital Assistant): thiết bị trợ giúp kỹ thuật số cá nhân, xây dựng trên nền tảng là một máy tính cá nhân bỏ túi đầy đủ phần cứng và mềm để dùng

Vừa nghĩ như vậy, đầu óc liền tỉnh táo hẳn lên. Cô đứng dậy, vén rèm lên.

Ánh sáng tranh nhau ập tới, cô khẽ nhắm mắt lại, sau khi nhìn thấy vài tia nắng sớm yếu ớt, đèn hai bên đường vẫn còn đang toát ra ánh sáng màu vàng nhạt thời có cảm giác không phân biệt rõ hôm nay là ngày nào tháng nào.

Bên ngoài cửa sổ là một tầng sương mù dày đặc, từng giọt nước lăn dài theo hình vòng cung, nối tiếp nhau không dứt.

Đứng đến khi chân có chút mỏi, cô mới xoay người đi rửa mặt, lấy lại tinh thần rồi đi xuống đại sảnh.

Thang máy vẫn dừng lại ở tầng trên, cô liền nhấn nút đi xuống, nhìn từng con số thay đổi, rồi hướng về phía cửa thang máy, chỉnh lại vài sợi tóc chưa vào nếp.

Khi đến gần cửa thang máy, cô mới phát hiện vừa nãy khi chuốt mascara đã không cẩn thận, để lại một vệt phía dưới mí mắt.

Tùy An Nhiên "ơ" một tiếng, lấy khăn giấy từ trong túi ra, soi mặt mình trên cửa thang máy, cẩn thận lau đi. Cô không hề nhận ra thang máy đã dừng ở tầng của mình.

Cửa thang máy "đình" một tiếng mở ra-----

Tùy An Nhiên vẫn còn duy trì tư thế như vậy, vừa nâng mắt lên liền thấy cửa thang máy đã mở ra, để lộ gương mặt của mọi người trong thang máy... trong số đó còn có....

Tùy An Nhiên sững sốt, khuôn mặt cô đã nhanh hơn ý thức của cô một bước mà đỏ bừng lên.

Cô điềm tĩnh như thường đem khăn giấy vo lại rồi vứt vào thùng rác ngay bên cạnh, quay lại cười với mọi người trong thang máy: "Xin chào buổi sáng..."

Ôn Cảnh Phàm như đang cười, khoe miệng khẽ nhếch lên, thấy cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, anh liền tiến lên phía trước một bước chặn lại cửa thang máy: "Có phải muốn đi xuống không? Mau vào đi."

Ôn Cảnh Phàm mấy ngày trước mới vào khách sạn, ngoại trừ phòng anh ra, còn đặt thêm mấy phòng VIP liền kề nhau cho đối tác là bạn bè quốc tế sắp đến thành phố A để bàn bạc về các dự án hợp tác.

Vừa hay hôm đó Tùy An Nhiên được nghỉ ngơi, nên không có gặp được anh. Mấy ngày sau đó toàn bộ đều do trợ lý của Ôn Cảnh Phàm ra mặt, chưa từng thấy bóng dáng anh. Nhưng thật không ngờ là vào một buổi sáng như thế này....

Tùy An Nhiên trong lòng cảm thấy xấu hổ, trên mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, khẽ gạt đầu, nhấc chân bước vào trong.

"Xuống sảnh à?" Anh quay sang nhìn, thấy cô gạt đầu, mới nhấc xuống tầng một. "Sớm thế này, là tối hôm qua ở lại trực đêm sao?"

"Vâng, trực đêm hai ngày liền rồi." Vừa nói, con buồn ngủ lại bắt đầu xuất hiện, cô cúi đầu che miệng ngáp một cái, cô cảm thấy thức đêm đúng là một trong mười loại cực hình ở thời hiện đại.

Ôn Cảnh Phàm cúi đầu nhìn cô. Hai mắt đã đỏ quạch, sau khi ngáp liền có một tầng hơi nước hiện lên nơi đáy mắt, ướt ướt. Nếu quan sát kỹ còn có thể phát hiện hình ảnh mình xuất hiện trong con ngươi của cô, rõ ràng như tranh vẽ.

Bên dưới mí mắt đã được cô dùng kem che khuyết điểm che đi, nhưng dù vậy, vẫn có thể nhìn ra quầng thâm ở nơi đó.

Lúc thang máy đi xuống, phát ra tiếng động rất nhỏ

Ôn Cảnh Phàm nháp nhẹ môi dưới: "Khi nào thì tan việc?"

Tùy An Nhiên nhìn đồng hồ, rồi lên tiếng: "Vẫn còn một tiếng nữa."

"Ừm, tôi biết rồi."

Tùy An Nhiên hơi ngẩn ra, câu trả lời này là có ý gì đây...

Trong lúc nói chuyện, tầng mà Ôn Cảnh Phàm phải đi đã tới, khi thang máy đến, phát ra âm thanh nhấc nhở, anh xoay người nhẹ giọng trò chuyện vài câu với mấy vị đối tác sau lưng, rồi cùng họ đi ra khỏi thang máy.

Vừa đi được vài bước, liền dừng lại, quay đầu lại nhìn cô, dặn dò: "Đợi lát nữa nhớ để ý tin nhắn."

"Hà...."

Tiếng tắc tắc này thật sự không có cảm giác tồn tại, Ôn Cảnh Phàm cũng không nghe thấy, quay người liền cùng đối tác rời khỏi. Trước khi cửa thang máy đóng lại, Tùy An Nhiên vẫn dõi theo bóng lưng anh-----

Anh vừa nói vài câu tiếng anh giao tiếp, phát âm rõ ràng, chất giọng trầm thấp, là giọng Anh chính tông. Sáng hôm nay, cô không những được nâng cao tinh thần, mà cảm giác hạnh phúc cũng được tăng lên

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Trong vòng một tiếng tiếp theo, chỉ cần có thời gian rảnh là Tùy An Nhiên lại xem điện thoại, cẩn thận chú ý tin nhắn. Tuy cô không biết Ôn Cảnh Phàm muốn làm gì, nhưng nếu anh đã nói như vậy, đương nhiên sẽ gửi tin nhắn cho cô...

Thế nên một tiếng đau khổ chờ đợi đồng nghiệp đến đổi ca, cũng có thể khiến cô đặc biệt mong chờ.

Nhưng đáng tiếc là, cho đến khi người đồng nghiệp đến trễ năm phút, cô cũng không thấy điện thoại có chút động tĩnh nào. Ôi... Lẽ nào điện thoại của anh bị hỏng rồi sao?

Người đồng nghiệp thấy bộ dạng mất hồn của cô, không khỏi tò mò hỏi: "An Nhiên, chị vẫn chưa định về nhà sao?"

"Chị đi ngay đây." Tùy An Nhiên cười, nhìn màn hình điện thoại lần cuối, rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc, đi thang máy xuống tầng hầm lấy xe, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Do không ngủ đủ giấc, nên bây giờ trong đầu cô chỉ hiện lên hai chữ "đi ngủ" mà thôi, không còn việc gì quan trọng hơn việc này nữa.

Xe cô đã dừng ở tầng hầm hết ba ngày, đầu óc hỗn loạn của cô nhất thời không thể nhớ ra nơi xe đỗ lại, chỉ biết là nó nằm ở hướng đông.

Vừa đi, cô liền nghe thấy có người ở phía sau gọi tên cô. Giọng nói có hơi mơ hồ, cũng không được rõ lắm.

Tùy An Nhiên chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua----- Cả bãi đỗ xe trống rỗng, ngoài ánh đèn lơ mờ ra, cũng chỉ còn nhân viên bảo vệ vừa mới đổi ca đang ngồi trong phòng trực, yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng gió thổi qua.

Đúng lúc này, có một cơn gió lạnh thổi đến, sống lưng Tùy An Nhiên lạnh toát, cô rùng mình, gắng gượng quay đầu lại đi nhanh hơn.

Đợi đến khi tìm được xe mình, cô lấy chìa khóa ra, mở khóa, tay đặt trên nắm cửa dùng sức, vừa kéo cửa ra... Bên cạnh bỗng có một cánh tay đưa tới, nắm ngón tay thon dài, trực tiếp đè lên cửa xe, chỉ hơi dùng sức liền đem cửa xe đóng lại.

Ý nghĩ đầu tiên xẹt qua trong đầu Tùy An Nhiên không phải là "Có người ở sau lưng!", mà là ngày đó ở siêu thị, cô đứng ở kệ hàng gia vị để chọn giấm, cánh tay Ôn Cảnh Phàm cũng giống như bây giờ từ bên cạnh cô đưa ra, ngón tay thon dài dùng ở lọ giấm bên tay cô, nhẹ nhàng cầm lên.

Cô vừa quay đầu, liền nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh, đáy mắt phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn, trong trẻo lại sáng ngời.

Vừa nghĩ như vậy, phản ứng thứ hai của cô là lấy lại tinh thần, quay người lại nhìn, sau đó liền bị gương mặt gần trong gang tấc dọa tới mức lập tức buống tay, lùi về sau một bước đụng mạnh vào cửa xe.

Ôn Cảnh Phàm đưa tay lên đỡ cô, khẽ nhíu mày, giọng nói nhỏ nhẹ: "...Tôi đáng sợ như vậy sao?"

Tùy An Nhiên sững sốt, lắc đầu, không nói ra được một câu hoàn chỉnh: "Không... không có, là em... không nghĩ rằng anh sẽ xuất hiện ở đây... Anh ăn sáng xong phải đi làm à?"

"Gần đây tôi nghỉ phép để tiếp đón khách" Anh nhàn nhạt nhìn lướt qua cô, bàn tay đang đỡ cô hơi dùng sức, giúp cô đứng ngay ngắn lại: "Xin lỗi, lúc tôi chuẩn bị gửi tin nhắn cho em mới phát hiện..."

Ôn Cảnh Phàm dừng một chút, sau mới lên tiếng: "Mới phát hiện điện thoại đã hết pin."

"Hahaha." Tùy An Nhiên bật cười, thấy ánh mắt anh có ánh sáng lóe lên, nghiêm túc cúi đầu nhìn, lúc này cô mới thu lại nụ cười vừa rồi, chỉ hơi híp mắt lại, nói: "Không sao cả, anh tìm em có chuyện gì sao?"

Ôn Cảnh Phàm "ừ" một tiếng, âm cuối giương cao: "Tôi nhất định phải có chuyện gì đó mới có thể tìm em sao?"

Đương nhiên không phải....

Tùy An Nhiên lắc đầu, vừa định lên tiếng, anh đã dời mắt sang nơi khác, chỉ chiếc xe Land Rover của mình nằm gần đó: "Tôi đưa em về."

"Hả?" Tùy An Nhiên kinh ngạc.

"Bây giờ đang là giờ cao điểm đi làm, em xác định với trạng thái mệt mỏi của em có thể lái xe về nhà an toàn sao?" Anh hỏi ngược lại.

Tùy An Nhiên im lặng... Cô đứng là không tìm được từ nào để phản bác lại.

Ôn Cảnh Phàm tự nhiên tiếp lời: "Đúng lúc tôi đang rảnh rỗi, để tôi đưa em về."

Giọng nói ấy trầm thấp, dịu dàng ấm áp, nhưng hoàn toàn không cho phép từ chối.

Tùy An Nhiên nghĩ ----- cũng không đưa ra được lý do nào để từ chối anh, nếu hai người chỉ là quan hệ bạn bè thông thường, thì hành động này không có gì là không thể. Và lại, nhìn thế nào.... thì cũng là cô chiếm tiện nghi của anh nhiều hơn.

*****

Thời điểm này lượng xe lưu thông trên đường cực lớn, vừa ra khỏi khách sạn chưa bao xa, liền mắc kẹt trong dòng xe.

Ôn Cảnh Phàm nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô đang cố ngồi nghiêm chỉnh, không khỏi mím môi cười một tiếng: "Đoán chừng còn phải mắc kẹt một lúc đấy, em có thể nghỉ ngơi chút, đợi đến nơi tôi sẽ đánh thức em."

Làm gì có cái đạo lý nào mà người ta đã tốt bụng đưa cô về nhà, cô lại không cùng trò chuyện, mà còn có thể thản nhiên nằm ngủ khò khò đây!

Tùy An Nhiên bị ánh nắng mặt trời chiếu vào mắt có chút đau, cô nhắm mắt lại, nhích lại gần chỗ tối bên cửa sổ xe: "Em không sao, trực đêm không hẳn là không thể ngủ, chẳng qua là ngủ không được thoải mái mà thôi."

Ngón tay Ôn Cảnh Phàm đặt trên vô-lăng gỗ nhẹ: "Tại sao lại muốn theo nghề này, ngành dịch vụ rất vất vả."

"Trước đây em học hành không được tốt lắm..." Tùy An Nhiên mím nhẹ môi, đưa tay lên chắn ánh nắng, giữa lấy tư thế này mà quay đầu nhìn anh: "Sau này vào đại học A... điểm số vừa đủ vào ngành này, nên cứ như vậy mà bước tiếp."

Ôn Cảnh Phàm nhận ra sự khó chịu của cô, đưa mắt nhìn dòng xe chen chúc phía trước, suy nghĩ một chút, rồi đưa tay tháo dây an toàn.

Tùy An Nhiên nhìn hành động của anh, hơi bất ngờ: "Anh..."

Bên trong xe vang lên tiếng nhắc nhở chưa thắt dây an toàn, nhưng anh lại tỏ vẻ không nghe thấy, nghiêng người qua bên cô, trong nháy mắt đã cách cô rất gần. Gần đến mức giữa hai người chỉ cách một bàn tay, cô có thể nghe rõ cả tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh trong buồng xe yên tĩnh.

Tùy An Nhiên hoàn toàn hóa đá, nắm chặt dây an toàn cứng đờ nhìn anh, hô hấp có chút dồn dập: "Ôn Cảnh Phàm..."

"Hửm?" Anh đáp lại, rũ mắt xuống, ánh mắt quét qua người cô, thấy ngón tay trắng bệch do dùng sức của cô mới ngẩng đầu lên nhìn, đáy mắt đọng đầy ý cười: "Không cần căng thẳng, tôi chỉ muốn giúp em điều chỉnh lại ghế ngồi thôi."

Dứt lời, tay anh đã đặt lên nút điều chỉnh của ghế phụ, hạ thấp ghế xuống. Lúc làm điều này, anh vừa chú ý điều chỉnh ghế ở mức độ vừa phải, vừa nhìn vào mắt cô, sau đó đến cả khoe môi cũng dần dần nâng lên.

Mặc dù anh cười như được tắm gió xuân, nhưng rơi vào trong mắt của Tùy An Nhiên thì...

Gương mặt Tùy An Nhiên nóng đến đỏ bừng lên, cô né tránh ánh mắt của anh, trong lòng lại có cảm giác khóc không ra nước mắt ----- Cô lại tự mình đa tình rồi.

Tiếp đó đường xá đã khá hơn rất nhiều, Tùy An Nhiên xấu hổ đến không biết nên nói gì, Ôn Cảnh Phàm hiển nhiên cũng không có ý định trò chuyện. Hơn nữa cô cũng có chút mệt mỏi, nên mắt cô dần dần nhắm lại chìm vào giấc ngủ.

Khi xe chạy đến dưới khu nhà cô, Ôn Cảnh Phàm vừa muốn lên tiếng gọi cô, quay đầu liền thấy cô đã hô hấp đều đặn, bộ dạng không chút phòng bị. Anh cứ như vậy nghiêm túc quan sát cô một lúc, mới dời tầm mắt đi, tìm một nơi để đỗ xe, sau đó lật xem mấy quyển tạp chí kinh tế được đặt ở ghế sau.

Tùy An Nhiên ngủ rất bình yên, hơi thở tựa hồ cũng mang theo chút hương thơm ngọt ngào, bên tai là âm thanh nhẹ nhàng và quy luật, cô không phân biệt được đó là gì, nhưng lại cảm thấy rất yên tâm.

Tùy An Nhiên mơ một giấc mơ, cô thấy mình quay trở về Phạm Âm Tự của năm đó.

Nguyên nhân là khi cô học lớp mười, tình cảm của bố mẹ đã bắt đầu rạn nứt, nhưng vì cô mà họ vẫn cố giữ trạng thái cân bằng, rồi lại lén lút cãi và không ngừng. Đến năm lớp mười hai, tất cả mọi chuyện dần bộc phát...

Cô như rơi vào vòng xoáy, tinh thần và tâm lý đều chịu phải đã kích rất lớn, bệnh đến không dậy nổi. Sau khi cô nằm viện mấy ngày, hôn nhân của họ cũng hoàn toàn tan vỡ. Hai người họ lại bắt đầu cuộc tranh cãi mới chỉ vì chuyện phân chia tài sản và việc đi hay ở của cô.

Chính vào thời điểm đó cô được đưa lên Phạm Âm Tự.

Đó là lúc mùa hè vừa mới bắt đầu, cây cối sum xuê xanh ngát. Ánh mặt trời bao phủ cả núi rừng, khắp nơi ngập tràn hương thơm thoang thoảng của rừng trúc, không gian mang đầy sắc xanh.

Khi đó, đoạn đường đến Phạm Âm Tự không tiện đi xe, lúc sắp đến sườn núi đều phải đi bộ lên.

Chú tiểu mặc áo cà sa màu vàng đã đứng chờ ở đó từ sớm để dẫn cô đi lên.

Ngôi chùa sừng sững đứng đó, tường vàng ngói đỏ, vách đá xanh biếc một màu. Cổng chính rộng mở, bậc cửa bằng đá, ngăn cách hai thế giới.

Vì là ngày thường, nên phòng khách cũng không có bao nhiêu người. Gió từ trong sân thổi vào, để lại một luồng gió mát, vang vọng bên tai.

Phòng khách được quét dọn sạch sẽ, ngay cả vật trưng bày cũng đặc biệt gọn gàng, ghế tre, bàn gỗ, khắp phòng đều thoang thoảng mùi thơm từ gỗ. Đây cửa sổ ra, còn có thể nhìn thấy dãy núi phía sau, nơi đó rừng cây rậm rạp, chưa được khai phá, nên không có nhiều người đặt chân đến.

Nghe tiếng gõ mõ niệm phật, nghe âm thanh gió từ núi rừng, bỗng có cảm giác không còn phân biệt rõ năm tháng.

Và những điều này, đều là ký ức của Tùy An Nhiên về Phạm Âm Tự trước khi gặp được Ôn Cảnh Phàm.

Trong giấc mơ, giọng nói của chú tiểu dẫn đường dần trở nên mơ hồ, ánh nắng ảm áp, rừng trúc thoang thoảng, ngôi miếu cổ kính bỗng nhiên đều bị mây bay bao phủ, dần dần biến mất khỏi giấc mơ của cô.

Trong lòng Tùy An Nhiên sinh ra chút thất vọng, dường như tiếng kinh Phật vẫn còn bên tai, ánh lửa từ nhang đèn vẫn còn chập chờn lơ lửng, nhưng làm thế nào cũng không tìm được chút dấu vết.

Đột khi cô tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy trần xe. Cô mơ màng nhìn hồi lâu, ý thức mờ từ từ quay trở lại, cô nhẹ nhàng ngồi dậy...

Ôn Cảnh Phàm nghe thấy động tĩnh quay đầu sang nhìn, thấy cô đã ngồi dậy, liền lên tiếng nhắc nhở: "Trước tiên tháo dây an toàn ra đã."

Tùy An Nhiên ngoan ngoãn làm theo, vừa cúi đầu, phát hiện trên người đang đắp chiếc áo bành tô của anh, cô động dậy một cái, chiếc áo cũng theo đó mà trượt xuống.

Cô đưa tay giữ lấy áo khoác, ý thức vốn còn mơ hồ cũng dần dần thanh tỉnh lại: "Cám ơn..."

Ôn Cảnh Phàm chỉ nhìn cô một cái, không tiếp lời.

Tùy An Nhiên tháo dây an toàn, đem áo khoác trả lại anh, ánh mắt rơi vào quyển tạp chí đã được anh đọc hơn phân nửa, chậm chạp một hồi mới nhớ

phải nhìn đồng hồ.

Giấc ngủ này của cô... đã ngủ mê man hết mấy tiếng đồng hồ, bây giờ cũng đã một giờ chiều rồi!

Ôn Cảnh Phạm nhìn biểu tình của cô liền biết cô đang nghĩ gì, anh bình tĩnh nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Tôi còn chưa ăn cơm đây."

Tùy An Nhiên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14

*温景梵: Từ 梵 có hai cách đọc là Phạm và Phạn trong tiếng Phạn. Do mình nhầm lẫn trong lúc dịch nên từ chương này mình sẽ thay tên nam chính thành Ôn Cảnh Phạm nhé. Xin lỗi mọi người nhiều.

Tùy An Nhiên mở cửa, bước vào nhà. Một bên thay giày, một bên lấy đôi dép nam duy nhất từ trong tủ giày ra đặt trên tấm thảm lông cừu màu trắng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh: "Vậy anh ngồi ở đây một lát nhé, em vào trong rửa mặt."

Ôn Cảnh Phạm "ừ" một tiếng, đưa mắt nhìn cô, ngũ quan tuấn tú, đôi mắt thâm sâu: "Không cần để ý đến tôi, em cứ làm việc của mình đi."

Tùy An Nhiên ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại nghĩ: Nào dám không quan tâm anh...

Cô vội vàng rửa mặt, suy nghĩ một chút vẫn là quay về phòng ngủ thay một bộ quần áo thoải mái. Những việc này mọi ngày làm cũng cần ít nhất hai mươi phút, nhưng hôm nay chỉ trong mười phút ngắn ngủi cô đã sửa soạn xong.

Đợi khi cô bước ra, nhìn thấy Ôn Cảnh Phạm đang ngồi trên tay vịn của ghế sofa, bộ dạng có chút biếng nhác, cơ thể khẽ nghiêng về phía trước, chuyên chú quan sát vài con cá vàng trong bể cá trong suốt trước mặt.

"Lần trước đến hình như chưa có nhĩ?" Anh hỏi.

"Vâng, vừa mua được vài hôm." Cô vừa nói, vừa đi về phía phòng bếp, mở tủ lạnh nhìn một lượt: "Nấu mì được không?"

Cô hỏi xong nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh trả lời.

Tùy An Nhiên đợi thêm một lúc lâu, sau đó liền mang theo nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng khách. Cho đến khi đến chỗ giáp giữa phòng bếp và phòng khách, nhìn thấy một màn trước mặt thì hơi ngẩn ra.

Ôn Cảnh Phạm đúng là không nghe thấy cô hỏi gì, anh lúc này đang cầm lọ thức ăn cho cá, nghiêm túc cho chúng ăn.

Đợi nhiều ngày như vậy, vừa thấy thức ăn, mấy con cá vàng liền tranh nhau mà ăn lấy ăn để.

Ánh mặt trời từ bên ngoài lọt vào, hắt lên người khiến anh trông có vẻ biếng nhác.

Không biết anh nghĩ tới điều gì, cong môi cười lên, ngón tay chạm nhẹ vào đầu con con cá màu đen: "Ăn chậm thôi."

Giọng điệu ôn hòa, ngoài nụ cười nhẹ trên môi ra, còn mang thêm chút cưng chiều.

Làm xong mọi việc, anh mới phát hiện Tùy An Nhiên đang đứng gần đó, về mặt còn mang theo chút mơ màng phức tạp mà nhìn anh. Anh đặt lọ thức ăn cho cá xuống, hỏi: "Sao thế?"

Tùy An Nhiên giật mình lấy lại tinh thần, giờ gói mì trong tay lên: "Nấu mì được không?"

"Em quyết định là được." Giọng nói của anh trầm thấp, còn mang theo chút ý cười chưa kịp thu về, nghe đến tai Tùy An Nhiên nóng bừng cả lên, vội vàng đáp lại một tiếng, rồi xoay người đi đến nơi anh không nhìn thấy, đặt tay lên ngực, hít sâu một hơi...

Này, rốt cuộc anh ấy có biết giọng nói của mình có năng lực sát thương cỡ nào người khác hay không đây?

Tùy An Nhiên luôn sống một mình, lại thêm công việc bận rộn, thời gian không theo quy luật, nguyên liệu nấu ăn còn dư cũng không nhiều. Cô nhìn quanh một lượt, cảm thấy hơi đau đầu, chỉ có một túi trứng gà, hai quả cà chua, hai cây xúc xích hun khói với một bát nhỏ tôm nõn.

Cô đập hai quả trứng gà đánh tan trước, rồi cho dầu vào nồi làm nóng, nghĩ đến việc anh đang ngồi bên ngoài, trong lòng cứ nghĩ ngợi lung tung... Tùy An Nhiên làm thế nào cũng không nghĩ đến, có một ngày, giữa bọn họ lại có thể chung đụng như thế này.

Tựa như bạn bè, nhưng luôn thiếu một bước. Tiến không được, lui chẳng xong.

Dầu trong nồi bắt đầu nóng lên, vang lên tiếng "tách... tách..", cô lấy lại tinh thần, khẽ xoa nắn đầu mày, dùng bề mặt lưỡi dao vớt lấy cà chua đã được bổ sẵn, cho vào nồi.

Ôn Cảnh Phạm ngửi thấy hương thơm liền đi tới, cô đang cầm xẻng nhỏ xào thức ăn, thấy anh bước vào, liền chỉ vào phòng ăn: "Anh ngồi đợi một lát, chờ thêm mì vào nữa là xong, không quá mười phút là có thể ăn được rồi."

Ôn Cảnh Phạm không nhúc nhích, khẽ nghiêng người tựa vào khung cửa quan sát cô: "Hôm nay được nghỉ, vậy lúc nào thì đi làm lại?"

"Sáng sớm ngày mai." Cô vừa trả lời anh, vừa ném thêm chút gia vị, lại tiếp tục xào, sau đó cho thêm nước vào, đẩy nắp nồi lại nấu thêm chút nữa.

"Chủ nhật..." Anh ngập ngừng, dường như đang tìm cách diễn đạt, trông thấy cô vén lọn tóc rũ xuống ra sau tai, lộ ra đường cong xinh đẹp, chiếc cổ trắng nõn, mắt anh chột tột lại, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói cũng trở nên trầm đi: "Văn Ca hẹn tôi chủ nhật cùng đi leo núi, em có rảnh hay không?"

Lúc này, Tùy An Nhiên mới xoay người lại, đưa tay lên đếm ca trực của mình.

"Đỉnh núi là chùa Kim Quang, cơm chay ở đó rất nổi tiếng, nếu như em đi, hôm đó chúng ta sẽ ở lại đó dùng cơm." Anh nhìn vào mắt cô, cong môi cười, nghiêm túc nói: "Văn Ca cần giải sầu, em cần giảm bớt áp lực. Em thân là con gái, dù có yêu thích công việc thế nào đi nữa, thì cũng cần phải có thời gian nghỉ ngơi và vận động thích hợp."

Nhưng mà leo núi... Hoạt động cần thể lực như vậy, thật sự là kết hợp giữa vận động và nghỉ ngơi sao...

Trong khi cô vẫn còn đang suy nghĩ, liền thấy Ôn Cảnh Phạm không biết từ lúc nào đã đứng thẳng người đi về phía cô, lúc đi ngang qua cô có hơi dừng lại.

Tùy An Nhiên khó xử nhìn anh, không biết anh muốn làm gì.

Ôn Cảnh Phạm chẳng qua chỉ đi về bên cạnh cô một bước, tiến về phía bếp, mở nắp nồi nhìn vào trong----- Nước đã sôi, đang sùng sục nổi bong bóng.

Tùy An Nhiên "a" một tiếng, vừa định tiến lên cho mì vào, thì anh đã nhanh hơn cô một bước đem mì đang đặt trên thớt gỗ cho vào nồi, sau đó thông thả cầm đũa lên khuấy đều, quay sang nhìn cô qua màn hơi nước: "Em vẫn chưa trả lời tôi."

Ánh mắt anh trong suốt, cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy, khiến cô chẳng dám từ chối... Ngón tay cô không tự chủ mà vịn vào vạt áo, vốn là... cũng chẳng định từ chối.

"Chỉ ba người chúng ta thôi sao?"

Ôn Cảnh Phạm khẽ cười, lại nhìn cô một cái: "Hắn là còn có anh cả của tôi nữa."

Tùy An Nhiên: "... Anh cả của anh chẳng phải là sếp của cô sao, cùng BOSS lớn leo núi, còn có thể vui vẻ được ư...

"Cứ quyết định như vậy đi." Thấy cô im lặng, anh nhanh chóng quyết định.

Tùy An Nhiên sầu não, lúc này cô mới phát hiện dưới vẻ ngoài ôn nhu như ngọc.... Hóa ra anh vẫn còn một mặt như vậy.

Ôn Cảnh Phạm nhắc nhở, Tùy An Nhiên vốn còn định đưa tay đón lấy, nhưng tay vừa đưa ra, liền bị anh lên tiếng ngăn cản: "Nồi nặng lắm, tôi làm là được."

Không biết có phải buổi chiều hôm đó do ánh mặt trời quá đẹp, hay người trước mắt này vốn là người trong lòng cô nhiều năm, nên lời anh vừa nói ra, lại khiến lòng cô có chút chua xót.

Những lúc không có anh, mọi việc đều do một mình cô hoàn thành. Nồi nặng thì như thế nào? Chẳng qua là không có người cùng chia sẻ mà thôi.

Nhưng anh chỉ lơ đãng nói một câu như vậy, đã có thể làm tim cô mềm yếu hẳn, hóa thành dòng nước, nổi lên từng đợt sóng, thật lâu không thể lắng xuống.

*****

Hai ngày trôi qua, lại đến phiên Tùy An Nhiên trực đêm. Cô vừa vào ca trực chưa được bao lâu thì đã có một vị khách quan trọng vào ở, chờ thu xếp ổn thỏa cho khách quý, lại phân phó Trưởng bộ phận một số việc cần lưu ý, thì cô mới biết Văn Ca đang đợi mình ở đại sảnh.

Lúc cô xuống sảnh, liền thấy Văn Ca đang ngồi trước bàn lễ tân, trêu chọc Trương Mỹ, thấy cô bước tới, cô ấy mới đứng dậy, cầm lấy hộp điểm tâm và cốc trà sữa đi theo phía sau cô.

"Sao cậu lại tới đây?"

Văn Ca nhấc túi đồ trong tay lên: "Mang bữa ăn khuya cho cậu, nguội rồi vẫn có thể ăn, muộn chút nếu cậu cảm thấy đói thì có thể lấy ra lấp bụng."

Tùy An Nhiên kéo ghế cho cô ấy ngồi xuống nói chuyện, thấy vẻ mặt Văn Ca không có chút uể oải nào, bèn đưa tay lên nắm lấy cằm cô ấy nhìn chăm chăm một lúc lâu mới buông tay ra.

Văn Ca sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, bày ra dáng vẻ thẹn thùng, nháy mắt: "Gia cứ nhìn thiếp như vậy, có phải đã nhìn trúng thiếp rồi không, nhưng thiếp không bán thân đâu."

Tùy An Nhiên cười khê một tiếng, véo khuôn mặt mềm mại của cô: "Cậu không sao rồi chứ?"

"Nào có chuyện gì." Văn Ca ngồi ngay ngắn lại, bữu môi bất mãn: "Bây giờ biết quan tâm đến mình rồi à, trước đó sao chẳng thấy cậu gọi điện hỏi thăm chút nào?"

Tùy An Nhiên bình thản trả lời: "Ôn Cảnh Phạm có thể đến đưa cậu đi, mình còn lo cái gì chứ?"

Văn Ca "chặc..chặc" hai tiếng: "Xem ra cậu và chú Cảnh Phạm phát triển không tệ lắm nhỉ... Bắt đầu biết nói giúp chú ấy rồi."

Tùy An Nhiên nhìn cô liếc mắt một cái, trên mặt không chút gợn sóng: "Ôn Cảnh Phạm đã đồng ý đến đưa cậu về, thì nhất định sẽ không để cậu chịu thiệt thòi. Và lại, mình lúc nào cũng nói giúp anh ấy, đây cũng đâu phải là ngày đầu tiên cậu biết."

Văn Ca nhất thời bị nghẹn lời....

Một lúc sau, thấy cô vẫn không có chút phản ứng, Văn Ca gãi đầu hỏi: "Chủ nhật này cậu có rảnh không?"

Tùy An Nhiên đang chăm chú lướt weibo, nghe vậy ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên bật cười, lúc này cô mới nghiêm túc xoay người sang nhìn cô ấy: "Muốn hẹn mình đi leo núi sao?"

Văn Ca bất ngờ: ".... Làm sao cậu biết?"

Tùy An Nhiên cố ý vòng vo, sau mới lên tiếng: "Bởi vì Ôn Cảnh Phạm... đã hẹn mình rồi."

Văn Ca: "... " Thế giới này thay đổi thật nhanh a!

Đột nhiên, âm thanh thông báo trên weibo vang lên, cô liền nhìn thấy dòng trạng thái mới nhất của Thời Ngộ.

Thời Ngộ: Mấy hôm trước, đến nhà bạn ăn bữa cơm, lúc trở về Phạm Hi cứ dính lấy áo khoác của tôi, từ hôm đó mỗi lần tôi mở cửa bước vào, nó đều nhìn quanh sau lưng tôi... Rốt cục là ý gì đây?"

Ngón tay để trên màn hình điện thoại của cô chợt cứng đờ-----

Mấy hôm trước ăn cơm ở nhà bạn... Vậy người bạn này, là đang nói cô sao?

*****

Chủ nhật.

Trong phòng ngủ, rèm cửa sổ đóng chặt, một tia sáng cũng không lọt vào được, cả căn phòng tối đen, yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng "tích tắc" của kim giây đang chuyển động.

Chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường vang lên cùng lúc với đồng hồ báo thức.

Tùy An Nhiên mơ mơ màng màng vươn tay từ trong chăn ra vớ lấy điện thoại, sau khi nhấn nút trả lời thì đặt vào bên tai.

Vừa "Alo" một tiếng, liền nghe thấy giọng nói vui vẻ của Văn Ca từ bên kia vang lên: "An Nhiên à, cậu thức dậy chưa?"

"Chưa...."

"Tớ không đến nhà cậu nữa, tớ và chú út đang trên đường đi ăn sáng. Nhiệm vụ đón cậu tớ giao cho chú Cảnh Phạm rồi, chú ấy đã lên đường, cậu nhanh chút ra nghênh đón."

"..." Tùy An Nhiên vốn còn đang mơ màng đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

Tùy An Nhiên xoay người ôm lấy chăn ngồi dậy, liếc nhìn đồng hồ, tính toán thời gian, luống cuống tay chân chạy đi rửa mặt, thay quần áo.

Lúc Ôn Cảnh Phạm đến nơi, cô vừa sửa soạn xong.

Ôn Cảnh Phạm cầm bữa sáng đứng trước cửa, ngẩng đầu liền nhìn thấy cô đang đứng bên trong, vẻ mặt vẫn còn lờ mờ. Tay áo vén đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay trắng nõn, đang đưa lên vuốt mái tóc đen dài. Nhìn thấy anh, cô mới buông tay, mái tóc dài xõa ra, như tơ lụa thượng hạng, đen nhánh mềm

mại.

Cô lớn lên xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, có nét dịu dàng, xinh đẹp của người con gái Giang Nam. Đôi mắt đen như mực, trong suốt sáng ngời.

Anh đứng trước cửa nhìn cô, chỉ cảm thấy không khí sáng sớm hết như cô của giờ phút này, toát lên vẻ tươi mát trong lành.

Tùy An Nhiên lui về sau một bước, nhìn anh cười, rực rỡ như ánh nắng ban mai, tỏa sáng khắp căn phòng.

"Anh đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 15

Sáng sớm đầu đông ở thành phố A, anh đứng trong nắng, trên vai khoác một tầng sương mỏng, không khí tựa hồ cũng đọng lại thành sương, trong suốt lạnh lẽo.

Ôn Cảnh Phạm cúi đầu nhìn cô, tự nhiên hỏi: "Đã ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa..."

"Đúng lúc tôi có mang theo đây." Anh đưa túi giấy trong tay cho cô.

Tùy An Nhiên đưa tay nhận lấy, cách túi giấy vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ từ tay anh, cô cúi đầu nhìn, có chút khó xử: "Này, làm phiền anh rồi..."

"Thuận tiện thôi mà." Dứt lời, anh cất bước đi vào trong, khẽ nghiêng người lại, đưa tay đóng cửa.

Theo tiếng đóng cửa, không khí lạnh lẽo vào sáng sớm lập tức bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tùy An Nhiên ngồi xổm xuống, lấy dép nam từ trong tủ giày ra đặt cạnh chân anh: "Anh đợi chút, để em bày bữa sáng ra đĩa."

"Tôi không biết em thích ăn gì, nên tùy tiện mua vài món." Anh đáp lại một tiếng rồi theo cô vào phòng ăn.

Tùy An Nhiên mở túi giấy ra, lấy bữa sáng bên trong ra.

Có hai cốc đậu nành, vẫn còn tỏa hơi nóng. Vài chiếc bánh quẩy được bọc trong túi giấy, hai phần tiểu long bao, ngoài ra còn có thêm hai quả trà trứng gà.

Tùy An Nhiên vào trong lấy đĩa, ngửi thấy hương thơm từ món ăn, chỉ cảm thấy nơi cổ họng hơi căng lên, thèm thuồng đến nỗi hận không thể ngay lập tức động đũa: "Phiền anh rồi, những món này em đều thích cả."

"Thích là tốt rồi." Anh đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt nhàn nhạt, chỉ có ánh mắt là dịu dàng, như một con gió xuân.

"Em cảm thấy gần đây luôn làm phiền đến anh..." Tùy An Nhiên thấy anh cầm đĩa gấp một chiếc tiểu long bao lên ăn, cô cắn ống hút thấp giọng nói: "Nhân tình này sắp trà không nổi rồi."

Ôn Cảnh Phạm "ừm" một tiếng, môi bị dầu trong tiểu long bao nóng đến đỏ bừng, anh lấy khăn giấy lau miệng, sau mới không nhanh không chậm mà nói: "Nếu em nhìn trúng thì đó chính là nhân tình, giao thiệp giữa người và người, vốn đã không thể tính rõ ràng được."

Tùy An Nhiên lại yên lặng cắn ống hút, hóa ra trong mắt anh... hai người vốn chỉ là quan hệ giữa người với người...

Vừa nghĩ như vậy, tâm trạng vốn tốt đẹp lập tức trở nên buồn bực. Cô lơ đãng gặm hết một chiếc bánh quẩy, lại ăn tiếp tám cái tiểu long bao, giải quyết thêm một quả trà trứng gà, rồi uống cạn luôn cốc đậu nành nóng-----

Đôi khi cô phát hiện bản thân đã ăn quá nhiều, thì bụng cô đã trương đến mức khó chịu, mà thức ăn trên bàn đã bị cô càn quét chẳng còn thứ gì...

Cô cầm đĩa ngơ ngác nhìn chiếc đĩa trống rỗng trên bàn, lại nhìn đến vẻ mặt tràn đầy hứng thú của Ôn Cảnh Phạm, cả khuôn mặt nhất thời nóng dần lên----- Đến khi nào cô mới bỏ được cái thói xấu hề ngậy người là đầu óc lại trống rỗng đây!

"Nhìn em có chút gầy, tôi còn nghĩ rằng là do em ăn ít, xem ra không phải là nguyên nhân này rồi." Ôn Cảnh Phạm cười nói, đáy mắt cũng hiện lên ý cười, đứng dậy giúp cô thu dọn bát đĩa: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi thôi. Nếu không sẽ lỡ mất giờ cơm trưa."

Tùy An Nhiên "à" một tiếng, gương mặt vẫn còn chút nóng, cô cúi đầu, mái tóc đen dài thuận theo rơi xuống, che đi khuôn mặt cô.

Cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại.

*****

Thời gian còn sớm, người đi đường không nhiều. Land Rover chạy một đường không gặp trở ngại, còn may mắn đến mức đèn đỏ cũng không gặp phải.

Ôn Cảnh Phạm dừng xe ở gần đó, bên cạnh nơi đỗ xe là một cây cổ thụ, tán cây vươn rộng. Mặc dù vào mùa đông lá cây đã rơi rụng hết, nhưng chỉ cần nhìn vào tán cây rộng lớn vẫn có thể cảm nhận được cảnh quang mùa hè trước đó.

Giờ phút này, ánh nắng xuyên qua từng ngọn cây rơi xuống, trải khắp cả thân xe, như phủ lên đó một lớp vàng óng ánh.

Ôn Cảnh Phạm đang nhìn vào gương chiếu hậu, gương mặt góc cạnh, cánh tay đặt trên vô lăng khẽ chuyển động, lộ ra vòng trăng hạt làm từ gỗ từ đàn, ánh nắng vừa vắn rơi trên hạt châu, để lại một màu xanh trong suốt, khúc xạ lên đỉnh xe.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, khi tay anh để xuống, ánh sáng cũng theo đó mà tan biến.

Đỗ xe xong, hai người sóng vai đi đến chân núi gần đó. Cách chân núi một con đường có bố trí một đội cảnh sát giao thông từ thành phố A. Những ngày cuối tuần, dù cửa sắt đóng chặt, nhưng trên đường vẫn đầy người đến xe đi, cực kỳ tắc nghẽn.

Ôn Cảnh Phạm hiển nhiên cũng đã nhận ra, hỏi: "Lái xe được mấy năm rồi?"

"Một năm, thường cũng chỉ đi từ nhà đến khách sạn, vẫn còn là người mới..." Tùy An Nhiên trả lời.

Anh gạt đầu, giọng nói mang theo chút ý cười: "Khó trách."

Tùy An Nhiên: "... Anh là đang nhớ đến lần đó ở tiệm 4S, cô đỗ xe cả nửa ngày trời mà vẫn không được sao?"

Nhưng dùng đến từ "khó trách" này thì quá... xem nhẹ cô rồi, Tùy An Nhiên thầm rơi lệ.

Đội đến khi tới dưới chân núi, vẫn không thấy Văn Ca và Ôn Thiếu Viễn, Tùy An Nhiên vừa định gửi tin nhắn hỏi xem, thì di động của Ôn Cảnh Phạm đã vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, nói: "Là Văn Ca."

Bàn tay đang đặt trong túi áo lục lọi điện thoại của Tùy An Nhiên chậm rãi thu lại.

Sau khi bắt máy, không biết Văn Ca đã nói những gì, nhưng sắc mặt của Ôn Cảnh Phạm vẫn bình tĩnh như cũ, tia nắng ban mai chạm vào đôi mắt anh, nổi bật đến rực rỡ.

Cuộc nói chuyện ngắn gọn, anh chỉ "ừ" nhẹ một tiếng rồi ngắt máy. Sau đó liền giương mắt nhìn cô, khẽ mím môi.

Tùy An Nhiên bị anh nhìn đến chột dạ, anh không lên tiếng, nên cô đành phải chủ động hỏi: "Văn Ca gặp phải chuyện gì sao?"

"Bọn họ đi lên trước rồi." Anh nghiêng đầu nhìn dãy núi, như cười như không nói: "Họ để chúng ta tùy ý."

Để chúng ta tùy ý....

Chúng ta tùy ý....

Tùy ý....

Không biết có phải do giọng nói của anh quá êm tai, hay là câu nói này có ý nghĩ sâu xa, mà nó cứ quanh quẩn trong đầu cô suốt cả đường đi.

Trước đây, khi được nghỉ phép, Tùy An Nhiên sẽ đến phòng tập hoạt động gần cốt, nhưng về sau thì thời gian càng ngày càng không có quy luật, hơn nữa công việc lại nhiều, thói quen cách ngày đi đến phòng tập của cô hoàn toàn bị phá vỡ, nên cô không còn đi nữa.

Ngày thường cô còn cảm thấy bản thân luôn tràn đầy tinh lực, thân thể khỏe mạnh, nhưng hôm nay khi leo núi, cô mới nhận ra, dù mình không yếu ớt đến nỗi bị gió thổi bay, nhưng so với cái này thì cũng chẳng tốt hơn là bao.

Ôn Cảnh Phạm vẫn duy trì khoảng cách hai bước chân đi phía sau cô, thấy cô dừng bước, anh hí hóp mắt, cười lên: "Kiên trì thêm chút nữa thôi, chúng ta đến mái đình phía trước nghỉ chân chốc lát."

Tùy An Nhiên nhìn theo tầm mắt anh, mặt mũi trắng bệch: "Vẫn còn xa lắm..."

"Ngày trước ở chùa Phạm Âm, chúng ta cùng đi leo núi, một đường đến đỉnh núi cũng không thấy em nhắc qua chữ "xa". Ngọn núi đó còn không có thêm đá tinh xảo để đi lại dễ dàng như vậy cơ mà."

Vì là cuối tuần, nên người lên núi xuống núi đều có cả. Dừng ở đây để nghỉ ngơi thật sự không ổn chút nào.

Ôn Cảnh Phạm thấy cô đứng là không còn sức để đi nữa, liền giơ tay ra đỡ cô. Anh ngẩng đầu nhìn mái đình gần đó, giọng nói mang theo chút dỗ dành: "Nơi này chỉ cách mái đình một đoạn ngắn, tôi dìu em."

Tùy An Nhiên bị câu nói "tôi dìu em" của anh làm cho chấn động, liếc nhìn bàn tay trắng nõn thon dài của anh, khó khăn nuốt nước bọt, không cách nào từ chối: "Em tự mình có thể đi được."

Ôn Cảnh Phạm nhướn mày, cong môi cười: "Được."

Tuy đã vào mùa đông, nhiệt độ xuống thấp, nhưng một đường từ chân núi leo lên đến tận đây, cả người vẫn đổ đầy mồ hôi. May là cô đã chọn quần áo nhẹ nhàng thoải mái, nên cũng không cảm thấy quá áp bức.

Tùy An Nhiên nhắc chân đi về phía trước, vừa được một nửa liền không cất bước nổi nữa.

Bên tai ngoại trừ tiếng gió, thì chính là tiếng tim đập của chính mình, cô chớp mắt đôi môi có chút trắng, hít sâu một hơi... chỉ còn chút xíu nữa thôi.

Cô tự nhủ trong lòng, vừa chuẩn bị nâng bước đi tiếp, thì Ôn Cảnh Phạm đã tiến lên trước, nghiêng người chặn cô lại: "Không nên vội, trước tiên cứ hít thở sâu mấy lần đã."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng, có tác dụng an ủi lòng người. Tùy An Nhiên theo bản năng làm theo lời anh nói, hít sâu vài lần, hơi thở dần dần dịu lại.

Ngón tay anh gõ nhẹ lên vai cô: "Khi hít thở không thông thì không nên miễn cưỡng tiếp tục, thời gian vẫn còn sớm, em vội gì chứ?"

Dứt lời, anh buông tay ra, giọng nói cũng nhẹ đi mấy phần: "Lúc leo núi khẽ nghiêng cơ thể về phía trước sẽ tiết kiệm được chút sức lực, nơi này không phải khách sạn, em không cần đi đứng nghiêm chỉnh như vậy."

Tùy An Nhiên khó xử nhìn anh, thấp giọng phản bác: "Em quen rồi..."

Ôn Cảnh Phạm nhẹ giọng cười, thấy cô không còn thở gấp nữa, liền cất bước đi lên vài bậc: "Đi thôi, đến mái đình rồi nghỉ ngơi, nửa đoạn đường sau bằng phẳng hơn, sẽ không cần tốn sức như vậy nữa."

Tùy An Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, dáng người anh thẳng tắp, cả đoạn đường đều hô hấp vững vàng, thanh thản như đang tản bộ, nào giống người đang leo núi!

Còn Ôn Cảnh Phạm, lúc bước lên thềm đá cao, chậm rãi nắm chặt tay mình lại, khi cúi đầu xuống, bất giác nở một nụ cười.

Tùy An Nhiên dù đã lớn thêm năm tuổi, nhưng chung quy vẫn còn chút tính khí trẻ con. Vứt bỏ những lệ thường và nụ cười chuẩn mực, biểu tình chân thật này của cô, nhìn càng thuần mắt lại thoải mái.

Lần này đúng là một bước cũng không dừng, trực tiếp đi đến đình nghỉ mát.

Mái đình này là nơi duy nhất để mọi người dừng chân nghỉ ngơi trên sườn núi, trong đình đã có không ít người ngồi, tùm năm tùm ba lại với nhau.

Phong cảnh phía cuối mái đình rất đẹp, đưa mắt nhìn ra xa, có thể đem cảnh sắc nửa thành phố A đều thu vào mắt.

Dưới chân núi có một hồ nước, lúc ở dưới nhìn vẫn không thấy có gì khác biệt, nhưng giờ phút này đứng ở trên cao nhìn xuống, hóa ra hồ nước có hình trái tim. Nước hồ có màu xanh ngọc bích, nơi sâu nhất lại có chút xanh lam, tựa như một khối bảo thạch. Trên mặt hồ có một tầng sương mỏng ẩn hiện, hơi mỏng lung, ánh nắng trải rộng khắp hồ, mặt nước lăn tăn gợn sóng, dòng nước chuyển động như những vì sao lấp lánh.

Ôn Cảnh Phạm rời đi một lúc, lúc quay trở lại, trên tay đã có thêm hai chai nước suối, anh vịn nắp ra đưa cho cô: "Nước với khăn lông đều để ở chỗ Văn Ca rồi."

Câu giải thích của anh đến chậm cả nửa ngày khiến cô buồn bực không thôi.

Phí công cô cả đoạn đường đi đều nghĩ tới câu nói "để chúng ta tùy ý", thì ra chỉ là ý này...

Tùy An Nhiên cúi đầu uống nước, phát giác ánh mắt của anh rơi trên người mình, cô căng thẳng siết chặt chai nước, cầm chặt vào uống nước...

Đợi khi cô một hơi uống hết nửa chai nước, cuối cùng đã dừng lại lấy hơi, Ôn Cảnh Phạm mới lên tiếng hỏi: "Có cần tôi đi mua thêm một chai nữa không?"

Tùy An Nhiên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc, thể lực mà Tùy An Nhiên đã tiêu hao mới từ từ quay trở lại.

Đúng như lời anh nói, nửa đoạn đường sau đã thoải mái hơn rất nhiều. Đường đi bằng phẳng, mặc dù thêm đá không tinh xảo như phía dưới, nhưng cả đoạn đường đều được trải đầy đá xanh, khiến người ta có chút cảm giác vui vẻ.

"Phong cảnh ngày xuân ở nơi này mới đẹp." Ôn Cảnh Phạm vẫn đi bên cạnh cô, không nhanh không chậm, duy trì khoảng cách hai bước chân.

"Anh thường đến đây sao?" Cô hỏi.

"Chỉ ghé qua vài lần mà thôi, thêm lần này nữa là vừa khéo bốn mùa đều đến một lần, ở đây vẫn là cảnh vật mùa xuân đẹp nhất." Anh cúi đầu nhìn thêm đá: "Vào mùa xuân, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, sẽ có cảm giác cả thế giới đều nằm dưới chân mình."

Dứt lời, anh cười khẽ, đi nhanh hai bước sánh vai với cô: "Chùa chiền trên núi mặc dù không lớn, nhưng cũng là một trong những ngôi chùa hương khói hưng thịnh ở thành phố A, hơn nữa cơm chay lại nổi tiếng, nên khách đến viếng thăm nối liền không dứt. Em chưa từng đến đây lần nào sao?"

"Vẫn chưa." Tùy An Nhiên đưa tay lên sờ mũi mình, bẽn lẽn nói: "Em không hứng thú với những hoạt động cần đến thể lực..."

"Vậy thường ngày em thích những gì?"

"Nghe radio..." Vừa nói ra ba chữ này, Tùy An Nhiên như nghĩ đến điều gì, nghiêng đầu hỏi anh: "Không phải anh nói đã nhận lòng tiếng cho...."

Chưa kịp nói dứt câu, phía sau đã có người vừa thở hồng hộc vừa vui mừng kêu lên một tiếng: "Ôn Cảnh Phạm."

Tùy An Nhiên vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt như có điều suy nghĩ của Ôn Cảnh Phạm, trong lòng bất chợt rung mình, lúc này cô mới giật mình bản thân thiếu chút nữa đã đem chuyện cô biết anh ấy có một thân phận khác nói ra ---- Vừa nghĩ như vậy, trái tim nhỏ bé của cô liền run lên như vừa bị cuồng phong cán quét qua.

Người đàn ông phía sau lại gọi tên anh thêm lần nữa, anh vẫn không có ý định quay đầu lại nhìn, chỉ hơi cúi đầu, yên lặng đưa mắt nhìn cô: "Lòng tiếng gì cơ?"

Tùy An Nhiên cúi đầu cắn môi, mày nhíu chặt lại. Đang suy tính mình nên thẳng thắn để được khoan hồng, hay là đánh chết cũng không khai đây...

Chính vào lúc này, người đàn ông gọi tên anh đã chạy lên. Khi nhìn thấy cô đang đứng bên cạnh anh, thì hơi sững sốt, nhưng ngay lập tức liền nở nụ cười: "Khó trách có vài người hẹn anh nhiều lần, anh đều từ chối nói là có hẹn.... Thì ra là có thật."

Ôn Cảnh Phạm mở nắp chai nước uống một hớp, lạnh nhạt nói: "Bây giờ biết vẫn chưa muộn."

Người đàn ông đó tuổi xấp xỉ anh, quan hệ giữa hai người có vẻ khá tốt, nghe thấy thế cười càng sáng khoải: "Còn không nhanh chút giới thiệu cho mình, vị này là?"

"Tùy An Nhiên, bạn của tôi." Anh nghiêng người nhìn cô, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Vị này là Lục Dập Phương, em có ấn tượng không?"

Tùy An Nhiên ngỡ ngàng, thấy anh ta nhìn mình chằm chằm, liền ngượng ngùng lắc đầu, đành dùng ánh mắt chân thành, dò hỏi nhìn Ôn Cảnh Phạm... Người này, cô nên có ấn tượng sao?

Ôn Cảnh Phạm cười như không cười nhìn cô: "Là đạo diễn nổi tiếng trong nước, người cùng hợp tác với tôi."

Nửa câu sau không biết là do anh có ý hay vô tình, sau khi nói xong thì không giải thích gì thêm, nhưng ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Tùy An Nhiên bị ánh mắt như hiểu rõ tất cả của anh nhìn đến phát run, vội vàng tránh đi, đưa tay về phía Lục Dập Phương: "Chào anh, tôi là Tùy An Nhiên."

"Chào cô." Lục Dập Phương dịu dàng cười, bắt tay với cô, trong lúc đó không biết anh nhớ ra chuyện gì, ánh mắt có chút nghi ngờ: "Tên của cô... Hình như tôi đã từng nghe ai đó nhắc đến."

Lúc nói lời này, anh đưa ánh mắt dò xét nhìn Ôn Cảnh Phạm, nào ngờ người này sắc mặt không thay đổi nhìn lại anh...

Lục Dập Phương ho nhẹ, thân thiết nói với Tùy An Nhiên: "Đừng hiểu lầm, đây tuyệt đối không phải tôi cố ý bắt chuyện để tiếp cận cô đâu, tôi thật sự cảm thấy cô vô cùng quen thuộc... Cô có thể nói thêm vài câu không?"

"Hả?" Tùy An Nhiên kinh ngạc, nhưng nhìn về mặt nghiêm túc của Lục Dập Phương, không khỏi cười lên: "Giọng nói của tôi khiến anh cảm thấy quen thuộc?"

"Không chỉ giọng nói." Lục Dập Phương nhíu mày, lại quan sát về mặt bình tĩnh, nhìn không ra chút manh mối nào của Ôn Cảnh Phạm. "Giọng nói của cô rất hay, cô và Thời Ngộ quen biết với nhau trên mạng à? Đã có tác phẩm nào chưa?"

Tùy An Nhiên bị anh ta hỏi đến phát ngốc, hơn nữa vừa rồi cô đã lỡ lời, khiến cho Ôn Cảnh Phạm phát hiện có lẽ cô đã biết thân phận khác của anh, nếu bây giờ phủ nhận... liệu có ổn không?

Trong lúc cô đang do dự không biết nên trả lời thế nào, Ôn Cảnh Phạm đã giúp cô giải vây: "Cô ấy không phải là người trong ngành."

"Nhưng giọng nói rất hay lại quen tai a..." Lục Dập Phương thì thầm, nhưng nhìn đáng vẻ không muốn nói sâu thêm về vấn đề này của Ôn Cảnh Phạm, anh liền thức thời đem nửa câu sau nuốt vào bụng.

Đợi đến lúc họ lên tới núi thì vừa hay đến giờ cơm trưa.

Văn Ca chờ hai người họ đã lâu, sau khi cùng nhau dùng cơm chay, liền hoạt động tự do trong chùa.

Phía sau cánh cửa gỗ màu đỏ to lớn là một tòa bảo tháp nho nhỏ. Lầu tòa tháp làm trung tâm, xung quanh là một ao nước hình vuông, nước ao xanh biếc, trong vắt.

Đứng trên cây cầu đá, có thể nhìn thấy đàn cá chép đang thông thả bơi lội dưới ao.

Băng qua chiếc cầu đá là tới đại điện, trong điện có một pho tượng Phật mạ vàng, ngồi xếp bằng trên tòa sen, ngón tay khê cong lại, ngón cái và ngón giữa chạm vào nhau tạo thành vòng tròn, thần sắc Ngài bình yên ôn hòa, từ bi phổ độ.

Hai bên là tầng tầng lớp lớp cờ Phật giáo, trên án đầy ắp nhang đèn, tàn hương rơi trên mặt bàn, sắp nên ngưng kết lại thành từng lớp.

Bên trái đặt một chiếc bàn khác, phía trên đặt một lọ xăm và sách giải, Văn Ca hằng hái chạy đi xin quẻ, lúc quay lại thì mặt mày nhăn nhó, buồn bực không vui ngồi quỳ trước đệm quỳ đặt trước tượng Phật.

Tùy An Nhiên dạo một vòng quanh đại điện, lúc trở về liền nhìn thấy bộ dạng buồn bực của Văn Ca, không khỏi bật cười, bèn kéo cô nàng đứng lên hỏi: "Cậu làm sao thế? Không lẽ rút phải quẻ xấu sao?"

"Trong mắt cậu mình là loại người xui xẻo đến vậy sao..." Văn Ca mất hứng bĩu môi, khê ôm lấy cô cọ cọ, về mặt âm thầm: "Không nhắc đến chuyện bực bội nữa, chú Cảnh Phạm đã nói, chuyện xui xẻo thì không nên tin, tóm lại phải xem bản thân mình có tin hay không mà thôi."

Tùy An Nhiên giơ tay búng lên trán cô: "Cùng mình ra phía sau đi dạo được không?"

"Tất nhiên là được, chú Cảnh Phạm cũng đang ở hậu đường đấy."

Vì hậu đường là nơi ở của các sư thầy nên luôn trong trạng thái nửa mở cửa.

Lúc này ánh nắng ấm áp, Tùy An Nhiên bước tầng bậc thêm đi lên. Cô bước đi chậm rãi trên những phiến đá xanh, dọc theo con đường nhỏ, băng qua cây cầu gỗ, liền nhìn thấy hậu đường của Kim Quang Tự.

Tòa kiến trúc trước mắt có khoảng ba tầng, mái chùa uốn cong, những bức tranh được vẽ trên hành lang mạng đậm nét cổ kính. Cổng chính rộng mở, có trông thấy Ôn Cảnh Phạm và Ôn Thiếu Viễn đang đứng ở trong điện, không biết họ đang nói gì, nhưng về mặt có hơi nghiêm túc, để lộ nếp nhăn giữa trán.

Thấy hai người bọn cô đi tới, hai người họ liền bước qua bậc cửa đi ra.

Trên tay Ôn Cảnh Phạm vẫn còn đang cầm chuỗi tràng hạt quen thuộc, ngón tay khê động đây, từng hạt chuỗi lướt qua đầu ngón tay anh. Ôn Cảnh Phạm nói là có vấn đề khó khăn không giải quyết được, nhưng sau khi từ đại điện bước ra, anh vẫn bình thản như cũ, trên mặt không có chút lo lắng nào cả.

*****

Văn Ca vẫn nghĩ đến chuyện quẻ xăm khi nãy, một mực lôi kéo Ôn Thiếu Viễn cùng qua đó. Không có chút tình người đẩy Tùy An Nhiên cho Ôn Cảnh Phạm, lại còn tốt bụng lên tiếng: "Chú Cảnh Phạm rất quen thuộc nơi này, chủ mang cậu ấy đi dạo một chút nhé. Tuýp người không thích ra khỏi cửa như cậu ấy, nếu lần sau muốn đến Kim Quang Tự phụng chùng cũng chỉ có thể đứng dưới chân núi mà ngắm nhìn Phật quang thôi."

Tùy An Nhiên bị cô ấy nói đến đen cả mặt, vừa muốn phản bác lại, chợt nghe Ôn Cảnh Phạm cười đồng tình: "Nói cũng đúng."

Tùy An Nhiên: "..."

Văn Ca cười hi hi, ranh mãnh nháy mắt với Tùy An Nhiên, sau đó chạy nhanh như một con gió đuổi theo Ôn Thiếu Viễn.

Cách hậu đường không xa còn có một dòng suối, anh đã đến đây nhiều lần nên dẫn cô qua đó xem. Dòng suối chảy dưới chân mái đình, hẳn là đình này mới xây chưa lâu, lớp sơn đỏ vẫn còn mới, phía trên mái ngói được trang trí sống động như thật.

Đây có lẽ là nơi để khách hành hương nghỉ ngơi thường ngoạn, tuy cảnh sắc không thể tính là tuyệt đẹp nhưng cũng khá là tinh tế.

Nơi này không bóng người, yên tĩnh không một tiếng động. Ngay cả tiếng gió thổi qua cũng rõ ràng như tiếng ai vọng lại, trầm thấp, xào xạc.

Anh đi phía trước dẫn đường, Tùy An Nhiên theo phía sau, không xa không gần, từ đầu đến cuối đều giữ khoảng cách vài bước chân.

Đối với Ôn Cảnh Phạm, Tùy An Nhiên rất muốn đến gần anh, nhưng đồng thời cũng mang theo chút bàng hoàng bất an. Khoảng cách giữa hai người rất khó vượt qua, không chỉ về phương diện vật chất, mà còn về các mối quan hệ bạn bè, hoàn cảnh gia đình và cả các vấn đề khác nữa.

Mối quan hệ hai người bây giờ có thể coi là bạn bè, nhưng vì trong lòng cô cất giấu tâm tư khác, nên khi đối diện với anh, cô không thể bình tĩnh xem như không có chuyện gì được.

Đúng vậy, lúc này đây khi chỉ còn lại hai người, cô căng thẳng đến mức tay đầy mồ hôi. Ánh mắt cứ nhìn xuống dưới chân, hoàn toàn không phát hiện anh đã dừng lại đợi cô theo kịp.

"Lần đầu tiên gặp em là ở trong sân dành cho khách, em đang nằm sấp trên bàn chếp kinh" Đột nhiên anh mở miệng: "Sau đó tôi quay trở lại Phạm Âm Tự, xem qua kinh Phật do em viết, nó được đặt trên bàn trước tượng Phật."

Tùy An Nhiên gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Thật ra thì khi ấy em không thích học lắm, thành tích học tập cũng chỉ ở mức trung bình, có rất nhiều chữ trong kinh Phật em cũng không nhận biết nên mới phải chép cẩn thận thế."

Có lẽ Ôn Cảnh Phạm cũng không ngờ cô lại trả lời thành thật đến thế, nên anh hơi sững sốt rồi bật cười. Tiếng cười hơi thấp, lại khàn khàn, khiến cho Tùy An Nhiên cảm thấy lồng ngực mình như đang rung động theo anh.

"Vậy sao?" Anh thấp giọng hỏi ngược lại, tiếng cười càng rõ ràng hơn: "Khó trách có nhiều chữ lạ đều bị em viết sai."

"... Anh thấy hết rồi sao?" Tùy An Nhiên bối rối.

"Không xem kỹ." Anh dừng một chút, ý cười càng đậm: "Chỉ là lật xem vài tờ vừa lúc đều nhìn thấy..."

Sai rõ ràng đến vậy sao-----

Do đang suy nghĩ miên man nên cô không quan sát kỹ con đường phía trước, Tùy An Nhiên chỉ cảm thấy mình đã phải gì đó, mũi chân đau xót, cảm giác đau như bị kim châm vậy.

Cô vẫn chưa kịp nhận ra con đau đến từ đâu thì chân đã vướng phải một thứ, cả cơ thể mất trọng tâm, bổ nhào về phía trước-----

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17

"Cẩn thận."

Chỉ trong nháy mắt, Ôn Cảnh Phạm đã kịp phản ứng lại, vươn tay ra vững vàng đỡ lấy cô.

Ngón tay của anh hơi lạnh, giữ chặt cổ tay ấm áp của cô, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập, cô vẫn chưa kịp định thần sau "sự cố" thì đã cảm nhận được nhiệt độ từ tay anh.

"Em không nhìn đường sao?" Giọng nói của anh hơi trầm xuống, bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô chợt dùng sức, kéo cô đứng vững.

Tùy An Nhiên đỏ mặt không dám nhìn anh, muốn nói lời cảm ơn, nhưng lại chẳng mở lời được... Rõ ràng cô muốn để lại ấn tượng tốt cho anh, nhưng cả ngày nay cứ xuất hiện đủ loại vấn đề.

Vừa nghĩ như vậy, cô đưa tay ôm mặt, thàn than: "Thật là mắt mặt mà."

Đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy anh lên tiếng, Tùy An Nhiên cảm thấy vừa thấp thỏm vừa xấu hổ, cô nghĩ nghĩ rồi hé mắt nhìn anh.

Vừa hé mắt đã bắt gặp ngay ánh mắt của anh, trắng đen rõ ràng, ý cười ngập tràn trong đáy mắt.

Đôi tai vốn đã hơi đỏ của Tùy An Nhiên bỗng chốc nóng bừng lên-----

Thật là từng giây từng phút đều cảm thấy mặt mình đỏ đến mức muốn nổ tung.

May thay, anh cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Cả một buổi chiều, hai người cùng ngồi trong đình, tán gẫu về kinh Phật, về Văn Ca, và cả công việc của nhau.

Anh không hỏi về Phạm Âm Tử, không hỏi cuộc sống của cô sau khi rời khỏi nơi đó, không nhắc đến chuyện lòng tiếng mà cô vô tình buột miệng nói ra lúc ban sáng, cũng không hề nói đến bất kỳ chủ đề nào khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Hai người giống như bạn bè lâu ngày gặp lại, bất giác đã kéo gần khoảng cách của nhau.

Sự thật thì... họ đúng là rất lâu rồi mới gặp lại.

Lúc Tùy An Nhiên đi theo anh xuống núi, còn mơ màng nghĩ, quả nhiên là người mình thích, dịu dàng đến từng chi tiết khiến tim cô đập loạn không ngừng.

Con đường xuống núi thoải mái hơn không ít, lại có Văn Ca ở bên cạnh ríu rít như chú chim nhỏ. Mãi đến khi xuống núi, Tùy An Nhiên giật mình quay đầu nhìn lại ngôi chùa trên đỉnh núi, chợt có chút thần thờ.

Buổi sáng cô mất gần nửa cái mạng để leo lên, kết quả cứ như vậy mà xuống núi rồi sao?

Giờ phút này đứng dưới chân núi chuẩn bị trở về, cô muốn hỏi tường lại cảm giác mệt mỏi nhưng vẫn cần rằng chịu đựng lúc buổi sáng, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Công ty Ôn Cảnh Phạm có việc gấp cần xử lý, nên sau khi xuống núi anh đã một mình rời đi trước.

Tùy An Nhiên và Văn Ca cùng nhau ngồi xe của Ôn Thiếu Viễn. Lúc xe chạy lên cầu vượt, Tùy An Nhiên từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài, xa xa là biển rộng mênh mông, sóng vỗ trập trùng, nước biển cuộn trào, tàu thuyền dập dờn theo từng con sóng.

Trong lòng Tùy An Nhiên thoáng chốc đã yên tĩnh lại, cô rối rắm một lúc rồi quyết định lấy di động ra nhắn tin cho Ôn Cảnh Phạm.

"Thời Ngộ đại đại, thật ra em là thánh giả của anh, rất thích giọng nói của anh. Không nói cho anh biết là vì không muốn khiến anh hiểu lầm, em biết anh vốn không thích nhập nhằng giữa thế giới ảo và thế giới thật... Hơn nữa, em cũng không có ý định bám váy anh. Có trời làm chứng!"

Viết xong tin nhắn, cô đọc đi đọc lại nhiều lần, thấy không có vấn đề gì mới kí tên, quyết tâm nhấn nút gửi đi.

Văn Ca quay lại trông thấy dáng vẻ cứng ngắc như đối đầu với quân địch của Tùy An Nhiên, liền tò mò đưa tay chọc chọc: "Sao thế? Sao vẻ mặt cậu lại oanh liệt vậy?"

Tùy An Nhiên yên lặng đem di động cất đi, nhẹ giọng nói: "Không có gì, mình chỉ đang tranh thủ thắng thần để được khoan hồng thôi..."

"Hả?" Văn Ca khó hiểu nhìn cô.

Ôn Thiếu Viễn quan sát Tùy An Nhiên qua gương chiếu hậu, khẽ cong môi cười thích thú.

*****

Ôn Cảnh Phạm chạy xe xuống tầng hầm công ty, xe vừa dừng lại, di động liền rung lên vài cái. Anh nhìn thoáng qua, ánh mắt vừa chạm đến tên người gửi thì hơi ngập ngừng, đưa tay cầm lấy điện thoại.

Vừa mở khóa màn hình, chợt cửa sổ xe bị ai đó gõ nhẹ vài cái.

Anh nhú mày nhìn qua, gương mặt bên ngoài cách cửa xe rất gần, tay đặt lên cửa xe cố gắng nhìn vào trong, thấy anh nhìn sang, toét miệng cười tiếp tục gõ nhẹ: "Tổng giám đốc Ôn..., Tổng giám đốc Ôn..."

Ôn Cảnh Phạm cất di động, theo anh ta vào thang máy: "Thế nào rồi? Đã điều tra ra kẻ nào chưa?"

"Vẫn chưa ạ." Trợ lý sắc mặt cứng đờ, thở dài: "Việc này được làm vô cùng sạch sẽ không để lại chút dấu vết. Nhưng tôi tìm được vài đối tượng khả nghi..."

"Nếu như chỉ là nghi ngờ chủ quan của cậu thì không cần nói tôi biết." Ôn Cảnh Phạm ngắt lời, nhìn anh ta lạnh nhạt nói: "Niềm tin vốn là thứ rất yếu ớt, chỉ dựa vào cảm giác của bản thân mà hoài nghi để rồi phủ định người khác không chỉ sẽ khiến người vô tội bị tổn thương, mà còn ảnh hưởng đến phán đoán sau này. Hơn nữa, để tin tưởng một người rất khó, một khi nó đã bị phá hủy thì muốn gây dựng lại còn khó hơn lên trời."

Sau khi anh dứt lời, người trợ lý chỉ đành im lặng.

Ôn Cảnh Phạm ấn nút thang máy, vừa đợi vừa lấy điện thoại ra, còn không quên hỏi trợ lý: "Cậu là cảm thấy tôi nói không đúng? Hay là cảm thấy suy

nghĩ của tôi quá..."

"Tổng giám đốc Ôn nói rất đúng, ngay từ đầu anh bảo tôi đi tìm chứng cứ đã nhắc nhở tôi không được tùy tiện nghi ngờ bất kỳ ai, đây là lỗi của tôi."

"Là phản ứng của người bình thường thôi, bắt gặp vấn đề như vậy đều sẽ nảy sinh bản năng như thế. Công ty vừa mới chuyển về đây, lại thay đổi nhân sự, nhân viên mới vào nhiều, khó tránh khỏi sẽ có tình huống như vậy xuất hiện." Anh dừng một lát, nâng mắt nhìn người trợ lý bên cạnh: "Phản ứng loại trừ ai cũng sẽ có, nhưng thân là cấp quản lý thì phải đối xử bình đẳng, bằng không sẽ rất dễ thiên vị."

Trợ lý hơi mím môi, nở nụ cười: "Dạ, tôi đã biết, chuyện này tôi sẽ theo ý của ngài phân phó xuống dưới."

Ôn Cảnh Phạm gật đầu, đi cùng trợ lý vào thang máy.

"Tổng giám đốc Ôn, chúng ta đến chỗ nào trước ạ?"

"Đến phòng giám sát trước." Anh trả lời.

Trợ lý còn muốn nói gì đó, sau khi ấn xong tầng cần đi quay lại nhìn anh thì thấy anh đang chăm chú xem điện thoại, nên đành thôi.

Tin nhắn chưa đọc hơi nhiều, sau khi xóa bớt tin nhắn, ngón tay anh lướt lên, thấy tên người gửi là "Tùy An Nhiên" liền nhấn vào.

Đây là lần đầu tiên cô gửi tin nhắn cho anh, mà còn là...

Ôn Cảnh Phạm khẽ nhủ mảy, sau khi đọc xong nội dung tin nhắn, anh hơi giật mình, nhưng ngay sau đó không nén được cười ra tiếng.

Tiếng cười không hề che giấu, thanh âm trầm thấp, giống như những âm trầm của tiếng đàn Cello, âm sắc đẹp đẽ trầm ấm, nhưng vì được đè nén, nên thấp thoáng mang theo chút quyến rũ.

Trợ lý nghe đến tai như muốn nhũn ra, con tim như có kiến cắn, nghe hay đến nỗi khắp người ngứa ngáy....

Cậu ta làm như không có việc gì, thông qua mặt kính trên thang máy len lén nhìn qua-----

Ôn Cảnh Phạm vừa khéo đứng dưới ánh đèn, tuy cúi đầu không nhìn rõ sắc mặt, nhưng khóe môi cong lên không thể giấu được tâm trạng vui vẻ của anh lúc này.

Trợ lý yên lặng thu lại ánh mắt, có chút khó hiểu... Bây giờ còn có chuyện gì có thể khiến tổng giám đốc vui vẻ đến mức bật cười?

Ôn Cảnh Phạm nhìn tin nhắn kia thật lâu, sau khi thu lại nụ cười thì khẽ nhủ mảy. Ánh đèn trong thang máy sáng rực, roi lên gương mặt anh, trong lúc đó anh đã quay về với gương mặt lạnh nhạt quen thuộc.

Ôm ấp hồi ức không phải chỉ có mình Tùy An Nhiên, chính Ôn Cảnh Phạm cũng vậy.

Trong trí nhớ của anh cũng có một người vốn phải là một vị khách qua đường vội vã, nhưng chẳng hiểu sao bóng hình đó lại cứ mãi ở yên đó không chịu rời đi.

Anh nhớ lại dáng vẻ của cô cách đây không lâu ở khách sạn Thịnh Viễn, cô duyên dáng đứng dưới ánh đèn thủy tinh, vóc người thẳng tắp, đôi mắt đen láy lấp lánh, chỉ đứng cách anh vài bước yên lặng nhìn anh.

Có lẽ ngay chính cô ấy cũng không biết, biểu cảm trên gương mặt cô lúc ấy không được tự nhiên. Khóe môi mím chặt, nụ cười gượng gạo.

So với năm năm trước, dáng vẻ của cô không thay đổi là bao, chỉ là gầy hơn trước rất nhiều, đồng thời cũng cao hơn. Ngũ quan cũng trở nên tinh xảo hơn, là một vẻ đẹp dịu dàng nhưng tiến thẳng vào lòng người.

Vốn tưởng rằng đã lâu không gặp, nhưng hôm nay xem ra, suy đoán của anh đã dần dần nổi lên mặt nước.

*****

Sau khi Tùy An Nhiên về đến nhà, cô tắm rửa xong thì lấy bánh chèo ra hâm nóng lại xem như cơm tối.

Trong lúc làm những việc này, cô luôn đặt đi động ở nơi dễ quan sát nhất, hơn nữa để đề phòng vạn nhất... Cô không chỉ cài đặt chế độ rung, mà còn vặn âm lượng lên mức to nhất.

Nhưng đến lúc cô no bụng, thu dọn phòng bếp xong vẫn không nhận được tin nhắn của anh.

Chẳng lẽ đây là dấu hiệu tuyệt giao?

Không phải đâu, Ôn Cảnh Phạm tuyệt đối không phải là loại người nhỏ nhen như vậy... Nhiều nhất cũng chỉ tức giận nói một câu: "Em đúng là kẻ tiểu nhân hèn hạ, em giấu tôi cũng cực khổ quá đấy!"

Nhưng loại khả năng trên cũng rất khó xảy ra, trừ phi sao Hỏa đụng đụng Địa cầu hay đến ngày tận thế. Một người tính tình ôn hòa như anh, dù cho có khó chịu không vui, cũng chỉ khéo léo nói một câu: "Thật vinh hạnh."

Nghĩ vậy cô liền vui vẻ lăn qua lăn lại trên sofa, sau đó trông thấy bể cá vàng bên cạnh thì bò dậy nghiêm túc cho chúng ăn.

Lúc này điện thoại bỗng vang lên, tiếng chuông đặc biệt lớn trong căn phòng yên tĩnh.

Tùy An Nhiên giật bắn mình, thức ăn trong tay rơi hơn phân nửa vào nước. Cô chẳng màng đến nó mà vội vàng nhảy xuống sofa, chạy vài bước tới phòng ăn cầm lấy điện thoại đang đặt trên bàn lên.

Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi là Văn Ca liền thất vọng cực độ...

Thế nên khi bắt máy, giọng nói cô cũng trở nên uể oải.

Văn Ca khoanh chân ngồi găm tảo trên sofa, cô vốn là thám dò được tin tức mới nhất về "kẻ địch" của Ôn Cảnh Phạm định kể cho Tùy An Nhiên nghe, nhưng vừa nghe giọng của cô ấy thì cô đã đem nó vứt lên chín tầng mây.

Văn Ca: "Cậu bệnh à? Sao nghe giọng buồn bã ủ rũ thế?"

"Không có, mình đang đợi điện thoại... Kết quả điện thoại đúng là đã vang lên, nhưng người gọi lại là cậu." Thật là thất vọng không lời nào tả xiết.

Văn Ca đen mặt: "Minh khinh, Tùy An Nhiên cậu quá đáng thật đấy! Nói mau, cậu đang đợi điện thoại của ai thế? Không phải của chú Cảnh Phạm chứ..."

Tùy An Nhiên vừa định nói "Đúng", nhưng còn chưa mở miệng, Văn Ca đã hỏi liên mồm: "Mình nói này, cậu và chú Cảnh Phạm rốt cuộc như thế nào rồi? Mình cảm thấy hai người rất có hi vọng đấy... Nhanh kể mình nghe hai người tiến triển tới bước nào rồi?"

Chữ "Đúng" kia bị Tùy An Nhiên nuốt vào bụng. Nếu như bây giờ thừa nhận, không chừng giây tiếp theo cô ấy sẽ chạy tới nhà cô mất...

Sau khi cúp điện thoại, cô cũng không còn tâm tư chờ đợi anh trả lời nữa. Cô đặt di động lên bàn rồi ôm lấy bể cá đi thay nước.

Ngày ấy tan tầm, lúc đi ngang tiểu khu, Tùy An Nhiên nhìn thấy một người phụ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi, nét mặt có chút đau thương đang đẩy xe chất đầy cây cảnh, cá vàng, rùa, chuột lang và vài chú thỏ con.

Vốn xe cô đã chạy qua, nhưng nhìn hình ảnh ấy qua kính chiếu hậu, cô lại nhớ đến người mẹ đang ở thành phố L, trong lòng chua xót, cô quyết định quay xe trở lại.

Mua vài chậu xương rồng dễ chăm sóc cùng với mười con cá vàng...

Cô không phải là một người có tính nhẫn nại, lại thêm công việc bận rộn, năng lực chăm sóc cũng có hạn, chỉ có thể chọn vài món bản thân đủ khả năng chăm sóc. Vừa khéo trong nhà có bể cá, nên cô chọn mua mười con cá vàng mang về nhà.

Cho tới bây giờ chỉ còn..... bảy con.

Thay nước xong, cô ôm bể cá đặt lại vị trí cũ, cho thêm thức ăn mới vào.

Cùng lúc đó, tiếng tin nhắn điện thoại vang lên, cô cúi đầu xuống nhìn, tên của Ôn Cảnh Phạm bất ngờ hiện lên trên màn hình-----

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18

Nội dung tin nhắn của Ôn Cảnh Phạm rất đơn giản: "Tôi đoán ra rồi."

Tùy An Nhiên nhìn nội dung tin nhắn, nở nụ cười. Đột nhiên cô nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên của hai người.

Cuộc gặp gỡ đó là như thế này.

*****

Phạm Âm Tự.

Phạm Âm Tự nằm trên một ngọn núi, con đường nhỏ lên núi có chút dốc, đá xanh trải dài, cả đoạn đường quanh co uốn lượn. Ngôi chùa nghiêm trang thấp thoáng giữa hàng cây xanh.

Tường vàng, ngói đỏ, Phạm Âm Tự đứng sừng sững giữa làn sương khói, tựa như tiên cảnh không nhiễm chút bụi trần.

Tiếng chuông chùa từ tòa tháp cổ kính khoan thai truyền đến, Tùy An Nhiên tỉnh giấc, vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, xa xa chân trời đã hừng sáng.

Phạm Âm Tự lưu truyền đến nay đã được trăm năm, hương khói nghi ngút, chưa từng suy yếu, là một nơi tốt để lễ Phật tịnh tâm.

Tùy An Nhiên đã đến đây được vài hôm, sáng sớm cô dùng cơm chay rồi cùng các sư thầy đi lễ Phật niệm kinh, xế chiều thì ở trong phòng chép kinh Phật, bình yên tự tại.

Mấy hôm trước, khi chưa đến Phạm Âm Tự, khắp người cô đau đớn, hết như một con nhím xù lông về phía gia đình mình. Nhưng sau khi đến đây, những chuyện không vui này đã dần mờ nhạt đi.

Lúc mới bắt đầu chép kinh Phật, Tùy An Nhiên cả đêm đều mơ thấy ác mộng. Trong giấc mơ, tất cả mọi giác quan đều rõ rệt như thực, giống như cô đang tự mình trải qua vậy, nhưng trong nháy mắt giật mình thức tỉnh, cô lại không thể nhớ nổi bất kỳ điều gì.

Cô vốn rất nhát gan, bị dọa liên tiếp hai ngày như thế, liền quyết định đổi phòng.

Ngày ấy, Tùy An Nhiên cùng đại sư tĩnh tọa nửa giờ đồng hồ, nghe thầy tụng kinh niệm Phật, sau đó cô liền đem chuyện khiến cô hoang mang mấy ngày nay nói cho thầy biết.

"Sợ là điều tất nhiên, thí chủ không cần cảm thấy khó mở lời. Cũng không phải là không thể chép kinh Phật nữa, mơ thấy ác mộng chẳng qua chỉ là cách để thí chủ hóa giải tội ác. Kỳ hạn ba ngày, đến hôm nay, cũng là lúc "sau cơn mưa trời lại sáng" rồi."

Sau cơn mưa trời lại sáng?

Khi ấy, Tùy An Nhiên không thể hiểu rõ ý nghĩa sâu xa trong câu nói đó, cô vẫn đang trong cơn ác mộng của cuộc đời, làm sao có thể thoát ra được đây.

Buổi chiều, cô thu dọn bàn ghế tiếp tục chép kinh Phật. Trước khi đến Phạm Âm Tự, cô không có tín ngưỡng nào cả, ngay cả việc chép kinh Phật cũng chỉ vì muốn tịnh tâm, nhưng giờ đây nhìn thấy những chữ kì lạ này, lại nảy sinh cảm giác bình thản mà từ trước đến nay chưa từng có.

Bởi vì trong phòng khá là oi bức, nên cô quyết định dọn ra bàn đá phía ngoài sân để tiếp tục ghi chép. Ngoài sân cây xanh rợp bóng, bàn đá được đặt dưới gốc cây mang theo cảm giác mát mẻ.

Cô cầm lấy bút máy, nghiêm túc viết từng chữ một.

Xa xa vang lên tiếng bước chân, nhưng cô không hề bị ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục yên lặng ngồi đó ghi ghi chép chép.

Là một vị khách hành hương đang cùng đại sư bước từng bậc thang đi lên. Đợi họ đến gần, Tùy An Nhiên mới nghe được giọng nói của anh ta, là một chất giọng dịu dàng ấm áp, mang theo chút gọi cảm.

Tùy An Nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện liền ngẩng đầu nhìn lên, vừa khéo chạm phải ánh mắt của người đó. Một đôi mắt đen như mực, tựa như một dòng suối lạnh lẽo, trong veo và lạnh lạnh.

"Bầu trời có chút âm u, hẳn là sắp có một trận mưa đông rồi, thí chủ vẫn là nên sớm vào phòng thì tốt hơn." Đại sư mỉm cười với cô, sau đó đưa tay lên mời người thiếu niên đi vào cửa nhỏ bên cạnh: "Thí chủ, xin mời đi bên này."

Ôn Cảnh Phạm khẽ gật đầu, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người cô.

Đôi mắt đen láy của cô nhìn anh không chớp, ngũ quan tinh xảo, gương mặt trong trẻo lạnh lùng. Bàn tay đang cầm bút máy của cô nhỏ nhắn, trắng nõn; tay còn lại thì đang đề chặt tờ giấy trắng chứa đầy những hàng chữ nắn nót.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau trong phút chốc, sau đó cô yên lặng cúi đầu, tiếp tục chuyên tâm chép kinh Phật.

Không lâu sau, trên trời mây đen đua nhau kéo đến, gió mạnh mẽ thổi qua, phía chân trời bỗng có một tia chớp lóe lên. Tùy An Nhiên nhanh chóng thu dọn đồ đạc trở về phòng, vừa đi đến trước cửa phòng, cánh cửa đôi điện liền vang lên tiếng kéo kẹt, cô ngẩng đầu nhìn sang, chính là người thiếu niên khi nãy.

Dường như anh ta đang chuẩn bị ra ngoài, trông thấy cô đang đứng ở đối diện, liền khách khí gật đầu, lướt nhanh qua cô.

Có lẽ phần lớn những cuộc gặp gỡ đầu tiên đều như vậy, chẳng qua chỉ là trong cùng một thời gian, một địa điểm gặp được một người cũng vừa vặn ở đây. Không có quá nhiều bất ngờ, cũng không có quá nhiều nhớ thương.

Chỉ là đúng lúc, tôi ở nơi này, và anh cũng ở đây. Anh mở cửa ra, vừa khéo lại nhìn thấy tôi.

Nhưng Tùy An Nhiên chưa từng nghĩ rằng, đây chẳng qua chỉ mới là sự bắt đầu của hai người mà thôi...

*****

Tùy An Nhiên nằm ỏ trên sofa, trên người đắp tấm chăn mỏng, tay cầm điện thoại đọc đi đọc lại đoạn tin nhắn, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau thức dậy, nhất thời có chút mờ mịt.

Đến khi cô phát hiện ra mình ngủ quên trên sofa, hoảng sợ đến ngã lăn xuống đất. Trong khoảnh khắc rơi xuống, Tùy An Nhiên cảm giác dường như cả cơ thể không còn là của mình nữa.

Bởi vì đã lâu không vận động lại thêm việc đi leo núi, Tùy An Nhiên cảm thấy các khớp xương của mình như bị ai đó tháo gỡ ra vậy, chỉ cần hơi động đây là ê ẩm không chịu nổi.

Đáng tiếc là... công việc thì vẫn phải hoàn thành, không phải muốn xin phép là có thể xin được.

Hôm nay là ngày Chu Tiểu Yến quay trở lại làm việc, thấy sắc mặt Tùy An Nhiên rất khó coi, cô ta cũng thức thối không đến quấy rầy cô, mặc cho Tùy An Nhiên làm người gỗ một ngày.

Tùy An Nhiên vác theo cơ thể ê ẩm, lại thêm bệnh cảm do ngủ trên sofa cả đêm đến khách sạn làm việc.

Bệnh cảm cứ thế mà đến, muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Sau khi tan việc, Tùy An Nhiên lập tức về nhà. Nấu một bát mì để giải quyết cơn đói, uống thuốc cảm xong, liền nằm tở trên sofa xem tivi.

Xem được một lúc liền có cảm giác buồn ngủ, cô tắt tivi đi tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ. Đợi cô làm xong những việc này.... cơn buồn ngủ cũng mất tằm.

Sau khi ở trên giường lăn qua lộn lại, Tùy An Nhiên vẫn không tài nào ngủ được, cô đành phải ngồi dậy lướt weibo.

Đêm đó khi Thôi Ngộ nói anh sẽ thường xuyên lên weibo thì tần suất đăng tin của anh đã hơn lúc trước rất nhiều.

Weibo của anh vẫn kiệm lời như cũ, được nhắc đến nhiều nhất chính là con mèo mà anh nuôi--- Phạm Hi.

Hoặc đơn giản chỉ là một tệp âm thanh, bên trong cũng chỉ là những câu chào hỏi như "Chào buổi sáng, Chúc ngủ ngon", nhưng dù chỉ là một đoạn âm thanh đơn giản thì số lượt chia sẻ cũng cực kỳ nhiều.

Tùy An Nhiên chỉ im lặng mà nghe đi nghe lại giọng nói của anh, rồi lại bị giọng nói ấy làm cho mất máu....

Nghe được một hồi, không biết là đã qua cơn buồn ngủ, hay do giọng nói của anh chỉ có tác dụng nâng cao tinh thần nhưng lại không có tác dụng ru ngủ, nên Tùy An Nhiên bỗng trở nên tràn đầy tinh lực ôm lấy cốc nước không ngừng uống.

Kết quả chính là cô phải liên tiếp ra vào nhà vệ sinh. Đợi Tùy An Nhiên cất những bước chân khó nhọc quay trở lại chiếc giường ấm áp, cô liền mở weibo ra, nhanh chóng đăng một dòng trạng thái.

Tùy ngô an nhiên: "Trước sự cám dỗ của sắc đẹp, cuối tuần trước tôi đã cùng nam thần đi leo núi... Đẹp thì có đẹp, nhưng hậu quả là có chút ăn không tiêu. Sau khi vận động, toàn thân đều đau nhức, lại vừa bị cảm, bây giờ đến cả hít thở cũng không dám. Quả nhiên, cuộc hẹn của nam thần không phải muốn đi là đi, mỹ nhân chi phúc... Cũng không phải muốn hưởng thụ là có thể hưởng thụ. "

Dòng trạng thái được đăng không bao lâu, đã nghe thấy tiếng "Đỉnh" vang lên.

Tùy An Nhiên vội vàng mở ra xem... chỉ là thông báo từ weibo gửi đến mà thôi. Cô lặng lẽ xóa bỏ, vừa làm xong, âm thanh thông báo lại vang lên.

Tùy An Nhiên nhìn xuống, nhất thời hóa đá.

Thôi Ngộ: "Nếu như không phải bị thương đến cơ bắp, có lẽ là do vận động mạnh gây sản sinh ra axit lactic*. Em có thể ngâm nước nóng để làm giảm đau nhức, sau đó tập vài động tác giãn cơ tĩnh* kết hợp thêm chạy chậm trong hai mươi phút."

*Axit lactic(C₃H₆O₃): Là một hợp chất hóa học đóng vai trò quan trọng trong nhiều quá trình sinh hóa. Khi vận động mạnh thì cơ thể không cung cấp đủ oxy cho cơ bắp nên nó sẽ mượn glucose từ các tế bào để tạo thành axit lactic – một chất làm cho cơ bắp mau mỏi.

*Giãn cơ tĩnh (Static Stretching): gồm những bài tập đơn giản và dễ thực hiện, giúp tăng quá trình lưu thông máu tới các cơ sau khi vận động, từ đó giúp người tập cảm thấy thoải mái hơn, tăng sự linh hoạt của các cơ và khớp.

Tùy An Nhiên vẫn chưa kịp tiêu hóa tin nhắn cá nhân anh gửi đến thì đã nghe thêm một tiếng "Đỉnh"-----

Thôi Ngộ bổ sung thêm một câu: "Nếu như không thích vận động... thì còn có một phương pháp mát xa có thể giúp giảm đau nhức."

Tùy An Nhiên ôm lấy điện thoại, ngẩn ngơ hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần thì niềm vui sướng lan tràn khắp cơ thể, cô cơ hồ quên mất bây giờ chính mình đang hoạt động khó khăn, vô cùng bất tiện mà làm một động tác có độ khó cao.

Tùy An Nhiên từ trên giường tung người ngồi dậy, tiếng reo hò chưa kịp thốt lên đã biến thành âm thanh rên rỉ đau đớn.

Cả cơ thể cô dường như đang kêu rào lên kháng nghị, Tùy An Nhiên chỉ cảm thấy niềm vui sướng khi nãy bỗng chốc bị cơn đau nhức thấu xương làm cho tan biến hơn phân nửa.

Ôi, đau thật đấy.

Nhưng cảm giác vui mừng này vừa kéo dài được vài phút đã bị chính cô dập tắt ----- Lẽ nào Ôn Cảnh Phạm đã thần thông quảng đại đến mức ngay cả tài khoản weibo của cô cũng bị anh nắm rõ trong lòng bàn tay?

Vừa nghĩ vậy, Tùy An Nhiên lập tức bình tĩnh lại, trả lời anh: "Vừa nhận được tin nhắn riêng từ nam thần, còn nghĩ rằng mình bị hoa mắt... Bận rộn nhảy nhót reo hò, đến cả cơ thể đang đau nhức cũng quên mất. Sau khi bắt ngờ ngồi dậy, em phải mất một lúc mới khiến cơn đau dịu lại, nên lúc này mới gửi tin nhắn trả lời cho anh được. Em đã nhận được tin nhắn của anh, thật không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung cảm xúc hiện giờ của mình."

Một lúc sau, lại là tiếng "Đình" vang lên.

Thòi Ngộ: "Ừm."

Tùy An Nhiên nhìn tin nhắn của anh, yên lặng rồi rầm.

Chỉ một chữ "Ừm" lạnh lùng như vậy.... Là muốn cô trả lời một cách bình tĩnh, hay là nhiệt tình chút đây?

Hồi lâu, Tùy An Nhiên mới nhấn bàn phím đáp lại: "Anh đã theo dõi weibo em rồi à?" Nếu không thì tại sao cô vừa đăng weibo không bao lâu, anh đã gửi tin nhắn đến rồi.

Nhưng nếu như anh đã theo dõi tài khoản "Tùy ngộ an nhiên" của cô, vậy thì không có lý do gì cô lại không biết!

Lần này anh nhắn lại rất nhanh, Thòi Ngộ: "Không biết từ lúc nào em đã nằm trong danh sách âm thầm theo dõi* của anh mất rồi."

*Đây là một chức năng mới của weibo. Khi bạn muốn theo dõi một ai đó mà không muốn họ phát hiện thì có thể sử dụng chức năng này.

Tùy An Nhiên đưa tay ôm ngực, cảm thấy hai bên má của mình nóng lên, dường như tất cả máu huyết đều dồn về nơi đó.

...Cô... cư nhiên... nằm trong danh sách.... âm thầm theo dõi của anh.

Cảm giác hạnh phúc mãnh liệt này... thật không ngờ phá hỏng mà.

Vậy nên Ôn Cảnh Phạm vẫn chưa biết weibo này là của cô? Nhưng mà cô lại có thể chạy vào danh sách âm thầm theo dõi của anh... Quả đúng là vi diệu.

Trong lúc Tùy An Nhiên còn bàng hoàng, anh đã gửi thêm một tin nhắn đến: "Vừa khéo tôi cũng có một người bạn cùng đi leo núi, tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ gặp phải tình trạng như vậy, đúng lúc em họ tôi lại là bác sĩ, nên đã hỏi cậu ấy một số phương pháp..."

Tùy An Nhiên nghĩ người bạn mà anh nói hẳn là cô rồi.

Lo sợ chính mình để lộ sơ hở, phá hỏng một lần gần gũi có một không hai này, Tùy An Nhiên không dám nói thêm bất kỳ điều gì, chỉ đơn giản nhắn lại: "Vô cùng cảm ơn anh!"

Tùy An Nhiên nhét điện thoại dưới gối, kéo chăn lên che mặt, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn phát ra tiếng cười.

Làm sao đây.... hạnh phúc quá đi mất.

Thật! Là! Hạnh! Phúc! Quá! Đi!

Bên này Tùy An Nhiên đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc thì điện thoại đặt dưới gối bất ngờ rung lên, cô đưa tay lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn của Ôn Cảnh Phạm.

Không ngoài dự đoán, nội dung tin nhắn giống hệt như trong weibo, nhưng lần này anh giải thích chi tiết hơn về trình tự các bước.

Tùy An Nhiên nhìn điện thoại một lúc lâu, đưa tay lên sờ mũi, cô chỉ cảm thấy.... Tối nay có quá nhiều điều bất ngờ và vui mừng, khiến bàn tay đang cầm điện thoại của cô không tự chủ mà phát run.

Hình như cô có chút hiểu được tâm trạng của người trúng số rồi -----

Tùy An Nhiên hít sâu vài cái, ép buộc bản thân bình tĩnh lại. Đợi cho lý trí quay trở về, chuẩn bị nhắn tin trả lời anh thì đột nhiên cô ý thức được một vấn đề... Kỹ năng phân liệt nhân cách này đối với cô mà nói vẫn là có chút khó khăn.

*Lời bạn Ling: Tự nhiên đang ngồi dịch chương này lại nghĩ đến bài hát "Vừa đúng lúc" của A Lin. Gửi mọi người bài này ở dưới, bạn nào thích thì nghe cùng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Mùa đông ở thành phố A ngày càng lạnh lẽo, bầu trời vẫn còn chút âm u, sương mù dày đặc, một vài tia nắng yếu ớt.

Mấy ngày nay, Tùy An Nhiên bị cảm nên chất lượng giấc ngủ không được tốt lắm. Thông thường cũng là vì tác dụng phụ của thuốc cảm, nên cô mới có được giấc ngủ ngon. Nhưng cứ đến nửa đêm thì lại tỉnh giấc, sau đó rất khó có thể ngủ lại.

Tùy An Nhiên ôm chăn ngồi dậy, đưa tay tắt đi báo thức, cô cứ ngồi như vậy một lúc lâu, mới phát hiện bên ngoài trời đang mưa, tiếng mưa rơi tí tách vang lên trong khoảng không yên tĩnh.

Cô lười biếng không muốn rời giường, đưa tay cầm lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường, mở weibo ra.

Tài khoản "Tùy ngộ an nhiên" này của cô cũng không có quá nhiều người theo dõi, vào lúc rạng sáng như thế này, chính là thời gian người người đang tiến vào mộng đẹp, đương nhiên không có ai như cô nửa đêm không ngủ bò dậy lướt weibo giết thời gian.

Tất cả các dòng trạng thái trên weibo đều dừng lại trước hai giờ sáng, cô chỉ mới lướt một chút là đã đọc hết.

Dừng một lúc, cô vào trang weibo của Thời Ngộ dạo một vòng.

Bài đăng của anh vẫn dừng lại vào mấy ngày trước, chính là vào hôm anh gửi tin nhắn riêng cho cô, sau đó thì không có tin tức nào mới nữa.

Tùy An Nhiên thỉnh thoảng lại vào xem trạng thái hoạt động của anh, và nó luôn trong tình trạng offline.

Ngày hôm trước, trong tin nhắn riêng của cô xuất hiện bài chia sẻ của anh về dự báo thời tiết liên quan đến đợt không khí lạnh đang tiến vào thành phố, nhưng sau khi cô nhắn lại "Cảm ơn" lại không thấy anh đáp lại.

Cô nghĩ có lẽ anh chỉ tùy tiện chia sẻ mà thôi.

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, Tùy An Nhiên ngồi trên giường ôm chăn nghe tiếng mưa rơi rả rích như có như không, cô lần nữa cầm điện thoại lên, phát một dòng trạng thái.

Tùy ngộ an nhiên: Bên ngoài mưa rồi sao.... Hình như tôi nghe thấy tiếng mưa rơi rồi.

Sau khi đăng xong, cô lại thấy có chút nhàm chán, đặt điện thoại sang một bên rồi buồn bực chui vào trong chăn.

Thế nên, khi Tùy An Nhiên nghe thấy tiếng "Đình" quen thuộc vang lên, người cô giật bắn lên.

Cô lấy điện thoại từ trong chăn ra, thấy phản thông báo hiện lên cô có một bình luận chưa đọc.

Tùy An Nhiên chợt phát hiện bản thân có chút hưng phấn, cô mong chờ người bình luận sẽ là... anh.

Nhưng nghĩ lại, cảm giác loại ý nghĩ này của mình thật bệnh hoạn.

Rốt cuộc cô vẫn nhấn vào.

Thời Ngộ: Mưa rồi.

Tuy chỉ vắn vẹn hai chữ thôi, nhưng vì người bình luận là anh, nên hết thấy đều trở nên khác biệt.

Tùy An Nhiên hô hấp có chút khấn trương, cảm thấy nơi cổ họng hơi ngứa, khẽ ho khan vài tiếng mới thấy thoải mái hơn, cô lập tức trả lời bình luận: "Nam thần, anh ngủ không được à? Hay là đã ngủ dậy rồi?"

"Xử lý công việc, thêm hôm nay nữa là đã hai ngày tôi không nghỉ ngơi rồi."

Hai ngày không nghỉ ngơi?

Vậy là, công ty rất bận? Khó trách anh không có thời gian lên weibo.

Tùy An Nhiên lưỡng lự hồi lâu mới trả lời: "Nam thần, bận rộn cách mấy thì anh cũng nên nghỉ ngơi đầy đủ."

Gửi xong, cô mới chú ý đến trạng thái hoạt động của anh, vẫn luôn trong trạng thái "Offline", cho nên không phải là anh không có ở đây, mà là anh đang ẩn đi tài khoản của mình.

Nhưng lần này, hình như anh thật sự không ở đây rồi.

Bình luận của cô gửi đi đã lâu, nhưng vẫn không nhận được phản hồi từ anh.

Trong lúc chờ đợi, Tùy An Nhiên dần dần cảm thấy buồn ngủ, bất giác cô đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Không biết có phải khi ngủ chập chòn không ngon giấc đều như vậy hay không, trong đầu cô luôn hiện lên những hình ảnh hỗn loạn, rất rõ ràng, nhưng lại như thực như mơ.

Những ký ức mơ hồ lúc bé, tiếng nói dịu dàng ôn nhu của mẹ, tiếng cười thoải mái của bố, thời thơ ấu ấm áp và hạnh phúc của cô, mang theo chút ẩm ướt của vùng sông nước Giang Nam, tựa như từng giọt nước len lỏi vào sâu trong giấc mơ.

Về sau, cô dần dần trưởng thành, hình ảnh ấm áp bỗng chốc bị tiếng tranh cãi của bố mẹ xé toạc.

Mí mắt Tùy An Nhiên run lên, gãy dựa như muốn tỉnh lại, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được cảm giác mệt mỏi, làm thế nào cũng không mở mắt ra được.

Đó là quãng thời gian tối tăm nhất của cuộc đời cô, thành tích học tập không ổn định, liên tục rơi hạng. Bởi vì khi ấy cô thường xuyên đi chung với Giang Mạc Thừa, nên bị chủ nhiệm lớp gắn mác yêu sớm. Cũng vì lý do đó, hình ảnh ân ái mà bố mẹ cô luôn diễn trước mặt cô cuối cùng cũng bị xé rách, và cuộc sống vẫn luôn ấm áp hạnh phúc của cô rốt cuộc cũng đã đến lúc hạ màn.

Những trận cãi vã không ngừng, đối chọi gay gắt, thương tổn lẫn nhau tiếp diễn hết ngày này qua ngày khác.

Nếu như chưa từng trải qua thì sẽ không hiểu được cảm giác tuyệt vọng cùng cực, tình yêu mà bạn vẫn cho rằng sẽ đi đến cuối đời cứ thế vỡ vụn trước mắt bạn, và hai người luôn thương yêu lẫn nhau lại công kích nhau như thù địch.

Ở trường, cô bị mọi người bàn tán. Về nhà, lại phải đối mặt với một đồng hồ hỗn loạn. Thậm chí, thân là mối liên hệ duy nhất giữa hai người, cô buộc phải trở thành người hòa giải và khuyên ngăn họ.

Nhưng cô một chút cũng không vui vẻ. Không có ai sẽ hy vọng gia đình của mình tan vỡ cả, nhưng trong một trận cãi vã của hai người họ, cuối cùng cô cũng nhìn không được mà ném đầy đồ trên sàn nhà, lạnh nhạt nói với bố: "Hai người, ly hôn đi."

Đã rất lâu cô không còn nghĩ đến những chuyện trước đây nữa rồi, nhưng hôm nay khi nhớ lại nó trong giấc mơ, vẫn cảm thấy đau thấu tim.

Ký ức kịch liệt như vậy bỗng chốc như cuộn băng tua đến người thiếu niên xuất hiện ngoài ý muốn kia, trong nháy mắt tất cả liền trở nên dịu dàng lại.

Lần gặp gỡ đó đã làm dịu hết thấy ký ức cả đời này của Tùy An Nhiên. Ngồi chùa cổ kính, tiếng niệm kinh, người thiếu niên tuấn tú, bước lên những bậc thang...

Anh ghé mắt nhìn sang, con ngươi đen nhánh, mang theo ánh sáng, nụ cười treo trên môi, tất cả đều như một bức tranh thủy mặc, mà anh chính là người từ bức tranh bước ra.

Kinh động đến không gian và thời gian.

*****

Nhờ vào đồng hồ sinh học của bản thân, mặc dù cô lần nữa chìm vào giấc ngủ, nhưng đến thời gian rời giường thường ngày, cô vẫn thức dậy đúng giờ.

Tay trái cầm chặt điện thoại, tay phải lôi kéo góc chăn, vẫn là tư thế trước khi cô ngủ. Nhưng, trên mặt... lại có cảm giác ươn ướt.

Tùy An Nhiên đưa tay lên sờ, chợt phát hiện bản thân mình đã khóc, dấu vết nước mắt vẫn còn đó, lại thêm hệ thống sưởi hơi khô hanh, nên mặt cô căng đến khó chịu.

Chỉ là một giấc mơ thôi mà cô cũng khóc thành như vậy....

Đợi đến khi tỉnh táo hẳn, Tùy An Nhiên nhìn về phía điện thoại ----- Vẫn như cũ không có chút tin tức gì.

Không biết có phải vì giấc mơ đó hay không, mà Tùy An Nhiên luôn có cảm giác cả người rệu rã, không nhắc nổi tinh thần, đến cả truyền đạt chỉ thị cho cấp dưới cũng mắc phải sai lầm.

Tình trạng này kéo dài đến buổi trưa, sau khi ăn cơm xong, cô rót một cốc nước ấm để uống thuốc, vừa chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát thì nhận được điện thoại từ phía lễ tân.

"Quản lý Tùy, anh Ôn Cảnh Phạm vừa đặt trước năm phòng đôi bên khách sạn chúng ta, ba giờ chiều nay sẽ đến nhận phòng."

"Năm phòng? Anh ấy có yêu cầu gì khác hay không?" Tùy An Nhiên khẽ nhún mày.

"Dạ có." Trương Mễ dùng chốc lát rồi nói: "Năm căn phòng đều phải ở cùng một tầng và nằm cạnh nhau. Anh Ôn dặn dò là chuẩn bị cho công việc."

Tùy An Nhiên nhớ lại bình luận của anh trên weibo, trong lòng có chút chua xót.

Mặc dù cô không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng dựa vào những thông tin trên, cô nghĩ có lẽ anh đang gặp phải một số vấn đề phiền toái.

Trương Mễ đợi một lúc vẫn không thấy cô trả lời, đành lên tiếng nhắc nhở: "Quản lý Tùy, chị thấy sao ạ?"

Tùy An Nhiên hít sâu một hơi, xốc lại tinh thần: "Tạm thời giữ lại năm căn phòng ở tầng 6, chiều nay đợi anh Ôn đến chị sẽ đích thân dẫn anh ấy đi xem."

"Vâng ạ." Trương Mễ có chút do dự: "Quản lý Tùy, lúc anh Ôn gọi đến, câu đầu tiên anh ấy hỏi chính là 'Hôm nay có phải chị trực ca không'."

Tùy An Nhiên ngẩn ra, đưa mắt nhìn về màn mưa vô tận ngoài cửa sổ, trong lòng chợt nóng lên.

*****

Ba giờ.

Chiếc đồng hồ treo tường phía sau bàn lễ tân, vừa vặn chỉ đến số mười hai, một chiếc xe bảy chỗ chậm rãi dừng lại trước cửa khách sạn.

Cửa xe mở ra, người trên xe lục tục đi xuống.

Tùy An Nhiên ngẩng đầu nhìn sang-----

Nhìn thấy một người đàn ông đang cất bước đến trước cửa xe, có lẽ anh ta đang báo cáo vấn đề nào đó, khẽ nghiêng người. Từ góc độ của Tùy An Nhiên nhìn sang, chỉ có thể nhìn thấy một góc ống quần của anh ta.

Tùy An Nhiên mơ hồ nhận thấy được gì đó, bước ra ngoài, đợi đến khi chỉ còn cách cánh cửa tự động một khoảng, người trong xe cuối cùng đã bước xuống.

Ôn Cảnh Phạm nét mặt lạnh lùng, trong nhóm tám người nam nữ trẻ trung, anh là người có vóc dáng cao nhất, dáng người thon dài, đến cả vẻ ngoài cũng đặc biệt bắt mắt.

Anh mặc một bộ vest màu đen, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác len dáng dài.

Anh đang chỉnh lại cổ tay áo, ngón tay thon dài, đặt trên cổ tay áo màu trắng càng tôn lên màu da trắng nõn. Hàng lông mi rũ xuống, vẻ mặt nghiêm túc, chuyên chú.

Tính cách lạnh lùng này của anh đúng là trước sau như một.

Tùy An Nhiên khẽ cong môi, nhưng không dám cười quá lộ liễu.

Có lẽ Ôn Cảnh Phạm đã nhận thấy cái nhìn chăm chú của cô, sau khi chỉnh sửa tay áo xong liền ngẩng đầu nhìn về phía này. Đôi mắt đen nhánh trong suốt, vài tia nắng rơi xuống càng làm cho gương mặt anh trở nên tuấn tú.

Nhưng thoát nhìn tâm trạng của anh hình như không được tốt lắm, trên mặt phủ kín một tầng sương lạnh, cả người đều tản ra khí thế lạnh lẽo, không người nào dám đến gần.

Tùy An Nhiên đứng phía sau một lọ hoa to được làm từ sứ Thanh Hoa, vị trí cô đứng vừa vặn được lọ hoa che lại, nhờ đó cô có thể thoải mái quan sát những người đang đứng ngoài cửa mà không sợ bị họ phát hiện.

Hiển nhiên Ôn Cảnh Phạm cũng không phát hiện ra cô, rất nhanh liền dời tầm mắt đi.

Chiếc xe bảy chỗ chậm rãi rời đi, Ôn Cảnh Phạm quay người ra sau, đưa lưng về phía Tùy An Nhiên, nên cô không biết anh đang làm gì. Nhưng trông thấy đám thanh niên kia đồng loạt gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, cô đoán hẳn là anh đang phân phó công việc cho họ.

Tùy An Nhiên chỉnh trang lại quần áo, bước ra ngoài.

Ngay khi cô bước đến gần, Ôn Cảnh Phạm đã xoay người lại, vẻ mặt bình tĩnh như đã sớm trông thấy cô.

Tùy An Nhiên nghĩ đến câu nói trước khi cúp máy của Trương Mễ... Giờ phút này lại nhìn thấy anh ở ngay trước mặt, gương mặt điển trai khiến con tim cô lại một lần nữa loạn nhịp.

Đội khi cô nhìn lên lần nữa, Ôn Cảnh Phạm đã đứng trước cánh cửa tự động, cứ như vậy nhìn cô, đáy mắt đong đầy ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Tôi Không Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.